

TELURIE

Vladimír Sorokin

Pistorius & Olsanská
Příbram 2014

„Je čas otřást stěnami kremelskými!“ Zoran soustředěně bloudil pod stolem a bušil se pěstičkou do dlaníčky. „Je čas! Je čas!“

Goran poskočil, vyškřábal se na lavici a začal navykle komňhat nožkama ve starých holínkách. Z jeho tváře s orlím nosem a nízkým čelem, rámované zastrženým vousem, vyzářovala klidná sebejistota.

„Nikoli otřást, ale rozdrtit je,“ pokračoval. „A ne stěny, nýbrž prohnilý hlavy.“

„Jako tykve, jako tyk-ve!“ A Zoran udeřil pěstičkou do nohy stolu.

„Však je rozdrťíme!“

Goran obžalobně natáhl ruku a ukazovák zabodl do dýmavého puchu nádražního skladiště. Tam, dočista jako na povel toho droboučkého prstu, dva velcí, v jejichž útrubách to hromově zadunělo, vytáhli z plápolající pece obrovitý tyglík s roztaženým olovem a vydali se s ním k formám. Kroky jejich bosých velehnátů otřásaly celou prostorou. Na stole cinkla čajová sklenice v kovovém držáku – zcela normálních lidských rozměrů.

Na vysokou lavici se začal neohrabaně škrábat i Zoran. Goran, který nepřestával kopat nožkama, mu pomohl. Pak Zoran přešel z lavice na stůl, napřímil se, s rukama zatátýma do klop svého sáčka došel až na kraj stolní desky a tam strnul. Úzká očka upřel na tyglík a prameny ryšavých pačesů se zachvívaly žářem pece, který dolétal až sem.

Velcí donesli tyglík až k formám a naklonili ho. Syčící a hučící olovo vychrstlo do širokého žlabu, zvedla se z něj klubka šedého dýmu, a ze žlabu se do všech stran rozběhly oslnivě bílé pramínky, desítky, desítky pramínků, jež čile kanuly přímo do forem.

Olovo plynulo a roztékalo se. Zoran a Goran se na to dívali. Jeden v napjatém postoji na kraji stolu, druhý ledabyle komňhající nohama na lavici. Obludné svaly na rukách velkých naběhly a blyštěly se potem. Klubka dýmu stoupala k dře ve stropě skladiště. Je to pro velkou věc... napadlo Zorana. Ta naše Maticka-země... pomyslel si maně Goran.

Tyglík se naklání dál a dál. Zdálo se, že to nikdy neskončí. Zoranovi začaly slizet oči. Ani však nemrkl a neotřiral si je.

Olověná láva konečně vytekla všechna. Velcí nechali tyglsk dunivě dopadnout na kamennou podlahu.

Zoran si konečně protřel dlanickami oči, kdežto Goran vytáhl dýmku a zapálil si ji.

„Jste pašáci, soudruzi!“ vykřikl ze všech sil Zoran, snažící se přehlušit rámusení pece.

Velcí ho ale neslyšeli. Rozhnujíce kouřmý puch nakvap vybudované slévárny spěchali do rohu, kde se každý chopil svého vědra, a začali lačně pít. Když každý vypil asi tak tři, sejmuli si kožené zástěry, natáhli si své hábity a přistoupili ke stolu. Jejich postavy zcela zakryly výhled do slévárny. Na Zorana a Gorana dopadly jejich stíny.

„Pa-šá-ci!“ opakoval ještě jednou Zoran, blýskající spokojeně očkama. Jeho tvář dokonce i ve stínu velkých jen zářila. Goran, pobafávající dýmku, také vylezl na stůl, křivé nožky ho donesly až k Zoranovi a ten se postavil hned vedle.

Velcí k malým natáhli mlčky své obří dlaně, poseté drsnými hnědavými mozoly. Goran vytáhl z kapsy bundy dvě storublovky a každou kvapně položil velkým do dlaně. Jeden z velkých okamžitě sevrhel bankovku v pěsti a vrazil si ji do kapsy. Druhý ji zvedl k obličejí a beztak zateklé oči ještě přímhouřil.

„Je pravá?“ pronesly jeho obludné rty.

„Pravá,“ usklíbl se Goran a odhalil tak prokouřené zuby.

„Z pravých ta nejpravější, velký soudruhul!“ podpořil ho Zoran.

„Jménem pracující Moskvy ti buduž dík!“

„Ještě si vás povoláme,“ vyfoukl dým Goran.

Velký zafuněl a bankovku schoval. Pak dlaň natáhl znovu. Zoran s Goranem na ni překvapeně zírali. A velcí se dívali na malé. Dlaň velkého připomínala Zoranovi Rusko, které se donedávna táhlo od Smolenska až po Uralské hory. Tuhle zemi už Moskovita Zoran mohl vidět jen na obrázcích. Jako by ho ten velký chtěl poškádlit.

V kapse nosí celé Rusko, blesklo hlavou Zoranovi. Trollové se rozhodli nás vyzdímat, pomyslel si Goran.

Uplynulo několik trýznivých vteřin. Zoranovo ryšavé obočí se vyzývavě vyklenulo, kdežto ruka Goranova se pohnula směrem ke kapse. Jenže pak velcí rošťacky zasupěli, rozmáchli se a jeden druhého pláclí po dlaních.

To plácnutí bylo pro malé ohlušující.

Oba sebou škubli.

Velcí se rozesmáli. Jejich smích se pod vlnitou střešní krytinou mohutně rozburácel.

„To byl vtíp?“ povytáhl obočí Zoran.

„Ano, to byl vtíp...“ přikývl ponuře Goran.

Velcí se otočili na patě a vykročili ke dveřím. Přistoupili k nim. Sehnuli se. Pak klesli na všechny čtyři a jeden za druhým vylezli ven. Dvěře se zabouchly.

„To jsou ale žertěři, co? Dobří chlapi!“ Zoran začal vzrušeně přecházet po stole a znovu se chytil za klopy saka.

„Dobrý...“ procedil skrze zuby Goran a vytáhl z kapsy bundy drabý bleskomet. „A já už to do nich chtěl našít...“

Odpívl si a znovu učinil pár kroků na křivých nožkách – až to vypadalo, že se chystá k jakémusi starobylému tanci. A najednou přiskočil k osaměle stojící sklenici lidských rozměrů a kopl do ní. Ta sletěla dolů, z kovového držáku cestou vyklouzla, cinkla o kamennou podlahu a rozlétla se na kusy.

„Pojd, pojd, podíváme se!“ zvolal netrpělivě Zoran a škrábal se dolů.

„Eště budou horký. Jen ať pěkně vystydnou.“

„Jen se na ně podíváme, dokud tu nejsou lidi!“

Slezli na podlahu a přistoupili k formám. Bylo jich dvacet. Goranovi to připomnělo nějaký starý západní biják o mimozemských nestvůrách, které kladly právě takovátou hlinitá vejce. A z va-
jec se pak líhly jakési nepřijemné zrůdy.

Zoran přiskočil k bedně s nářadím a chopil se perličky, jenže s tím ani nehnul. Vyhrabal si tedy malé kladívko, zvedl ho nad hlavu jako prapor a rozběhl se k formám.

„Ššššup!“ praštil z rozběhu do formy.

Pár kousků odskočilo.

„Rrrazi Dva! Tři!“ Zoran kladívkem bušil zběsile a vytrvale, jako by to mělo být naposled.

A takhle i řečnil... pomyslel si chmurně Goran, vyklepá si o formu dýmku a začal ji čistit *prázdným* telurovým hřebíkem.

Zoran, který se rychle unavil, mu kladívko podal. Goran uložil dýmku a začal také mlátit do formy – beze spěchu, ale silně. Z rozbítené formy se na zem řinčivě vysypaly čerstvé dýmající odličky – čtyři desítky boxerů. Goran z bedny vytáhl ocelový prut a jeden ten boxer jím zvedl.

„Bá-ječ-né!“ přimhouřil spokojeně oči Zoran. „Tomu říkám lidová zbraň! Správ-ná zbraň!“

Natáhl ruku před sebe a roztáhl prsty, jako by si chtěl boxer vyzkoušet. Tahle várka ale byla určena pro střední třídu, tedy pro normální lidi. Velcí, kteří to všechno odlišili, by si ho dokázali navléct jako prstýnek na malíček, kdežto malí, kteří to zaplatili, by tímhle boxerem nemohli vyzbrojit ani svou nohu.

„Je jich osm stovek,“ připomněl Goran.

„To je osm set biců! Tomu říkám síla!“

„Osum set hrdinů,“ přikývl Goran.

„Osm set mrtvých upírů!“ potřásl pěstičkami Zoran.

V Goranově kapse zapíštěla rozumbrada. Tyč s boxerem odhodil, vytáhl rozumbradu z kapsy a navyklým prudkým pohybem ji před sebou roztáhl jako harmoniku. V poloprůhledné rozumbradě se zrodila hlava středověkého rytíře.

„Velcí odešli, vzduch čistý,“ hlásil rytíř.

„A co lidi?“ zeptal se Goran.

„Ti tu jsou. Po pěticích.“

„Jasně, chápu.“

Goran rozumbradu zase uložil. Zoran zařal prsty do svého sáčka a začal netrpělivě přecházet kolem prázdného tyglíku. Goran vytáhl dýmku, nadskočil a posadil se na formu.

Aspoň si zahřeju prdel... pomyslel si, nacpal si dýmku a zep-
tal se:

„Co další tavba?“

„Co nevidět!“ pleskl Zoran drobnou dlaní po tyglíku. „Co ne-
vi-dět!“

„Vůdce to musí vědět nejlíp,“ přikývl Goran.

Třidvacet minut nato do dveří bez klepání vstoupilo pět lidí proletářského vzezření s taškami a ruksaky.

My sweet, most venerable boy,

tak jsem tedy v Moskovii. Všechno se to odehrálo rychleji a jed-
nodušeji než obvykle. Ostatně se říká, že přicestovat do tohoto
státu je mnohem prostší než z něj odcestovat. V čemž spočívá
takřkajíc metafyzika tohoto místa. Ale k čertu! Už mě přestává
bavit žít jen z fám a dohadů. My, *radikální* Evropané, jsme v pří-
padě takovýchto exotických zemí předpojatí a opatrní jen do
okamžiku, kdy do nich opravdu vkročíme. Zkrátka a dobře do
prvního intimního sblížení. K němuž v mém případě už došlo.
Pobláhoptej starému tapírovi! Ano, je to tak. Dnes v noci se nej-
užší myslitelnou branou, již jsem vstoupil do zdejší metafyziky,
stal kouzelný šestnáctiletý *Moskovita*. Po této noci jsem se o mos-
kevské etice a estetice dověděl opravdu mnohé. Vše je tu zcela
civilní, ač možná mírně bizarní: například v tom, že než jsme se
s tím hochem sblížili, přehodil přes obě zrcadla v mém hotelovém
pokoji ručníky, zhasl světlo a zapálil svíčku. Tu si přinesl s se-
bou. Já se zase rozhodl (a nezlob se) podpořit své usilování telu-
rem. Ráno jsem pak zaslechl (a taky se potají podíval), jak ten
půvabný *Fedenka* klečí v koupelně před malou rozkládací ikon-
kou, odlitou z mědi (*skladen*), a modlí se – ikonku si postavil na
políčku v rohu sprchovacího koutu, kam se odkládají šampony.
Bylo to do té míry dojemné, že když jsem toho klečícího Adonise,
oblečeného jen do kostkovaných slipů, uviděl, zmocnila se mě
nečekaná žádost. Což se mi, jak sám dobře víš, stává opravdu
zřídka! Nečekal jsem ani na konec jeho modlitby, vrhl jsem do
koupelny, obnažil trůnidlo svého souložníka a pronikl do jeho
hlubin svým žádostivým jazykem, čímž jsem vyvolal jeho přek-
vapený vzdech. Dál už si to jistě umíš představit... Řeknu Ti
zcela upřímně, příteli můj, že když den začíná modlitbou, je to
nádherné. Takové dny se nám obvykle vyvedou a utkví v paměti.
A můj první den ve státní moskevském nebyl v tomto ohledu
výjimkou. Zaplatil jsem hnědookému *Fedenka* (3 ruble za noc
+ rubl za ráno = 42 liber), ve svém poměrně levném hotelu *Slav-
janka* jsem se celkem obstojně nasnídal (čaj ze *samovar*, *sirniki*
se smetanou, *kisel*, housky a med) a vyrazil na procházku. Počasí
mi taky vyšlo – byl jasný svěží slunečný den. V hlavním městě

Moskovie vládne řízný říjen, na tu a tam rozházených stromech žlutne listí. Dobře víš, že na pamětihodnosti jako takové jsem si nikdy nepotrpěl a běžným turistou jsem rozhodně nikdy nebyl. Tvůj přítel musí vše ozkoušet vlastním jazykem (už Tě slyším, Ty cyniku!), protože ke vkusu a chuti davu nemá důvěru. Při první ochutnávce mě Moskva příliš neoslavila – hlavně ta směsice jakési přeslazenosti, nečistoty, zideologizovanosti (komunismus + pravoslaví) a provinciální zatuchlosti. Město překypuje reklamami, auty, koňmi a žebráky. Máme-li to říct gastronomicky, Moskva připomíná polévku *okroshka*. Tématem zcela samostatným je tu vzduch. Na plyn nebo na elektřinu tu jezdí jen vysocí státní hodnostáři a boháčci. Lid prostý a veřejná doprava musí brát zavděk biologickým palivem. Jeho základem jsou brambory, jelikož těmi Moskovie oplývá už od dob Kateřinových. Nu a právě ony bramborové výfukové plyny propůjčují zdejšímu vzduchu nasládlé nahníly odér, který se šíří všude a všudy. A když pak ochutnáš hlavní chody moskevského jídelníčku – Kremľ, Velké divadlo, chrám Vasílije Blaženého či Cara-dělo – tato dejme tomu nepřilíš chutná omáčka celkový obrazek dál kazí a zanechává dojem nepřilíš příjemný. Znovu však opakují, že to platí jen první den. Už nazítří jsem si zvykl, stejně jako jsem si předtím zvykl na pach Káhiry, Madrásu, Benátek, New Yorku či Bukurešti. Jenže v tomto případě nejde o pachy. Moskva je jednoduše podivné město. Ano, podivně svou zcela neopakovatelnou podivností. Ze všeho nejméně se mi o tomto městě chce mluvit jako o metropoli. Těžko Ti to vysvětlit, když jsi tady nikdy nebyl a místní dějiny jsou Ti naprosto lhostejné. Přesto se o to ale pokusím, protože než přijede bramborový taxík, který mě má odvézt na letiště Vnukovo, mám ještě půldruhé hodiny času. Tak tedy – rozhodně by nemělo smysl hrabat se v revoluční historii ruské říše, která světu předvedla asiatsko-byzantskou despotii, snoubící se s koloniální geografii bez konce a kraje, drsným klimatem a pokorným obyvatelstvem, jehož drtivá většina vedla život vpravdě otrocký. Mnohem zajímavější je dvacáté století, jež začalo světovou válkou, ve které se monarchický kolos Ruska rozkolísal, poté zcela přirozeně udeřila buržoazní revoluce – a kolos se začal kácet na znak. Vlastně začala. *Russia* je rodu ženského. Její imperiální srdce se zastavilo. Kdyby se ta nelítostně nádherná obryně s diamantovou čelenkou a ve sněhobílém carském plášti v únoru 1917

úspěšně zhroutila a rozpadla se na několik států lidských rozměrů, všechno by se dál odvíjelo plně v duchu moderních dějin, národy, ztročované carskou mocí, by konečně získaly post-imperiální národní identitu a začaly by žít svobodně. Jenže vše se odehrálo jinak. Skácení obryně zabránila strana bolševiků, která svou nepočetnost dokázala vykompenzovat zvířeckým stiskem a nevyčerpateľnou sociální aktivitou. Provedli noční převrat v Sankt-Petěrburgu a padající mrtvolu zachytili těsně nad zemí. Jako bych toho Lenina a Trockého viděl, jak v podobě karyatid se zavilým supěním podírají mrtvou krasavici. Přes „krutou nenávist“ k carskému režimu se z bolševiků vyklubali živelní neoimperialisté: po vítězné občanské válce mrtvolu přejmenovali na SSSR, despotický stát s centralizovanou správou a tuhou ideologií. Jak se na říši sluší a patří, začala se rozšiřovat a zmocňovat dalších a dalších území. Čistým imperialistou v novém stylu se však stává až Stalin. Tomu nestačilo být karyatidou, on se prostě rozhodl postavit mrtvolu impéria znovu na nohy. Jmenovalo se to *kollektivizacia + industrializacia*. Dělal to deset let a obryni zvedal podle zkušeností starých civilizací, jež pod zvedané monumenty postupně podkládaly kameny. Stalin místo kamení podkládal těla občanů SSSR. Výsledkem bylo, že se mrtvola říše vrátila do vertikální polohy. Pak ji narbarvili, nalíčili a zmrazili. Mraznička stalinského typu fungovala vzpomeň na svůj nádherný rudý bavorák. Po Stalinově smrti začala mrtvola rozmrazat. Mrazničku tedy jakžtakž opravili, ale ne nadlouho. Nakonec údy naší krasavice roztály definitivně a ta se začala znovu kácat. Rázem se začaly zvedat nové ruce a postisovětští imperialisté byli ochotni proměnit se v karyatidy. Pak ale k moci přece jen přišel moudrý tým v čele s mužem, jež na první pohled nepůsobil právě pěkným dojmem. Vyklubal se z něj ale velký liberál a psychoterapeut. Ten dobrých patnáct let vytrvale mluvil o obrodě říše, jenže ve skutečnosti tento tichý dělník rozkladu v praxi dělal vše pro to, aby se mrtvola opět úspěšně skácela. Což se taky stalo. Poté se v rozkládajících se zbytcích krasavice znovu dal do pohybu život. Nu a já, my dear Todd, se teď nalézám v Moskvě, někdejší metropoli té obryně. Po post-imperiálním rozpadu Moskva prošla leccím – nastal hlad, pak přišla nová monarchie + krvavá *oprichnina*, nové společenské

třídy, ústava, Moskevská komunistická strana i nový parlament. Pokud bychom se pokusili specifikovat současný režim státu Moskovie, říkal bych tomuto zřízení osvícený teokratokomunofeudalismus. Každému, co jeho jest... Do tohoto historického exkursu jsem se ovšem pustil jen a jen proto, abych se Ti pokusil osvětlit podivnou podivnost tohoto města. Představ si, že Tě osud zanesl na ostrov obrů a Ty jsi nucen přenocovat v lebce dávno zesnulého giganta. Celý zmáčený a prokřehlý se škrábeš očním důlčkem dovnitř a pod kostěnou klenbou usínáš. Člověk si snadno dokáže představit, že takový spánek musí zaplavit neobyčejné sny, alespoň zčásti poznamenané hrdinským (či hy-pochondrickým) gigantismem. A Moskva, to je opravdu lebka někdejší říše Rusů, a její podivná podivnost spočívá právě v oněch přízracích minulosti, kterým říkáme „imperiální sny“. A ty jsou navíc prosyceny bramborovými výfukovými plyny. Sny, sny... Rusko vlastně spalo po celé své dějiny a jen tu a tam se nechalo probudit spiklenci, buřiči nebo revolucionáři. Války je nespavostí potrápily taky vždy jen na krátký čas. Obryně si jen ve spánku na těle podržela svědicí místa, pak se znovu zahra-bala do sněhu a znovu tvrdě usnula. Její chrápání otráasalo i dalekými guberniemi a tamní hodnostáři se v očekávání hrozivého revizora z metropole taky celí třáslí. Říše milovala barevné sny a uměla si je nechat zdát. Zato její realita byla beznadějně šedivá: zachmuřené nebe, sněhy a dým vlasti, mísící se s vánicí či písní vozky, vezoucího jesetery nebo děkabristy... Vypadá to, že matička Rus se vždy probouzela v prachmizerné náladě a s moskevskými bolestmi hlavy. Moskva churavěla a žádala si německý aspirin. A přesto v sobě tohle město i při vši své pateticko-státotvorné nemotornosti má své kouzlo. Je to kouzlo snu dávno zemřelého velkolepého státu, který se najednou zdá sám sobě. Právě proto se tak těžko popisuje, protože ruský státotvorný sen má své neopakovatelné... atakdále. Proto už nebudu dál vyčerpávat Tvou pozornost a energii svých podagrických prstů a až se vrátím, vynasnažím se vše převyprávět a ukázat Ti ne-li celou Moskvu, tak dejme tomu alespoň *Tsar-pushka*. V naší posteli, již si tolik zasloužíme. Zkrátka a dobře jsem s touhle cestou spokojen. Do svého starého rodinného globusu mohu zabodnout další špendlík. V zimě si spolu zalétnem k těm sladounkým vietnamským bobečkům. A na jaře navštívíme poválečnou Evropu. Než

přijede taxík, ještě si stačím vykourit *papirosa* a trochu se napít ruské klikvové vodky.

Nashledanou v *rodné* neimperiální lebce, plné myšlenkových mlh a anglosaské střízlivosti.

Yours,
Leo

Však ještě dožádá se top-manager Gosudarův – ku větší slávě KSSS a všech svatých pro štěstí lidu, toto vše toliko z vůle Boží, na pokyn světového kapitalismu, z bažení osviceného satanismu, z plamenné touhy pravoslavného vlastenectví, to vše v podmínkách společlivého konsensu a duchovního pokoje s finanční expertízou kapitalistických pojmů pro dějiny státu ruského, kterýžto má plné právo dít a sjednocovat, vyzývat a soustředovat, usebrat se pospolu a zmasít si tlamy po svatých místech velikého holdingu všelidového souručenství a sovětské pavědy, podle usnesení domovní komise, podle stachanovských počínů všelidových nanotechnologií Ducha svatého, v souvislosti s dalším rozvíjením demokratických akcí v poustevnách i pracovních kolektivech, ve veřejných domech a dětských zařízeních, v nájemních chatách a zabavených bejvácích, ve střeleckých osadách i bytových stavebních družstvech, v redakcích závodních listů, v katakombových svatostáncích, v soubojích válečných, v nejvyšších patrech moci, v genových inkubátorech, na kavalcích v křiminále, na pryčnách a kakáčích v lágrech naší nedozírné vlasti, v utajení, které ví, jak dosáhnout nekomerčního využití a nepřátelského pohlčení, jak efektivně vytunelovat, zašmelit, vyždímat, zmařit, zprznit a v hajzlu odkráglovat vítězoslávu ruského vojiště ve světle tajných instalací UV a nejvyššího vedení odborové organizace, jež zdržily kruté nepřátele a černé havrany všeho pokrokového lidstva prostřednictvím komsomolského vymítání d'ábla sprátené afilace za pomoci správných kluků z pravoslavné banky, uchovávajíc a rozhojňujíc imperialistické tradice bohatýrského hi-tecu ve zvláštních zónách lidové důvěry na březích velkolepé ruské řeky, v mnišských celách i v monarchických úvodnicích, v komunistických motáčích i na teologických nástěnkách, v sexuálních výnosech a v černých rozpočtech, v dítkách, nevinně zhubených za valutové intervence, za chléb a sůl, za šepot i křik, za to i ono, za prezidentskou kolonu, za zoologický antisovětismus, za bílou břízu pod mým oknem, za proletářský internacionalismus, za ptáka a za koule, za dolary i za eura, za smartphony sedmé generace, za vertikálu moci a patričníou správu toho, co je všech, hlíně a svobodě navzdory, na vzteky černému

přerodělování i bílému bratrství v zájmu trvalého duchovního vzepjetí androidů, penzistů, nacional-bolševiků, rolníků, tkalců, polárníků, tělesných strážců, homosexuálů, politických technologů, lékařů, antropogenetiků, povstalců, sériových vrahů, pracovníků v oblasti kultury a služeb, lovcích a podkoníků, striptérů a striptérek, halasivých a hluchoněmých, koní jezdeckých a tažných, starých i mladých, všech pociťových lidí, hrdě nosících jméno Vasilije Buslajeva, Sergeje Radoněžského a Jurije Gagarina, kteří nenávidí nepřátele falzifikátorů ruských dějin a neúnavně bojují s komunismem, pravoslavným fundamentalismem, fašismem, ateismem, globalismem, agnosticismem, neofeudalismem, s mamem běsovským, virtuálním čarodějnictvím, s verbálním terorismem, počítačovou narkománií, s liberální bezpátečností, s aristokratickým nacional-patriotismem, geopolitikou, manicheismem, s monofyzitstvím i monotheismem, eugenikou, botanikou, užitou matematikou, s teorií malých a velkých čísel za mír a pokrok na celém světě, za království Boží v nás, za támhle toho chlapce, za Pána našeho Ježíše Krista, za novomanžele, za světlo na konci tunelu, za Den opračnicka, za vznešenost matek-hrdinek, za všechny, kdož se plaví po moři, za akademiky Sacharova a Lysenka, za strom života, za BAM, KAMAZ i GULAG, za Peruna, za telurový hřeb, za dým vlasti, za udatenství, za tvorbu, za obrazoborectví, za SS i KSSS, za pociťvé semeno i za kraví veno, za teplou pícku, za lojovou svíčku, za plnou sklenici, za zimní vichřici, za temná okna, za bařku Machna ve jménu ideálů humanismu, neoglobalismu, nacionalismu, antiamerikanismu, klerikalismu a voluntarismu – a tak od chvíle této až na věky věkův. Amen.

Ze vchodu svého domu vyšla ve čtvrt na sedm a ve mně se málem srdce zastavilo: protože poprvé jsem ji spatřil jen z dálky, ohromilo mě teď, jak je křehká a miniaturní; to jsem nemohl tušit – tohle nebyla ani školačka, spíš Malenka z dávného napsané pohádky, kouzelný elf ve světle šedé čepičce a krátkém černém pláští, krácející mi Goročovskou ulicí vstříc.

„Dobrý den!“ vyslovil její hlásek, klukovský a obhrouble okouzlující, který si nespletu se žádným jiným, a který zazníval po celý tento nesmyslný, proklatý, gumově se táhnoucí týden jen v telefonu, celý týden, který mě div nepřipravil o rozum, týden našeho mučivého, idiotského nesetkávání.

Mé ruce už se k ní vztáhly, dotýkají se jí a drží ji. Chci se přesvědčit, že není přízrak, že není jen hologram v hlasité šustícím pláští.

„Dobrý den,“ opakuje ještě jednou, sklání hlavu a podmračeně mě sleduje nádhernýma šedozelenýma očima. „Pročpak mlčíte?“

A já opravdu mlčím. A usmívám se jako idiot.

„Račte na mě čekat dlouho?“

S urputnou radostí kroutit hlavou.

„Já se nemožně dlouho obírám humaniorou.“ Podezřívavě šlehl pohledem do uličky zavalené smetím a urovnala si šálku. „Všimněte se, co dál. Naši chrapalčolové nám teprve před třemi dny laskavě vyplatili dávky. Umíte si to představit?“

Zlatičko moje, já si neumím představit nic a nikoho kromě tebe!

„Opravdu jste tu nečekal dlouho?“ vraští přísně tenoučké obočí.

„Opravdu ne,“ pronáším, jako bych se teprve učil mluvit.

„Pojďte, nadýcháme se čerstvého vzduchu.“ Malou ručkou sevřela rukáv mého pláště a táhne mě za sebou. „Váš vzkazník je totální paj-čch! Když mu naprosto jasně řeknu, aby vyřídil, že jsem se nikam nevyprávěla a že to jen moje a mámina rozumbrada onehdy zase klekla – tak to je přece docela jednoduchá prosba, není-liž pravda? Jenže on na to: Nemám komu to vyřídít, děvenko. Je to jistě tvá vůle, Pane, ale copak je tak svízelné jednoduše zarazit rudou třísku?! Jü-wang jeden! Potrestejte ho!“

„Určitě ho potrestám.“

Kráčím po boku své kouzelné krásky jako zombie.

Ona svírá mou ruku, po asfaltu klapou její nízké kozačky a drtí noční ledový škraloup na loužích. Škoda, že na sobě nemá uniformu, ale civil. V uniformě je ještě půvabnější. Poprvé jsem ji uviděl právě v uniformě, na školním hřišti. Děvčata stála v křídlovém kruhu a hrála svou oblíbenou hru. Červený míč vyletěl vzhůru a kdosi vykřikl její jméno. Vrhla se po něm, ale hned ho nechytla, míč jednou dopadl na asfalt, odskočil, ale to už se ho zmocnila, přitiskla ho na uniformně hnědá prsa se školním odznakem, zvolala „stander!“ – a rozbfhajíc se děvčata po tom přísném německém slůvku strnula na místě. Ona míč mrštila po vytáhlé spolužačce, zasáhla ji do hlavy, takže ji donutila nespokojeně vyjeklout, vyprskla do dlaní, přidřepala na svých nádherných nohou, zakývala půvabnou hlavinkou obtočenou copem a zápolíc se svým křístálovým smíchem mumlala cosi omluvného...

Její nádherné mírně pootevřené růky, ověšené shora zlatavým chmýřím, trousí záračná slůvka:

„Lidi se snad všichni zbláznili, čestné slovo. Včera stojím v Lékárnice ve frontě na maso – a najednou mě kdosi několikrát štouchne do zad. Co to má znamenat? Před očima ruka s papírkem: Isem němý, kupte mi prokristapána tři libry hovězích kostí. Ale toho prosebníka naprosto nebylo vidět. Ani tvář, ani tělo! Vidím jen tu ruku! Jenže kde je sám ten jedinec?!“

U téhle věty se zastavila a dupla si do země.

„Zřejmě byl tak oslněn vaší krásou, že se ukryl za zády dalších lidí ve frontě,“ žertuji poněkud nemotorně.

„Jakápak krása! To byl jen takový trik, copak to nechápete?! Nějaký podvodník ukradl rozumbradu a uplácal z ní ruku!“

„Tak takhle je to...“

„No právě. A ona ruka si teď klidně špacíruje frontou. Může žadonit o almužnu, ale může taky vklouznout do kapsy. Tak to je!“

„Podejte mi vaši ruku,“ říkám jí, ale mezitím už se její ručky sám chápou.

„Ale proč?“ loupala po mně znovu očima.

Odhruuji rukáv jejího pláště a tisknu rty k dětskému zápěstí, k tenkým žilkám, k omamnému hebkému teplu. Ona nevzdoruje a mlčky se na mě dívá.

„Šlím z vás, šlím,“ šeptám do těch žilek. „Připravíte mě o rozum... šlím... šlím...“

Její pohádkové elfské zápěstí jistě není širší než dva mé prsty. Líbám ho a přísávám se k němu jako upír. Druhá ta dětská ručka se dotkne mé hlavy.

„Zešedivěl jste opravdu brzy,“ pronese tiše. „V sedmačtyřiceti – a už skoro šedivý... Vy jste byl ve válce?“

Ne, ve válce jsem nebyl. Objímám ji a zvedám ke svým ústům. Ona mi ale najednou obratně jako ještěrka z objetí vyklouzne a utíká ulicí pryč. Vyrážím za ní. Mízí za rohem. Běhá senzačně. „Kam to běžíte?“ Také zabočuji za roh.

Její černý pláštěk a šedivá čapka se míhají přede mnou. Běží po Staré Basmanné k šedému kolosu okružní stěny, oddělující Moskvu, kde žiji já, od Zamoskvorecí, kde žije ona. Doběhne až ke zdi, postaví se k ní zády a rozpřáhne ruce.

Já spěchám ke svému čipernému elfovi.

Její postavíčka je na pozadí dvanáctimetrové stěny, která se nad námi tyčí jako olbřímí kalná vlna, opravdu hodně maličká. Začíná mi být úzko: A co když tohle železobetonové cunami mé potěšení uchvátí? A já už ji v náručí nikdy nesevřu... Překotně dobíhám až k ní.

Stojí s očima zamhouřenýma a ruce tiskne ke stěně.

„Tady stávám ráda,“ pronáší s očima stále zavřenýma. „A poslouchám, jak za stěnou hučí Moskva.“

Zvedám ji jako pírkou a do velkého dětského ucha šeptám:

„Smilujte se na mě mnou, anděli můj!“

„A co byste asi tak chtěl?“ Její paže se mi ovinuly kolem krku.

„Abyste byla mou.“

„Vaší milostnicí?“

Cítím, jak jí v bříšku bublá drobný smích.

„Mou milovanou.“

„Vy byste stál o tajnou schůzku?“

„Ano.“

„V zájezdním dvoře?“

„Ano.“

„A co to bude stát?“

„Deset rublů.“

„To jsou velké peníze,“ pronáší mi do tváře uvážlivě a zároveň s jakousi nedětskou tísni. „Nemohla bych zpátky... na zem?“

Stavím ji na zem. Ona si hned upraví svou baretku. Její tvář se ocitá přesně proti mému solaru, kde se odehrávají sporadické atomové výbuchy žádosti.

„Půjdem?“ bere mě za ruku, jako bych byl její spolužačka.

Krátíme podél stěny a nohama rozhrnujeme smetí. Ona houpá mou rukou. V Zamoskvorecí je stále stejná špina, nikdo tu neuklízí. Mě ale nezajímá ani Zamoskvorecí, ani Moskva, ani Amerika, ani Čína ani na Marsu. Kochám se soustředěnou tvářkou své vytoužené. Přemýšlí – a pak se rozhodne.

„Víte co,“ pronáší a zůstává stát. „Tak já souhlasím.“

Popadl jsem ji do náruče a začínám líbat bledou teplotou tvářinku. „Počkejte, nechte toho...“ zapře se mi ručkama do hrudi. „Stejně můžu až příští týden.“

„Vy nemáte srdce!“ klesám před ní na jedno koleno. „Do příštího týdne to nepřezhiju! Zapřísahám vás – sejďeme se zítra ve Slovanském bazaru, kdykoli!“

„A co humaniora,“ povzdechne si dívka. „Do pozítřka ji musím napsat a odevzdat. Jinak se mnou bude zle. Už od prvního čtvrtletí jsem na černém seznamu. To je třeba napravit.“

„Zapřísahám vás, opravdu zapřísahám!“ líbám její staříčké rukavice.

„Věřte mi, že já sama bych se na nějakou humanioru vykašlala, ale matinka tak trpí, když mě ve škole trestají. Je velice citlivá a všechno si bere. A kromě matinky už nikoho nemám. Tátka zůstal ve válce. A bratr taky. Zpropadená humaniora...“

„Tak kdy se vámi budu moci opájet?“ tisknu její ruce.

„Patrně... v sobotu.“

„Snažně prosím v pátek, anděli můj, v pátek!“

„To ne, v sobotu,“ uzavírá vše rezolutně.

Na svá dětská léta je duševně mnohem starší. Válečné děti dospívají brzy. Její otec padl u Permu. My jsme v jejím věku byli docela jiní...

„Dobrá, tak v sobotu. Vyhovovalo by vám v šest?“

„Ale jo...“ opáčí skoro klukovsky.

„Je tam báječný restaurant, mají fantastické zákusky. Limonády, dorty a naprosto nepředstavitelné čokoládové věže...“

„Já mám ráda pistáciovou zmrzlinu, kakao se smetanou a bílou čokoládu.“ Upravuje mi pomuchlanou náprsenku. „Vstaňte, je tu plno špíny, a vy jste tak pěkně oblečení.“

Zvedám se z polokleku, a najednou můj pohled ve smeti znamená prázdný zčernalý telurový hřeb. Zvedám ho a ukazuju jí ho:

„Vy si tady žijete, v tom Zamoskvorečí!“

„To je, teda!“ zvolá, hřeb mi sebere a obrací si ho před očima. Svírá její ramena.

„Tak tedy – v sobotu v šest?“

„V šest,“ opakuje po mně a dál si prohlíží hřeb. „No ano... má to tak někdo štěstí. Až budu velká, rozhodně to ozkouším.“

„A k čemu by vám byl telur?“

„Chtěla bych se sejít s tačkou a s bráškou.“

Jiná by mi řekla, že by se chtěla setkat s krásným princem. Takovéhle věci dělá s dětmi válka...

Kolem projíždějí tři nákladáky s lidmi z předměstí, navlečenými ve žlutých kombinézách. Na korbě posledního si něco prozpívají.

Se závistivým povzdechem mrští hřebíkem o stěnu a dotkne se mého knoflíku.

„Už půjdu.“

„Vyprovodím vás.“

„Nene,“ odmítne mě rezolutně. „Já sama. Sbohem!“

Ještě mi zamává, otočí se a běží pryč. Doprovázím ji pohledem hladového lva. Má laň uniká. A každé mibnutí jejích kolínek a kozaček, každé zavlnění pláště, každý záchvěv šedého baretu přibližuje okamžik, kdy se v pološeru pokoje v zájezdním dvoře nacucám cukrátek její tělesnosti, až se mi z toho hlava zatočí, plavně usadím tohohle zamoskvoreckého elfa na vertikálu své vášně, začnu se i s ní kolébat a pohupovat na vlnách slastného zapomnění a přitom budu školaččiny rty nutit, aby znovu a znovu opakovaly to kouzelné slovo „humaniora“.

„Richardé, pohotovost sedm!“ ozval se v pravém Richardově uchu Zamiřin hlas.

Sune se ohlušivým karnevalovým davem, v pravém uchu slyší pípání číslic, jež mu pak rudě naskakují v pravém oku, a zahajuje reportáž:

„Takže, vážení televizní diváci, já jsem Richard Scholtz z RVTV a všichni se teď znovu vracíme do Kolína nad Rýnem, kde probíhá dlouho očekávaný kolínský karneval. Celé tři roky jsme čekali na toto Růžové pondělí, abychom mohli vyjít do ulic našeho rodného města. Tři roky si to Kolřáné nemohli dovolit – kvůli nevráživosti okupantů, kteří považovali náš karneval za ‚dech šajtanův‘. Jenže teď, když jsme zvítězili, se u některých členů naší čerstvé vlády začíná projevovat nebezpečný syndrom – krátká paměť. Nechtějí vzpomínat, nade vším mávají rukou a tvrdí, že toho jítření minulosti už bylo dost, že je třeba žít přítomností a směřovat do budoucnosti, stejně jako tento veselý karnevalový rej. To je ovšem nebezpečná tendence, což je třeba neustále opakovat, až do doby, než syndrom krátké paměti z ministerských a parlamentních hlav vyvane. Karneval je krásná věc. Já bych na vás ale právě teď, právě v tento nádherný den rád apeloval, abyste vy ani vaše děti nikdy nezapomněli, jak před třemi lety devatenáct transportních herculesů, které odstartovaly z Buchary, za tichého květnového rána na úsvitu vysadilo na kolínském předměstí Lewerkusen paradesantní divizi Talibán. Začala tak tři chmurná léta talibánské okupace Severního Porýní-Vestfálska. Začal zcela jiný život. Talibánci se na převzetí moci velmi dobře připravili: vykonali tu rozsáhlou ilegální kampaň, v níž využili místní radikálně smýšlející islamisty, a pak...“

„Stručnějc, Richarde!“ zazpíval do ucha Zamiřin hlas.

„Co přišlo pak, si všichni dobře vybavujeme: popravy, mučení, tělesné tresty, zákaz alkoholu, filmu a divadla, ponižování žen, deprese, tísnivá atmosféra, inflace, ekonomický kolaps a válka. Udělejme tudíž vše pro to, aby se v našem mladém státě, v Rýnsko-Vestfálské republice, už nikdy nic podobného neopakovalo, aby se vahábitsko-talibánské kladivo nad Rýnem už nikdy ne-napřáhlo, abychom my i naše děti žili ve svobodné zemi a mohli

s optimismem hledět zítřkům vstříc – ale připomeňme si prosím slova básníka, věnovaná válce...

V pravém oku mu na vybranou naskakují čtyři citáty: z Celana, Brechta, Heima a Grünbeina.

„Černé mléko úsvitu/večer, v noci i zítřka pijem. Tři roky pil náš lid toto černé mléko okupace a mnozí Vestfálci si vryli na nebi hroby/ kde místa je pro všechny dost. Pokloňme se tedy těmto hrobům. Těmto hrdinům hnutí odporu, abychom dokázali bez bázně a hany kráčet dál, ke světlé budoucnosti...“

„Bacha, Richarde, zleva se blíží kancléř a prezident,“ zabzučela do ucha jako vosa Zamira.

„Přátelé, vpředu vlevo vidím našeho prezidenta Kazimira von Lutzowa a kancléře Šafaka Baschtürka. Jak už jsem hlásil v předešlých vstupech, připojili se ke karnevalovému veselí na Appelhofplatzu a po Brückenstrasse došli až sem, na Altmarkt. Až doposud šli pěšky a dostat se k nim bylo velice složité, dokonce i pro mě, bývalého mistra Kolína nad Rýnem ve wushu, ale teď se vyhouplí do sedel nádherných ryfářských válečných ořů, prezident na bělouše s bílou čabroukou posetou kříži, kdežto kancléř sedlá vranška, přehozeného zelenou čabroukou s půlměsícem, a v tom je ta krásná symbolika, přátelé moji milí, je to nádherné a aktuální, protože to obrází nejen politiku našeho státu, ale sjednocení dvou kultur, dvou civilizací, dvou náboženství, kato-ličtí a islámu, sjednocení, jež náš zemi pomohlo zdolat proradného a silného nepřitele, pomohlo obstát v kruté válce. Prezident i kancléř jsou svěží, radostní a plní sil, obdarovávají dav bonbony z obrovitých zlatavých rohů hojnosti a vypadají jako praví rytíři, jimiž také opravdu jsou. Jistě si všichni vybavíme slavný zimní pochod generála von Lutzowa na Kolín od nizozemských hranic, protože jsme ještě nezapomněli na situační souhrny válečné doby: jak postupně přišlo osvobození Oberhausenu, krvavé boje u Duisburgu, skvělá düsseldorfská operace a dokonce dnes již historický bochumský kotel, který pro talibánce připravila von Lutzowova armáda, kotel, který Talibánu zlámal vaz, takže následoval už jen ústup nepřitele, přesněji řečeno jeho neodvratný úprk, kdy talibánští hrdlořezové v panice utíkali k východní hranici a jejich ideový inspirátor, takzvaný Hořící Imám, se v ulicích Talibánem zpusťšeného Troisdorfu dočkal...“

„O prezidentovi to už stačilo, Richarde, přejdi ke kancléři!“
„...zasloužené smrti. V té době už Šafak Baschtürk, příští kancléř našeho státu, vedl hrdinskou a vysilující práci v kolínských ilegálních buňkách, vytvářel svou vlastní armádu hnutí odporu, koval po kolínských sklepích vítězný Excalibur a takto přiblížoval krach Talibánu. Tento odvážný muž a porůrný vlastenec, kdysi strojní inženýr, se v letech okupace stal živou legendou, hrdinou partyzánské války, který kolem sebe shromáždil své muslimské souvěrce, planoucí nenávisí k barbarskému talibánskému režimu. Odměna, již za jeho hlavu Talibánci slíbili, nerostla po měsících, ale po dnech! Armáda hnutí odporu Serbest-El zbavila okupanty klidu, díky moudrosti a hrdinství bojovníků Serbest-El půda pod sandály talibánců doslova hořela a jejich...“
„Minulosti už nech, Richarde, teď do chce přítomnost, přítomnost!“

„...dny byly sečteny, Zato dnes se všichni můžeme těšit nejen z válečného vítězství, ale i z tohoto karnevalu, prvního po třech letech, zářivého, radostného, krásného, rozezpívaného, můžeme jásat nad Růžovým pondělkem – jen se podívejte, kolik odstínů růžové nalézáme v tomto světečném davu, kolik je tu dětí, převlečených za květiny, s hlavami v podobě růžových poupát! Jsou to děti naší budoucnosti, děti, které také jsou a nadále budou občany mladého státu, střezícími mír, který jejich otcové vybojovali na pláních kolem Duisburgu, v předměstích Bochumu a ulicích Kolína. Ať jsou šťastné, naše děti! Prezident s kancléřem rozhazují do davu bonbony ze zlatých rohů hojnosti – což právě tohle není symbol naděje na mír, dostatek a zdar?“

„Teď kontakt s publikem, Richarde!“

„A je nejvyšší čas podívat se přímo mezi účastníky karnevalu, přátelé!“ Moderátor se obrací k páru středního věku v kostýmech středověkých šašků. „Dobrý den! Odkud jste?“

„Z Pulchheimu! Všechny zdravíme! Pulchheim zdraví Kolín!“

„I kdybyste neřekli nic, je jasné, jak jste šťastní, že tu dnes můžete být!“

„Samozřejmě! Karneval se nám vrátí! To je úžasné!“

„Karneval se nám vrátí! A společně s ním se i do vašeho Pulchheimu vrátí mírový život!“

„To ano! Je to symbol. Zvítězili jsme! Náš syn odešel jako dobrovolník k von Lutzowovi.“

„A žije?“

„Chvála bohu ano! Teď je bohužel služebně v Oslu, jinak moc chtěl jít s námi. Ale vlastně tu s námi je!“ Dvojice roztáhne rozumbrodu a objeví se hologram mladého muže. „Zdravíme tě, Martine!“

„Ahoj, rodičovstvo! Jsem s vámi! Zdravím z Osl!“

„Hlásí se vám Richard Scholtz z RVTV, Martine. Neumíte si představit, jak budete litovat, že jste si nevzal dovolenou, abyste mohl být s námi tady a vdechovat vzduch svobody!“

„To teda, budu, budu litovat, kručipráce, máte pravdu! Už teď lituju! Jsem trouba, o tom není pochyb! Wow! Jako bych ten vzduch cítil!“

„Chlapče, tady je to prostě super! Člověk má pocit, že se tu všichni navždy sbratřili.“

„Je to fakt síla! Jak tak slyším svou rodnou kolínštinu, můžu se tady v tom chcípším Oslu málem zbláznit!“

„Martine, vaši rodiče nám sdělili, že jste sloužil u generála von Lutzowa. Která města jste osvobozoval?“

„Zaválčit jsem si stih jen v Duisburgu a Düsseldorfu, jenže pak jsem byl zraněnej a ocitnul jsem se, jak se říká, mimo proces.“

„A byl jste na prvním Dnu vítězství v Düsseldorfu?“

„No jasně! To byla síla! Von Lutzow je velkej muž. Jsem šťastnej, že máme takovýho prezidenta!“

„Ano... a támhle už jede na bílém koni.“

„Wow! To je hustý! Jsem já to ale blbec, že jsem nezůstal doma!“

„Ale však jsi tady s námi, chlapče!“

„Mami, ale támhle to je přece Šafak Baschtürk! Hrdina hnutí odporu! Jak rád bych mu stisknul ruku! Wow! Půjdu někam do pubu a ožeru se!“

„Hlavně nepij ten jejich norský akvavit, synku! Vyvolává to deprese...“

„Jediné pivo, Martine!“

„To víš, chlapče, náš Reisdorf ti tam nenalejou.“

„Ale můžeš si dát něco místního.“

„Jasný, tati!“

„Rekněte nám, Martine – je v Oslu stále stejný klid a mír?“

„Jasně, Norové měli kliku, tady se žádný jatky nekonaly. Válka sem nedošla, baráky jsou celý, akorát nějaká ta raketa sem dopadla. Ne jako u nás. Wow! Vidím trolly a gnómy! To je teda síla!“

„Ano, právě přicházíme k trollům a gnómům! Hodně zdaru, Martine!“

„Tři velcí, převlečení za trolly, nesou na ramenou gnómy, roz házující do publika bonbony. Richard se probíjí až k nim.“

„Stop, Richarde! Trollové počkaj... Za sebou máš Sabinu Grgičovou,“ zvoní mu do ucha Zamira.

Richard se otáčí a dere se davem zpět. Výsoká a svalnatá Grgičová kráčí obklopena svými stejně statnými a svalnatými Amazonzkami. Všechny na sobě mají kostýmy elfských vojáků z Pána prstenů.

„Zdravím vás, Sabino! Já jsem Richard Scholtz z RVTV. Hrdínku bochumského kotle já i naši diváci velmi rádi vidíme právě tady, v těchto svátečních zástupech!“

„Zdravím všechny, kdož si to zaslouží,“ zvedá pravici hrdě a s vědomím vlastní důstojnosti Sabina.

Její družky také zvedají paže.

„Co vaše nová ruka?“

„Ještě není tak úplně moje, ale už poslouchá,“ usmívá se Sabina.

„Pokud si snad někdo nevybavuje příběh Sabinu Grgičové, vážení diváci, i když si myslím, že takových vás bude jen pár, stručně ho připomenu: Bochumský hotel, budova univerzity, kde bylo poslední ohnisko talibánského odporu, humanitární sbor, jeep velitele třetího pluku Georga Marii Hüttena, granát, vržený Talibánci – a konečně Sabina Grgičová, která granát zachytila, ale ztratila přitom ruku. A předtím byl boj na Hustadtringu, kde Sabina ze své pancéřovky zasáhla talibánský obrněný transportér. Je to hrdinka! Pro náš karneval je velká čest, že se ho účastní taková hrdinová jako Sabina Grgičová a její spolubojovnice! Jste dnes šťastná, Sabino?“

„Jsem šťastná, že zlo bylo přemoženo a že se černá věž s Vševidoucím Okem zhroutila. To my jsme ji odpálily!“

Amazonky vyřázejí svůj válečnický pokřik.

„Skvělé! Talibánský Sauron byl poražen a lid jásá! Co byste v tomto svátečním dni popřála našim divákům, Sabino?“

„Všem občanům našeho Rýnského království přeji Zlatý Vítr, Čisté Břehy a Nový Úsvit! Na Nový Úsvit!“

„Na Nový Úsvit!“ rozkřičí se Amazonky.

„Jak nádherné volání bochumských valkýr! Ještě jsmě ho nezapomněli! Už jste se vrátila do rodného Bochumu, Sabino?“

„Můj dům na Aspei zbořili Orkové, milovaná Brust byla upálena v Goblinově krematoriu, okřídlená Sylvie už se také setkala s Věčností, zlatovlasá Máša utekla do Ameriky. Já ale dál třímám Žezlo, strhla jsem Bílou Roušku z Neřítové Brány a věřím v Překonání Sivé Mlhy. Stejně jako dřív plujeme vodami Řeky Čisté Lásky!“

Sabininy družky předvádějí Zpěv valkýr.

„Nádherné! Jsem si jist, že vaše Řeka Čisté Lásky ústí výhradně do Rýna! Budte šťastny, Sabino i vy, krásné Amazonky!! Iménem všech televizních diváků líbám vaši čarokrásnou obnovenou ruku, ruku nového, mírového života!“

„Richardé, vpravo, honem, vpravo!“ bzučí Zamira. „To je Cvetan Mordkovič!“

„Jen se podívejte, přátelé, kdo je tu hned vedle nás! Cvetan Mordkovič, legendární letecké eso, vzdušný husar, který chránil nebe naší země a z oblohy nepříteli rozdával zničující žihadla! Nazdar, Cvetane!“

„Nazdar!“

„Jste tu, jak vidím, s celou svou velkou rodinou!“

„Ano, dnes jsem tu s celým mužstvem.“

„Co byste chtěl vzkázat našim televizním divákům, hrdino nebe?“

„Jsem moc rád, že jsem dneska společně se všema...“

„Konečně tady na zemi, že ano?“

„Jo, na zemi, se všema ze své rodiny i s těma, který jsem bránil.“

„Díky vám dnes opět můžeme poklidně chodit po této zemi a neobávat se vzdušných náletů, neděsit se výbuchů a hvízdajících kulek. Nad Kolínem už víc nevyje siréna vzdušných poplachů. A to i díky vašemu nebeskému hrdinství, Cvetane! Vy osobně jste přece sestřelil čtyři talibánské stíhačky, čtyři krkavce, drásající naše mírové nebe.“

„Jo, to jo, něco člověku fakt vyšlo. Hlavní je, že nesesťelili voni mě. Samo nebe mi pomohlo.“

„Jen se podívejte, jaké je to nebe dnes, Cvetane! Nikde ani mráčku!“

„Nebe je nádherný... a my všichni máme radost...“

„... že se černá mračna rozplynula, že ano?“

„Ano, a že teď už je všechno dobrý...“

„Že na nebi je už jen slunko, není-liž pravda? A žádná černá silueta!“

„Jo, mírový nebe, to je dobrá věc.“

„To jste řekl užasně, Cvetane. Chtěl byste pozdravit své spolubojovníky z eskadry Vestfálský sokol?“

„Jasně, kluci, jasně, vzdušný husari, všechny si vás pamatuju a mám vás rád! Zvítězili jsme! Ať žije karneval!“

„Ano, ať žije karneval! Děkuji vám, Cvetane! A my se teď vydáme za trolly, přátelé!“

„Richardé, stop!“ pokračuje Zamira, „máš padla!“

Richard si z ramene snímá kousek chytřejšího těsta – sundává ho a ukládá do kapsy. S obtížemi se prodírá davem ven, odchází na Filzengrabenstrasse, nalézá svůj samoběh, odepíná ho, stoupne si na něj a jede po nábřeží až domů. Vstupuje do venkovních dveří, vyjde do druhého patra, odemyká, vchází do předsíně a světlá si sako:

HLAS SILKE, JEHO ŽENY (zesílený reproduktorem): To jsi ty?

RICHARD (věší sako na věšák): Jo.

HLAS SILKE: Máš hlad?

RICHARD: Hroznej.

HLAS SILKE: Tak si tam něco vem.

RICHARD: Už jsi hotová?

HLAS SILKE: Ještě ne.

Richard přechází do malé kuchyňky se starým nábytkem, otvírá nemoderní lednici, vytáhne z ní láhev piva, otevře ji a pije přímo z hrdla. Pak znovu nahlédne do lednice, vezme si z ní malou miskou z rýže, plnou nepřiliš čerstvého kuřecího salátu, a také dva párky. V konvici uvaří vodu, párky hodí do kastrůlku a vařící vodu na ně nalije. Salát jí vestože, ukusuje si k němu z rýžové misky a dívá se oknem ven. Vidí úzký dvůr se starým kaštanem, rezavými jízdními koly a přecpanými odpadkovými kontejnery. Když sponřádá rýžovou misku se salátem, vyloví z kastrůlku párky, rychle do sebe nahází i ty a zapije je pivem. Prázdnou láhev uloží do plastové basy. Chápe se jablka, kousne si, odchází z kuchyně, projde úzkou předsíní na záchod, močí a jablko přitom drží v zubech. Pak na okamžik znehybní, jako by zcepeněl. Nedojedené jablko vyplivne, vztekle zasténá, vyběhne

ze záchodu ven, prudce za sebou přibouchne dveře, poklopec si zapíná v chůzi, mumlá si pod nos „kurva, kurva, kurva“, předstírá skoro běží a dostává se do jediného pokoje svého malého bytu. Pokoj je zařízen starožitným nábytkem, který se soudě podle všeho často stěhoval z místa na místo. Některé věci jsou zabalené do fólií. Na oválném jídelním stole stojí skleněný domek. To je domek Silke, *malé* sympatické krásné rostlé plavovlásky. Rozhodně není větší než třetinková pivní flaštička. Silke cvičí na miniaturním lyžařském trenažéru, stojícím v mansardě jejího domku. Na sobě má sportovní teplákovou soupravu. Je slyšet, jak v domku hraje rytmická hudba. Richard ke stolu skoro přiiskočí, opře se rukama o stolní desku a skloní se nad domek.

RICHARD: Silke, já potřebuju hřebík!

SILKE (*cvičí dál*): To je mi novina.

RICHARD: Potřebuju hřebík!

SILKE: Nebuď nudný, drahoušku.

RICHARD (*křičí*): Potřebuju hřeb!

SILKE: Třeseš mi celým domem. Abych se i s ním nesesypala.

Richard se stěží ovládá, usedá na židli a na stůl pokládá zatátné pěsti.

SILKE (*cvičí dál*): Vypadáš mimořádně agresivně. Jsi utahaný, to chápu. Dívala jsem se na tvou reportáž.

RICHARD (*plácne dlaní do stolu*): Potřebuju hřeb!

SILKE (*cvičí dál*): Ty nepotřebuješ hřeb, Richarde.

RICHARD: Dej mi hřeb!

SILKE: Vzal sis lék?

RICHARD: Silke, otevři ty dveře!

SILKE: Neotevřu.

RICHARD (*ztrácí sebeovládání*): Já tu tvou chaloupku roztrískám na mraky!!

SILKE: Ale neroztrískáš.

RICHARD (*hystericky*): Otevři, ty bestie!

SILKE: Vem si lék, drahoušku. Dneska sis ho dal jen ráno.

RICHARD (*popadne židli a rozpráhne se*): Dej si bacha, ty svině...

SILKE (*pravdělně a naprosto klidně cvičí*): Dávám, dávám, dávám, spo-lehni se.

Richard zaupí, pak odhodí židli na postel. Potom klesne k zemi.

SILKE: Já chápu, drahoušku, jak je ti proti mysli pronášet všechny ty vlastenecké bláboly. Ale proč si pak své podráždění vyběháš na mně, na úplně nejbližším člověku?

Richard mlčí.

SILKE: Všechno jsi to udělal superprofesionálně. Jsem si jistá, že tě vezmou.

RICHARD (*skloní hlavu*): O tom se na základě reportážního výkonu rozhodovat nebude.

SILKE: Zkušební lhůta je přece závislá na všem, co děláš.

RICHARD: V mém případě všechno závisí jen a jen na té slepici.

SILKE: Je zajímavá jen a jen tvoje psychosomatika. Všichni přece vědí, jaký jsi profík.

RICHARD (*krouží hlavou*): Ať jdou víc kam...

SILKE: To oni klidně půjdou. Ale zase se vrátí. S tím vším prostě počítat musíš, drahoušku.

Silke sestupuje do prvního patra, vchází do průhledné koupeľny, svléká se a vstupuje pod sprchu.

RICHARD: Ještě celý měsíc nebudeme mít peníze.

SILKE: A to tě děsí? Hlady určitě neumřeme.

RICHARD: Potřebuju dávku.

SILKE: Tím jsi měl začít. Jaképak „nebudeme mít peníze“!

RICHARD: Stačila by jedna jediná. A hned se seberu.

SILKE: Ty se nesebereš, ty do toho zase spadneš. A pak tě samozřejmě nevezmou.

RICHARD: Jen jedna dávka! Po jedné dávce přece do ničeho ne-spadnu.

SILKE: Jedna by ti nestačila. A na pět, jak jsi právě konstatoval, nejsou peníze.

RICHARD: Kdybychom prodali jeden hřeb, tak máme pět set marek.

SILKE: Aby sis mohl koupit dávku za dvacet? Zajímavé počty, miláčku.

RICHARD: My ale nemáme ani dvě marky! To se ještě nikdy nestalo! A navíc mám dluhy!

SILKE: Všechno se dá do pořádku, drahoušku, jakmile tě vezmou. Vezmi si ten lék.

RICHARD: Dej mi hřeb.

SILKE: Přece dobře víš, že hřeby jsou naše nedotknutelná zásoba. Když ti dám hřeb, tak si koupíš rovnou stovku dávek. A začne se začne to, co už tak důvěrně známe.

RICHARD: Koupím si jednu, jednu jedinou, přisáhám!

SILKE: Hlavně nepřísahej, můj báječný rytíři.

RICHARD: Nemáme vůbec žádný peníze. To je kritický! Ani feník!

SILKE: Teď nemá peníze nikdo. Poválečná reforma, jak říká náš prezident, se pomalu, ale jistě dostává do otáček. Takže cena hřebů se pošplhá nahoru. Tempem osm procent za tři dny. Takže za pár měsíců se naše telurové dědictví zdvojnásobí.

RICHARD: Jeden hřeb, Silke! Máme jich osm! Jeden jedinej! A začne se budeme cítit úplně normálně.

SILKE (*vychází ze sprchy a otírá se osuškou*): Já se cítím úplně normálně. A už nepros.

RICHARD: To jsi... opravdu taková mrcha?!

SILKE: Jakou sis vybral, takovou máš.

RICHARD: Copak nevidíš, jak je mi zle?

SILKE: Vem si lék.

RICHARD: Já ti na tvůj zrasraj lék kašlu! Mně je zle! Fakt zle!!

SILKE (*obléká si župan*): Richarde... Jsi silná nátura nebo slaboch? Když jsi mě nesl v kapse kabátu přes horčík Bochum, dobře jsem věděla, kolik je v tobě síly. Nebo když jsme pak seděli v tom sklepe. Nebo když jsi pekl psí maso. Když jsi utíkal tunelem a popral se s třemi invalidy. To jsi byl silný. A já na tebe byla pyšná. Strašně pyšná. Tenkrát jsi na drogy úplně zapomněl. Jenže stačilo, aby válka skončila, a z tebe byl během hodiny znovu hadr. Co je to s tebou?

RICHARD: Potřebuju jeden hřeb. Jeden! Abych se z toho vzpamatoval...

SILKE (*křičí*): Nic ti nedám!

Richard sedí a mlčí. Silke schází do přzemí, jde do kuchyně, napije se vody, posadí se ke stolu a dá si na něj nohy. Sedí a pije vodu.

SILKE: Během měsíce tě zase vezmou a dají ti plat. Takže budeš mít peníze.

RICHARD: Já... potřebuju...

SILKE: Já vím, ty potřebuješ dávk. Dobrá. Něco na prodej bych měla.

RICHARD: A co? Myslíš prsten s briliantem po babičce? Na brilianty dneska každéj sere!

SILKE: Správně. Na ty ano. Já ale nemyslím prsten s briliantem.

Silke vstává, odchází nahoru do své ložnice, usedá na postel, sklání se, zpod postele vytahuje pouzdro a otevírá ho. Uvnitř leží vibrátor.

RICHARD: Růžový lotos?

SILKE: Taktak, Růžový lotos...

RICHARD: A to ho... už nepotřebuješ?

SILKE: Mám přece ještě tři další.

RICHARD: Ale říkala jsi přece, že...

SILKE: ...že tenhle je nejlepší? To ano, před půlrokem jsem to říkala. Všechno se ale mění, čas běží a staré touhy jsou ty tam. Přicházejí nové.

RICHARD: No a ty myslíš, že zrovna tohle...

SILKE: Ruce ty utrhnu.

RICHARD: Logicky vzato je vibrátorů snad víc třeba za války než po ní.

SILKE: To platí o lidech. Ale u nás malých je to naopak.

RICHARD: Zatím ti moc nerozumím...

SILKE: Zřejmě tě ta karnevalová vítězosláva opravdu vyčerpala. Ale posud' sám - muži se po válce vracejí ke svým ženám a milenkám. Jsou to hrdinové. Dostávají se mohutná erekce vítězů. Kdežto malí? Ti nejenže nebojovali, ale křčili se v krycích norách a třáslí se tam strachy. Na světlo boží vylezli, až když zaduněla poslední vítězná salva. Jenže svou potenci nechali v těch norách. A co pak dokáže takový milenec? Jen chlastat, vykládat své přítelkyni o hrdinství lidí a maximálně jí masírovat chodidla.

RICHARD: Asi... asi máš pravdu. (*Úlevně se směje.*) Silke, ty jsi fakt chytrá!

SILKE: Chytrá mrcha, co?

RICHARD: Ale... (Povzdechne si.) Přece dobře víš, že kromě tebe nemám nikoho.
SILKE: To vím.

Silke uchopí pouzdro s vibrátorem, sestupuje po schodech dolů, vychází na stůl a jde po něm k Richardovi.

SILKE (podává mu pouzdro): Na bleším trhu ti za něj malí dají nejmň osmdesát marek.

Richard k ní vztáhne ruku, ale Silke pouzdro schová za záda. Richard strne.

SILKE: Ještě před chvílkou mi tu někdo nadával do svini.

RICHARD: Odpust' blbounovi.

SILKE (přistoupí až na samý kraj stolu): Na kolena!

Richard klesá na kolena. Jeho hlava se ocitá na úrovni stolní desky.

SILKE (vystřící ze županu koleno): Polib ho!

Richard našpulí rty a políbí jí koleno. Silke mu podává pouzdro.

RICHARD (šeptem): Nemám tě polechtat jazykem, miláčku?

SILKE: To ne, drahoušku. Všechno má svůj čas. Překážkový běh si uspořádáme až večer... (Rozhlíží se.) Fuj, zase samý drobky! Jak já ten tvůj binec nenávidím!

RICHARD: Hned to uklidím. (Sundává židli z postele a staví ji zpátky ke stolu.)

Silke jde k sobě do předsíně, přichází s koštětem a začíná stůl zametat. Richard ukládá pouzdro s vibrátorem do kapsy.

SILKE: Kup si něco k jídlu. A pro mě jogurty, nato, protoplazmu a ovocnou šťávu. A moc tě prosím – nekupuj si dvě torpéda. Každopádně aspoň dneska.

RICHARD: Tak dobře, zlatíčko. Koupím si jedno. Přisáhám! (A zvedá dva prsty vzhůru.)

Jde do předsíně, ale najednou se zastaví a obrátí se k Silke.

SILKE (zametá): Co ještě chceš?

RICHARD: Ukaž mi je.

SILKE: Teď hned?

RICHARD: Teď hned.

Silke s nespokojeným povzdechem odhazuje koště, zmizí v domě, vyjde do prvního patra do své ložnice, přistoupí ke skříňce na zbraně a přikládá dlaň k zámku. Skříňka se otevírá. Uvnitř místo pušek stojí osm telurových hřebů. Silke jeden z nich vytáhne ven, shazuje ze sebe župan, hřeb si hlavičkou tiskne k obnaženým nádrhům a míří na Richarda. V jejích ručkách hřeb vypadá jako ručnice.

SILKE: Bác!

Richard se ještě chvíli dívá, pak se otáčí a odchází.

Sláva partyzánského oddílu hrdiny první uralské války Miguela Eliazara burácí po celém Uralu. Ilegální oblastní výbor KS Uralu ho sice založil teprve před šesti měsíci, ale oddíl se rázem stal důležitou údernou jednotkou pro boj proti barabinským bělogvardějským okupantům. Jádrem oddílu tvoří skuteční vlastenci své úskočné porobené otčiny, profesionální vojáci, kteří prošli nejen druhou, ale většinou i první válkou. Bojovali v obleženém Nižním Taglu, útočili u Karabaše a zakusili všechny strážné zákopové války v okolí Magnitogorska. Rodné Purali je hojně zbroceno krví takových zasloužilých bojovníků oddílu jako Fedor Loza, Viktor Katz, Voliša Moré či Harry Quiller. V čele oddílu stojí komunista, nositel mnoha řádů a vyznamenání kapitán Ališer Isanbajev. Pod jeho velením partyzáni uskutečnili 213 bojových operací nejen proti barabinským okupantům či proti vahábitským separatistům, ale dokonce i proti mongolským imperialistům, kteří svá krvavá chápadla vztáhli i na naši rodnou uralskou zemi.

Sedíme s kapitánem Isanbajevem v těsné zemi, která byla vybudována teprve dnes ráno. Je noc a většina vojáků po namáhavém třídním pochodu odpočívá. Velitel je zdrženlivý a mnoho toho nenamluví. Jeho drsnou tvář skoupě ozařuje chytrá lampička. Tvář kapitána Isanbajeva s dirolonovou lícní kostí, zbrázděná jizvami, z níž upřeně hledí binokulární červené oko, je tváří všeho uralského lidu, který povstal proti okupantům, tvář národně-osvobozené války, která rychlostí lesního požáru zachvátila nejen přednější jižního Uralu, ale poté i severní část horstva. Velitel z pomačkaného a otráskaného ešusu usrkává oblíbený ulun a poklidně líčí odvážné výpady do bělogvardějského týlu, sabotáže na železnici či na strážních stanovištích nepřítelů, nedávny boj muže proti muži s vahábity či bleskové zajetí mongolského výsadku, jež nepřítel rozhodně nečekal. Lakonické kapitánovy odpovědi si zapisuji po vzoru našich dědů – tužkou na papír. Užívání rozumbrad je v oddílu co nejpřísněji zakázáno.

„Naši bojovníci si zajistili nehynoucí slávu,“ říká kapitán při vzpomínce na zářijový výpad proti kaperské strážní pevnůstce. „Nejenže v pěti podřezali krky osmi karopovcům, ale zmocnili se i *moudré* hlavy. Ta pak ještě čtyři dny žila a poskytla nám

neocenitelné služby – celé ty čtyři dny jsme podle jejich pokynů mastili karopovce ze vzdychu.“

A kapitán na mě šibalsky mrká jediným okem. Tenhle jinak dost nemluvný člověk, ošlehaný ohněm války, přestál už ledacos. Jeho oddíl žije svým drsným válečným životem a den za dnem koná hrdinské skutky – ve jménu příští republiky, ve jménu triumfu socialismu a spravedlnosti.

Ptám se na zásobování, na vztahy s civilním obyvatelstvem i na vůdčí úlohu ilegálního oblastního výboru strany. Velitel odpovídá obsáhle a rozhodně si přitom nesežuje ani na nepravdělné dodávky střeliva a zdravotního materiálu, ani na šarvátky s místními kulaky, ba ani na miny, na nichž zahynuly už dvě spojky oblastního výboru. Kapitán Isanbajev a jeho bojovníci jsou na nesnáze připraveni.

„Když před sebou máte cíl, dá se překonat všechno. Bijeme se za Spojené státy Uralu, to vědí všichni,“ říká mi. „Místní chudina je na naší straně, a to je nejdůležitější. Rolníci už mají po krk barabinského ‚ekonomického zázraku‘, protože všechny svízele pozemkové reformy pocítili na vlastní kůži.“

Ano, oddíl kapitána Isanbajeva vede za SSU boj na život a na smrt. Tato tři písmena, SSU, znamenají mnoho nejen pro bojovníky, ale i pro uralské rolníky, pro zdejší horníky, pro všechny povité pracující Uralu, kteří už se nemohou dočkat spravedlivého života. To v jejich jménu se konají všechny ty hrdinské skutky, v jejich jménu je prolévána partyzánská krev. SSU – to je buď doudnost svobodného Uralu...

Podrobně se velitele vyptávám na stranickou práci při vedení bojů. Oddíl udržuje s oblastním výborem strany pevné, nerozborné vztahy.

„Tajemník oblastního výboru Po Tio-fej pro nás dělá vše, co je v jeho silách,“ vysvětluje kapitán. „Je to moudrý muž, velmi pozorný, vzor povitého a zásadového straníka. S tím si vždy vše vyříkáme z očí do očí a rozhodně pro nás není nějakou žábou na prameni. Telurové hřeby nám chodí včas. A všechny direktivy oblastního výboru mám tady.“

A velitel cvrkně do svého binokulárního oka.

Položím tedy kapitánovi dávno připravenou „nepřijemnou“ otázku:

„Jak se stavíte ke Kubáncům?“

Partyzánova tvář zpřísní a jeho pohled bezděky zamíří stranou, tam, kde na hrubé roubené stěně zemljanky září hologramy Che Guevary, Liu Šao-čchiho a Eliazara.

„Jsme připraveni přijmout do oddílu každého, kdo je ochoten být se za svobodu,“ odpovídá mi velitel. „Rozhodně však nikoho z těch, kdož to v první válce hráli na dvě strany. Já a moji muži amnestii pro Kubance neuznáváme.“

„Pak se ale váš postoj diametrálně rozchází s červencovou direktivou oblastního výboru, soudruhu kapitáne,“ upozorňuji ho.

„V této otázce ano,“ odráží to Isanbajev nesmířitelným tónem. „Já a mí bojovníci zůstáváme věrni přísaze. Až zvítězíme, nechť vše rozsoudí sjezd KS Uralu.“

Rozhovor je u konce. Velitel se po těžkém dni musí alespoň trochu prospat. Ostatně snadné dny pro partyzánský oddíl č. 19 vůbec neexistují...

Loučím se a vycházím ze zemljanky ven. Všude kolem se tyčí temný noční les. V té tmě se ptačími hlasy domlouvají jen strážní na borovicích. Vchod do své nory hledám po hmatu. Bude těžké usnout po tak vypjatém dni, který se mi po půlnočním rozhovoru s velitelem jeví tak neuvěřitelně dlouhý...

Pěšinami Uralu vpřed postupuje svým těžkým, ale vítězným krokem osvobozenecká válka.

Nepřátelům pracujícího lidu tu klidu popřáno není ani ve dne, ani v noci. Partyzánská kulka je dostihne všude, barabinské okupanty a jejich kaporské přísluhovače před spravedlivým trestem nezachrání nic.

Hrozný lidového hněvu už dozrávají.

A drsné šumí uralský les.

„Naši matičku carskou Rus, můj milý hrabě, německýma rukama zardousili Angličané a nakonec ji vykuchali stalinští židáčtí komisaři. Vnitřnosti pak za valuty rozprodali kapitalistům a útroby matičky Rusi vycpali marxismem-leninismem.“

Kníže přistoupil k zabitému losovi jako první, pušku s patron-taší podal myslivcům a mávl rukavicí – konec lovu. Kníratý kravec trubač přiložil lovecký roh ke rtům a zatroubil. Podzimním lesem se rozlétlý tón nadějeplného loučení. Myslivec vytáhl z kožené pochvy tesák a obratně ho vrazil do hrdla pod parohatou hlavou. Na koberec opadaného listí se vyřinula dýmající temná krev zabitého zvířete. Honicí psi už nepoštekávali a – znovu připjatí na vodítkách – jen tiše skučeli a kničeli. Tři psáři je pak odvedli pryč.

„Rusko, kníže, se zardousilo samo.“ Hrabě předal svou karabínu mladíčkému myslivci, sáhl do kapsy pro tabatěrku, ale místo ní nejdřív z kapsy vytáhl telurový zásobník, tiše zaklel, strčil ho zpátky, nahmátl tabatěrku, vytáhl ji, otevřel a vzápětí si zapálil malý doutník. „Nitro Ruska během devatenáctého století ráčilo natolik prohnát, že nějakých kulek ani nebylo zapotřebí. Kolos se zhroutil po zásahu jediného německého broku.“

„Rusko zardousilo Němčouři, židáčtí ilegálové a Angličani,“ neposlouchal kníže hraběte a začal se rozhlížet. „Triško! Kde jsi?“

„Tady, Vaše Jasnost!“ přiskočil šedovlasý Trifon v komické čapce.

„Támhle nám připrav bivač, vidíš to?“ A kníže bradkou ukázal na osamělý dub.

„K službám!“

Hrabě vytáhl z kapsy malou plochou lahvičku s koňakem, odšrouboval víčko a podal ji knížeti:

„Ve čtrnáctém roce Rusko nevydrželo nápor německé válečné mašinerie. Tak co s tím prosím vás mají společného ti vaši Židáci?“

A kníže si lokl koňaku:

„Na zdraví... A to si prosím ještě ke všemu musíte uvědomit takovouhle lidovou hádanku z dob sovětských, můj drabý: Kolem stolu sedí šest komisářů a otázka zní – kdo je tedy pod stolem? Dvanáct údů Izraelových. Viděl jste seznamy? Z devadesáti

procent Židáci! Nebo takoví rozhodující potentáti Čeky, OGPU, NKVD – co byli zač?”

„Taky Židáci,“ přikývl hrabě. „No a co? Dobrá, tak se chopili špinavé práce. Asi na to měli pevnější nervy než Rusové. A méně předsudků.“

„To nebyla jen špinavá práce, to bylo vrahounství!“

„Inu ano, vrahounství...“ Hrabě se zádumčivě zahleděl k vysoké podzimní obloze. „Copak bez toho by to vůbec šlo? To chtělo hekatomby. Kvůli předlínění. A pěkně žít se chce každému.“

„Bolševici matičku Rus poválili naznak a znásilnili ji industrializací.“ Kníže sáhl po placatce. „A matička Rus zemřela. Stalinští troglodyti pak na její nádherné mrtvole sedmdesát let tancili to své boggie-woogie.“

„Ale aspoň žebrákům dali najíst. Však jich o almužnu za carů po Rusku prosilo plno,“ ušklbl se hrabě.

„Vy jste samý vtípek...“ mávl kníže rukou. „Nakrmili. Ale nejdřív je postříleli.“

„Nene, kníže, nejdřív je přece jenom nakrmili.“

Najednou se oba odmlčeli a zadívali se, jak dva myslivci začali obratně vyvrhovat losa. Zavoněly vnitřnosti. Znovu příběhl Triška s rožni.

„Hlavně ne játra!“ nařizoval kníže.

„Tak srdíčko, Vaše Jasnosti?“

„Ano, a malé filátko.“

„K službám.“

Nad paloukem prolétl kachní párek.

Hrabě si přihnul z placatky, pohlédl na zpola zavřené losí oko a zamýšleně poznamenal:

„Běh jelení v každém oku, v každém hledu kopí let...“

„Co prosím?“ nechápal kníže.

„Ale, to se mi jen tak vybavilo... Ovšem pokud máme mluvit vážně, větší výhrady než vůči Němcům a Židákům mám vůči Rusům. Na světě snad není jiný národ, jemuž by vlastní život byl tak lhostejný. Pokud je to snad národní rys, tak si takový národ žádný soucit nezaslouží.“

„Jak to říkal Stalin: jiný lid k dispozici nemám.“

„Inu, Rusko bylo třeba co nejdřív dosdilit Němcoury, opravdu ano. Což bolševiky nenapadlo. Začala s tím Kateřina, jenže pak to po ní neměl kdo dodělat...“

„Rusko tu bylo jen proto...“

„...aby světu udělilo velkou lekci. Tak je to. A Rusko lekci udělilo. Takovou, že z toho vstávají vlasy na hlavě.“

„Na jeho věčnou památku,“ ucucl koňaku kníže. „Zato teď je to báječné.“

„Co máte na mysli?“

„Přece obraz Ruska. Ale báječné je to vůbec! V každém případě jsem s naším státem spokojen.“

„Tak to prosím ano...“ rozhlédl se hrabě s úsměvem kolem sebe. „Rjazaňské carství je samozřejmě země mnohem úctyhodnější než třeba Uralská republika!“

„To jste ale sáhl po srovnání! Buranská republika! My, můj velevážený pane hrabě, na tom budeme po příchodu našeho panovníka Andrjušenky na trůn v ohledu ekonomickém i kulturním podstatně líp než nejen než nějaká Kaluga a Tver, ale i než ta vaše Moskovie.“

„Do mé Moskovie, kníže, si dnes kopne každý, komu není líno. A to se nám dřív každý až k nohám plazil...“

„Já ji nenáviděl odjakživa! Od útlého dětství,“ rozhodil kníže rukama. „To se na mě nesmíte zlobit. Když se skácel Postsově-tistán, byl jsem výrostek. Skoro ničemu jsem nerozuměl. Ale Moskvu jsem krutě nenáviděl! Můj děda ji nenáviděl taky, když tam jezdit s ‚hospodářskou pomocí‘. Nebo pradědek, když se tam se sobě podobnými musel táhnout za prací. To je prosím nenávisť přímo dědičná! Která neustala ani pak, když byla Moskovie rozchváčena, když hladověla, když se velkoměstské třídy rozrávaly na brambořistě a když to tam začpělo i kanibalismem. A v komunocarských dobách jsem ji nenáviděl ještě víc. Prosím vás – Moskevskou oblast odevzdali Číňanům, a sami se ohradili stěnou! A tomu chtěli říkat nový nep! Chytrolíní! Jak já to všechno ne-ná-ví-dím!“

„Teď jen dejte pozor, aby vás naši nenapadli...“

„Jenže my máme šest velekouzelných vodíkových bombiček, můj milý hrabě! Jsou nádherné, výtvarníci je pomalovali tak, že vypadají jako matrhošky. Kdyby něco, tak Moskovitům na hlavíčky hodíme přesně takovouhle matrhošku! Jako dáreček prosím!“

„Jak je ctěná libost, kníže... ale už bych docela jedl!“

„Říkal jste jeb!“

„To jste se přeslechl. Jedl, jedl...“

„Ale jistě, samozřejmě! Pojdme do bivaku.“

Kníže uchopil hraběte za loket a odváděl ho k dubu. Masivní figura hraběte se nad malým, ale velmi čiperným knížetem majestátně skláněla. Kníže, který byl na jedno ucho nahluchlý, hovořil hlasitěji a rychleji než obvykle:

„Vy jste, hrabě, dvakrát mladší než já, takže si ledacos nepamatujete. Uvědomujete si, můj milý, v jakém jazyce spolu rozmlouváme?“

„Řekl bych, že v ruštině.“

„Máte naprostou pravdu prosím! V ruštině! A ne v té hnusné postsovětské hařmatilce! Třicet let nám trvalo, než jsme se vrátili k čistému prameni. Ordo ab chaos. Stát – to je především jazyk. A jaký je jazyk, takový je i řád. A kdo poprvé nastolil tuto otázku? Inu, přece my, Rjazaňští. Kdo první přišel s reformou jazyka? Kdo zakázal hařmatilku? A všechna ta připitomělá cizí slova? Všechny ty rebrandingy, holdingy a marketingy?! Kdo šel všem příkladem vstříc? Včetně té vaší Moskovie! Přece my!“

„Můj nebožtík tatík mi vykládal, jak se u nich ve škole za slovo internet muselo klečet na hrachu.“

„To je pravda – klečení na hrachu a k tomu výprasky! Ale ten dnešní výsledek! Živá a správná ruská řeč, že se napslouchat nemůžete! A to státní zřízení! Přinejmenším u nás... nebo snad nesouhlasíte?“

„Pokud jde o to zřízení, tak nevím. Řeč je samozřejmě v pořádku, o tom není spor. Ovšem její nositelé...“

„Ti ve vás vyvolávají pochyby?“

„Oni sami snad ani ne, ale ty jejich tlamy, co je jich všude tolik.“

„Jenže to, o čem mluvíte, můj přelaskavý hrabě, to je stále ještě sovětské dědictví.“

„Přece nemůžete všechno pořád svádět jen na sovětské časy...“

„Totální genocida ruského národa se během pouhých šedesátí let napravit nedá. Bolševici vyplenili hlavně výkvět národa, aby tak vyčistili půdu pro židácké pejží a bilbounskou lebedu. A tohle je prosím potomstvo po té pramáti lebedě. Tu i s kořenem jen tak nevytrhnete!“

„Mnojo... Všude samá pakáž, od hranice k hranici...“

„Cože?“

„Ale to mě najednou jen tak napadlo...“

„Nebo architektura. Zájem o to, jak prostí lidé bydlí. Copak toho si v Rusku někdy někdo všimal?“

„Nikdy. Lid žil po chlévech, kdežto elity si stavěly bůhvíco.“

„A přitom neměly nejmenší pojem, co že to vlastně chtějí – zda Palác sovětů nebo Versailles nebo...“

„...Empire State Building.“

„A teď se vás tedy ptám, hrabě: Kdy jsme o něčem takovém začali mít pojem?“

„Po rozpadu.“

„Přesně tak prosím, milý můj zlatý! Až jsme se rozpadli. Teprve tehdy jsme si začali všimnat svých obydlí! Svých měst! U nás ve městě dnes nenajdete jediný dům, který byste mohl označit za nahodilost! Hlavní architekt města je pánbůh. Všichni se mu u nás koří! A má i mimořádné pravomoci prosím! Protože odpovídá za tvář města! Mého města! Já v něm taky žiju, a tak za něj odpovídám před dějinami, před světovou kulturou – odpustte mi ten patos!“

„Neodpustím...“ ušklíbl se hrabě a usrkl z placatky.

„Víte, jak se u nás teď staví? Pečlivě. Odpovědně. Se smyslem pro vkus! A kulturní dědictví. Opatrně. A prozíravě.“

„Prozíravě...“ opakoval po něm hrabě a pohlédl směrem k leosu, který už tonul v šeru. „Prozíravost je teď pro Rusa věčným souputníkem.“

„Rusí, můj milý, to po Sředoruské vrchovině zavonělo teprve po rozpadu.“

„Souhlasím. Do té doby jsme pozorovali spíš jiné pachy...“

„Svatá pravda! Usadte se laskavě, a já vám přiblížím jeden zajímavý příběh.“

Usadili se na koberec, rozestlaný pod již opadaným dubem. Na koberci stál knížecí lovecký stolek s tradičními lahůdkami a papírkovou v zelené butele, opletené měděným drátem. Sluhové na lov nepatřili, takže kníže stříbrné pohárky naplnil sám.

„Na úspěšný lov, hrabě!“ zvedl kníže pohárek svou jemně se třesoucí tenkoprstou rukou.

„Na úspěšný lov, kníže!“ Pohárek zmizel v mohutné hrsti hraběte.

Obrátili kořalku do sebe a sáhli po lahůdkách. Čiperný Triška už mezitím navlékl na rožně kousky losího srdce a libových zvěřinových plátků a pomalu je opékal na ohni.

„Když se sesypalo postsovětské Rusko a začaly vznikat takzvané státy postsovětského prostoru, náš první vládce Ivan Vladimirovič nás, novou rjazaňskou šlechtu, jednou pozval k sobě domů. Strhl se jako vždy banket s výměnou názorů a lidovými muzikantů. A pak, někdy po půlnoci, kdy už na místě zbyli jen vyvolení, nás odvedl... jestlipak víte kam?“

„Ke služičkám?“

„To by prosím bylo bez nápadu, můj drahý... Ke kulečnicku.“

„Já měl takový dojem, že před všemi dalšími kratochvílemi dával přednost gorodkům.“

„Svatá pravda! Ale nás v tu chvíli vzal ke kulečnicku, chopil se jedné koule a povídá: Teď, pánové noví šlechtici, vám názorně předvedu fenomén dějin 21. století. A pak tu kouli poslal do kapsy v rohu. Koule tam zdárně propadla. On vzal další a ptá se: Tuto kouli vypustím po stejné trase. Co se s ní stane? – Spadne taky do kapsy, odpovídáme sborem. Tak tu kouli poslal po stole a na malém pulťku zároveň stiskl tlačítko. Koule těsně před kapsou vybuchla a rozlétla se na kusy. A ty slonovinové střípky, můj nejdrahoccenější příteli, zůstaly před námi ležet na zeleném suknu.“

„Pěkné.“

„Jistěže pěkné, hrabě! A Ivan Vladimirovič se nás ptá: Co by se asi stalo, kdyby se ta koule nerozlétla na kousky? A hned si odpovídá: Spadla by do kapsy. Takže by zmizela ze stolu? – Ano, Gosudare, zmizela by ze stolu. – Přesně tak by to bylo, drazí moji věrní poddaní. Proto, povídá, chápějme tenhle stůl jako světové dějiny. A kouli zase jako Rusko. Které se od roku 1917 neúprosně koulelo do kapsy. Tedy k nebytí ve světových dějinách. A kdyby se před šesti lety nerozpadlo na kusy, zmizelo by navždy. Jeho pád ze stolu by přitom nebyl aktem geopolitického rozkladu, ale vnitřní degradace a nevyhnutelného zakrnění obyvatelstva v beztvářnou, eticky netečnou biomasu, která by byla schopna toliko se plazit a po drobttech si příkrádat, biomasu, která by své dějiny pustila ze zřetele, žila by jen ubohou současností a mluvila by degenerovaným jazykem. Rusové jako etnikum by vymizeli navždy...“

„... a rozplynuli by se v jiných etnikách,“ pokýval důrazně hlavou hrabě. „S tím naprosto souhlasím. Ale poslyšte, kníže...“

„Nene, vy poslyšte! Jakmile postsovětská vláda pocítila brzké utrnutí, vykřičeli do národa nové heslo: Hledejme národní ideu!

Vyhlásili soutěž a shromáždili vědce, spisovatele i politology. Drazí přátelé, poročte nám národní ideu! Po ideologických škviřích pátrali málem s drobnohledem: Kdepak je, kde je, naše národní ideu?! Ti hlupáci nechápali, že národní ideu není poklad za sedmi zámkami, ani vzorec, ani vakcína, kterou bychom mohli nemocnému obyvatelstvu rázem naočkovat. Pakliže národní ideu existuje, žije v každém občanu státu, metařem počínaje a bankéřem konče. A jakmile národní ideu neexistuje a je třeba ji začít hledat, znamená to, že takový stát už je odsouzen k záhubě! Národní ideu! Kdyby se asi v každém člověku sama zrodila? Přece když se postsovětské Rusko rozpadlo na kusy! Přesně tehdy si každý Rus opět uvědomil, že je Rus! A tenkrát jsme si znovu vzpomněli nejen na víru, na dějiny, na cara, na šlechtu, na všechny a na knížata s hrabaty, na obyčejně našich předků, ale i na kulturu a na jazyk! Na náš správný, ušlechtilý, vznešený ruský jazyk!“

V očích knížete se zatřpytily slzy. Triška už jim nesl špizy s kouřícím masem.

„Pokud jde o současnou degradaci, tak ta je evidentní, o tom není spor.“ Hrabě se chopil špizy a přičichl k dýmajícímu kousku losího srdce. „Postsovětská byla jen okupační zóna, již se racionálně vládnout nedalo... Ale pokud jde o tu národní ideu, můj milý kníže... třeba ty, příteli Trifone, jakou ty máš národní ideu?“

Triška, který už odložil špizy na talíř, se na hraběte překvapeně zavrhl, jako by ten promluvil nesrozumitelným jazykem.

„No tak, jakou máš národní ideu?“ zeptal se hrabě ještě jednou pomalu a s důrazem na každém slově.

„Ideu?“ přeptal se Triška a pohlédl na knížete.

Ten ale mlčel a naléval do pohárků.

„Naší ideou, Vaše Jasnosti, je sloužit svému panstvu,“ pronesl Triška.

Hrabě vrhl svůj těžký pohled na širokou ošlehanou usmívající se Triškovu tvář. Pak upřel oči na knížete. Ten už vodku nalil a hraběti jeho pohánek podal s takovým výrazem, jako by nic ne slyšel. Hrabě pohárek mlčky sevřel v mohutné hrsti.

Když se Triška od hraběte žádne odpovídati nedočkal, rozběhl se zpět k ohni a začal na špizy napichovat novou porci masa.

Kníže si ukousl první horké sousto, rozžvýkal ho a polkl:

„Mmm... to je vynikající! Protože je to udělané v plameni a kouři, pěkně v kouři! Triška je pašák! Ostatně jen trulant by zvěřinu

pekli na oharcích! Pravý lovec musí být kamarád s otevřeným ohněm... Tak na co se napijeme teď, můj milý hrabě?"
„Na co? Him... na co bychom se nepili...“ A hrabě na knížete ztěžka zazíral.

Jejich pohledy se setkaly.

Panebože, jak jsou tihle Moskovité nesnesitelní, pomyslel si kníže. Jak se štítí všeho upřímného, poctivého a bezprostředního. Ti taky mají v hlavách jen ten telur...

Jak je to tady na tom Rjazaňsku všechno zašlé, napadlo naopak hraběte. Jako by se jim ty jejich mozky potáhly mechem, který ani telur nepropozí...

Pauza se protahovala. Kníže čekal.

„Já bych si, kníže, připil třeba na...“ spustil neurčitě hrabě.

A vtom se ve vnitřní kapse jeho semišové lovecké bundy s vložkou z kajčího peří ozvaly motivem z Tannhäusera breguetky.

„Na hudbu,“ pronesl hrabě a v duchu se zaračoval, jak mu ty staré breguetky po otci šikovně napověděly. „Protože ta je nad politikou.“

„Skvělé!“ usmál se kníže a jeho tvář se rozjasnila.

Jejich pohárky se setkaly.

Čerstvým lesním vzduchem stále ještě sotva slyšitelné plula romance Wolframa von Eschenbacha.

Pach dýmu z ohně se mísil s vůní opékaného masa.

Kdesi nedaleko se ozval stále sílící bzukot a krátce na to hoolými korunami stromů prolétl stříbřitý bezpilotní letoun, který se zakrátko na to rozplynul na podzimním nebi.

VIII

Nad Evropou už zaskučí vítr svaté války.

Ajjá!

Ó prastaré kamenné kvádry Paříže a Basileje, Kolína a Buda-pešti, Vídně a Dubrovniku. Strach a třas teď naplní vaše žulová srdce.

Ajjá!

Ó dlažbo lyonská a pražská, mnichovská a antverpská, ženevská a římská. Kéž už se vás dotknou sešlapané sandály hrdých vojínů Alláhových.

Ajjá!

Ó stará Evropo, kolébko šibalského lidstva, bašto hříšníků a smilníků, přístave přeběháků a pobertů, útulku bezbožníků a sodomitů. Kéž už hřmot džihádu oťese tvými hradbami.

Ajjá!

Ó zbabělí a lstiví muži Evropy, co víru vyměnili za každodenní rutinu, pravdu za lež a hvězdičky nebeské za ubohé grošíky. Kéž už se v děsu rozprchnete vašimi ulicemi, až na vás padne stín posvátného meče.

Ajjá!

Ó krásné a slabé evropské ženy, co se štítíte rodit, ale neštítíte se hrubé mužské práce. Kéž už se skácíte na záda a táhle zaskučíte, až horké semě statečných mužzáhednů jako láva vychrstne do vašich lůn!

Ajjá!

Ó snědolící Evropané, co říkáte si muslimové, ale staré víry jste se ve jménu svodů a hříchů nového věku zřekli a dovolili nevěřícím, aby vás zasáhli zrádným telurovým žihadlem. Však již brzy zavijete, až ruka imámova vytrhne ohavné hřeby, vpravující vám do hlav pochyby a iluze. Kéž už ty hřeby z vašich osvobozených hlav jako suché listí opadají na evropskou dlažbu.

Ajjá!

Tajemnice oblastního výboru si netrpělivě načechrala svůj složitý účes. Za velkým zasedacím stolem byla viditelně stále nervóznější a pohrávala si s prázdným telurovým klínkem.

„Pochopte, Viktoro Michajloviči,“ pronesla Solovjovová, „že lidé už dál čekat nemůžou! Lidé musí nejen pracovat, ale i odpocívat, vychovávat děti, prát prádlo a vařit si jídlo!“

„To já moc dobře chápu, Sofjo Sergejevno!“ Pěstěné ruce si Kim přitiskl na prsa a jeho rodinný brilantový prsten se nápadně zatřpytil. „Jenže člověk sám sebe nepřeskočí, jak se říkávalo kdysi. Gosudarovy fondy se k nám nedostanou dřív než v lednu. To je objektivní realita.“

„Fondy jste ale měl už v červenci.“ Malachov vstal a začal přecházet podél oken. „A jaké fondy! Bloky, živorod, výdřevu i materiál na základy! Šestnáct vagonů toho bylo!“

„Zase pes jitrničku sežral, Sergeji Lvoviči...“ rozhodil rukama Kim a unaveně si povzděchl. „Víte co, já se raději vrátím k tomu hlášení!“

„No jistě... to vaše hlášení...“ mávl rukou Malachov, který už ztrácel trpělivost. „Kdybyste raději hlásil tady jím!“

A kývl směrem k neprůstělnému oknu, za nímž se na náměstí s pomníkem Ivana III. vlnil dav demonstrantů, vroubený černými figurami oponovců.

„Já si to pořád nemůžu srovnat v hlavě.“ Solovjovová se zvrátila do křesla a levou rukou nervózně tiskla rozumbradu, svinutou do ruličky. „Jak je to možné – odvolat jednu jasně uzavřenou smlouvu? Natálie Sergejevno! Už třetí rok jste náš právník! Ale to zrušení smlouvy s Nižněgorodskými jste prostě propásal!“

Löwítová, za ty tři nekonečné hodiny už hodně utahaná, zamátkla tenkou cigaretu.

„No jistě, za to můžu jen a jen já...“

„Ta nemůže za nic!“ skoro vykřikl Malachov, stojící u okna, a jeho masivní palec ostře píchl do vzduchu směrem ke Kimovi. „Tohle je ten, co za to může! Za všechno!“

„No jistě, zase já, samozřejmě já!“ skoro zazpíval Kim, zkrfžíl ruce na prsou a jeho široká opálená tvář nasadila plačtivý výraz. „Smlouvu s Nižněgorodskými jsem uzavřel já, do Tuly jsem jel

taky já, požár jsem založil já a kvartální plán jsem schválil taky já!“

„Kvartální plán se schvaloval tady!“ plácla Solovjovová do stolu tak silně, až se mormolonovi broučci v jejím účesu dali do pohybu. „A vy jste pro něj hlasoval taky! Kde byl tenkrát váš odhad, vaše jas-no-zří-vost?!“

„Nojo, ten to všechno jasnozřel,“ uchichl se chmurně podsa-ditý Gobzev. „Všechno, co potřeboval na perchuškovskou stavbu, jasnozřel dokonale. A teď je tam mrakodrap. A demonstrace a oponovci žádají. Takovej je prosím výsledek toho jeho jasnozření!“

„Mám tedy odstoupit z funkce, soudruzi?“ zeptal se se vztek-lým údivem Kim. „Nebo dál stavět dělnické baráky? Co mám dělat – to teda ne-chá-pu!“

„Ty bys nám hlavně měl poctivě přiznat, jak jsi Tulským dovolil čmáznout těch šestnáct nákladních vagonů,“ zasyčel Gobzev.

„Sofie Sergejevno...“ Kim povstal a zapnul si stříbrně olivové sako.

„Koukej si sednout!“ nařídila mu Solovjovová.

Kim zůstal napjatě stát. Solovjovová přimhouřila beztak úzké oči, podmalované perským okrem:

„Řekni nám laskavě, co jsi zač, soudruhu Kime!“

„Jsem pravoslavný komunista,“ odpověděl velmi vážně Kim a jeho pohled se přes hlavu Solovjovové upřel na živý portrét nepřetržitě pišícího Lenina; v pravém koutě se tyčila tmavá pro-sklená skříňka s ikonou a blikal kahanec.

„Tomu nevěřím,“ pronesla Solovjovová.

Následovala nervózní pauza.

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsi v červenci nevěděl o break-ini-ciativě tulské městské správy.“

Kim se s neproniknutelným výrazem ve tváři rozmáchle a bez jediného slova pokrýžoval směrem k ikoně, načez na celou pracovnu nahlas pronesl:

„Bůh to vidí, že jsem nic takového nevěděl!“

Lidmi sedícími za stolem proběhl jakýsi unavený pohyb: někdo si úlevně vydechl, jiný si rozhořčeně povzděchl. Solovjovová vstala, došla až těsně ke Kimovi a zpřímá mu pohledla do očí. Ten pohledem neuhnul.

„Viktore Michajloviči... Za půl roku je sjezd strany,“ pronesla. Kim zůstal zticha.

Solovjovová si mlčky rozeplula žaket, obnažila pravé rameno a otočila je ke Kimovi. Na rameni nachovělo živé tetování – srdce a pod ním dvě zkřížené hnáty. Srdce rytmicky pulsovalo.

„Když Gosudar vyhlásil třetí stranickou výzvu, bylo mi dvacet. Manžel bojoval na frontě, děti byly tři. Já pracovala jako nominátorka. Za pětadvacet rublů měsíčně. Už jen na jídlo to bylo málo. Tak jsem si v Jaseněvu zryla záhony a vysadila do nich brambory. Po nocích jsem si přivydělávala tím, že jsem pro Čiňany mísila chytřejší těsto. Když jsem ráno vstala, na oči jsem po té noční práci neviděla. Vrazím do sebe bimofil, chlapečka nakrmím, odvedu ho do školky a honem do práce. A z práce na obvodní výbor. Tam jsem bývala do deseti. Když jsem si pro Garika přišla do školky, už spal. Musela jsem ho vzít do náručí a odnést domů. Takhle to bylo každý den za dnem, za války se žádné volno nedrželo. Až jsem jednoho krásného dne dostala bleskový telegram: Váš manžel Nikolaj Solovjov hrdinsky padl při osvobození města hrdiny Podolska od vahábitských okupantů. Přesně tehdy, Viktorě Michajloviči, jsem si pořídila tuhle památku. A z technologického oddělení jsem přešla do oddělení socialistické výstavby. Protože jsem sama sobě přísahala, že udělám vše pro to, aby náš poválečný život byl šťastný. Aby z mého syna vyrostl velmi šťastný člověk. Aby šťastní byli i všichni jeho vrstevníci. Aby všichni pracující Kolmoskovie získali laciné byty. Aby náš mladý moskevský stát byl silný. Aby si už nikdo nikdy nedovolil na něj zaútočit. Aby už nikdo a nikdy nemusel dostávat úmrtní oznámení.“

Zmlkla, od Kima odešla, žaket si zase zapnula a posadila se zpátky ke stolu.

„Tak co mám udělat?“ otázal se dutě Kim.

Solovjovová si beze spěchu zapálila a poklepala rudým, nehtem na roh stolu:

„Takže tady to bude ležet. Zítřka. Deset tisíc. Ve zlatě. Z první ražby.“

„Do zítřka to nedám dohromady.“ vyhrkl překotně Kim.

„Tak pozítří.“

Zimničné škulb rameny:

„To zní taky nerealisticky, ale...“

„...ale ty to dokážeš!“ přerušila ho Solovjovová.

Neřekl nic, jen uhnul vzteklym pohledem.

„Hlavně žádné vytáčky a žádné kličování.“ Solovjovová se pohodlně opřela do křesla.

Kim sepsal ruce před poklopem a popuzené kývl.

„Deset tisíc,“ opakovala ještě jednou Solovjovová.

„Už můžu jít?“ zeptal se Kim.

„Běž, Viktorě Michajloviči.“ Solovjovová si ho ještě s chladnou únavou v očích prohlédla.

Prudce se otočil, vyšel z místnosti ven a práskl za sebou dveřmi.

„Takovou hnidu je třeba ze strany vyhodit,“ poznamenal ponuře Murtašov, který už dlouho neřekl ani slovo.

„Hnát ho svinským krokem!“ pohodil masivní hlavou Gobzev.

„Hned na první schůzi!“ praštil rozumbradou o stůl Malachov. Rozumbrada vypískla a zesvětřlala.

„To ne,“ pronesla velmi vážně Solovjovová, která se právě dívala na dav pod okny. „To by prozatím nebylo dobré.“

Dveře se opatrně pootevřely.

„Mám,“ sotva pohybuje rty pronesl Bogdanka.

Dveře se přibouchly. Bogdanka vlastně neslyšel, spíš vycítil, s jakými obtížemi Vladimirovy ruce zápolí s bezpečnostním řetízkiem.

„No mám to, všechno je v pořádku!“ chtělo se mu zakřičet do těch zatracených starých bídných dveří, čalouněných čertvíjakým náhražkovým materiálem někdy z předříšských, či postsovětských, a možná dokonce ze sovětských dob.

Ale pak se z posledních sil udržel.

Vladimir otevřel dveře tak, jako by za nimi stál jeho starší bratr, který za druhé války nenávratně skončil v seznamech nezvěstných. Bogdanka do teplého pološera předsíně skoro skočil, a sotva za ním Vladimir dveře zabouchl a zamkl, ani se nesvlékal a rovnou se po zdi bezvládně sesul k zemi.

„Co je?“ sklonil se nad ním nechápavě Vladimir.

„Ale n-nic...“ zašeptal Bogdanka a bezděky se tiše pousmál. „Jsem hrozně unavený.“

„Musels utíkat?“

„Ne,“ přiznal poctivě Bogdanka, vytáhl z kapsy krabičku od sirek a podal ji Vladimirovi.

Ten si ji rychle vzal a odešel.

Bogdanka chvilku poseděl, pak ze sebe přímo na podlahu stáhl bundu, rozmotal a odhodil šálu, pracně si zul ublácené boty, vstal, odešel do koupelny, otočil kohoutkem a lačně se napil příjemně vlažné a nepříliš chutné vody. Pak zdráhavě pohlédl do zrcadla. V odpověď se na něj podívala šedivá vysílená tvář s tmavými kruhy pod očima.

„Dobrý večer,“ pronesly ošlehané rty a pokusily se o úsměv.

Bogdanka se odstrčil od zažloutlého umyvadla a vběhl do obyčejného pokoje.

Tam už na kobereci v naprostém tichu sedělo dvanáct lidí. Uprostřed kruhu na značně omšelém svazku Trojcarství stála otevřená krabička od sirek. Uvnitř stříbřitě pableskoval telurový klínek.

Bogdanka bez dlouhých círátů odstrčil Kolmoskovitu Valeného a druhou Vladimirovu zamoskvoreckou přítelkyni Reginu, a vmáčkli

se do kruhu také. Ti jako by jeho hrubost vůbec nezaznamenali. Pohledy všech ulpívaly na nepatrném kousku teluru.

„Tak co, sen idiotů se naplnil?“ pokusil se nervózně zažertovat Valený.

Nereagoval ale nikdo.

Pak se netrpělivě ozval Vladimir:

„Tak se do toho dejme... nač tu proboha jen tak civět...“

„Panstvo, ale losovat je třeba tak, aby to všichni akceptovali a aby v nikom nezbyl ani stín pochyb, ani to nejmenší podezření z nějaké nepoctivosti, podvodu, z čehosi nečistého, podlého a prohmilého, z toho, že někdo byl ošizen!“ pronesl horoucně drobný, subtilní Snížek.

„Jasně – žádný klam a žádný klam,“ pohodil buldočí hlavou věčně nakvašený Mavrin-Pavrin.

„Poslyšte, ale kdo by tady koho šidil a někomu ubližoval?“ zamumlala obtloustlá, ošklivě a nečbale oblečená Lee Couaren.

„Ošidit mě je velice snadné...“ zašeptal sotva slyšitelně přítel hrbený Šváb.

„Takhle ovšem věc nestojí, takhle rozhodně ne!“ pleskl se po koleni Bondik-Dei.

„Nene, všechno je třeba dohodnout, jasně dohodnout,“ pokýval zlověstně hlavou Dotyčný.

„Poslyšte! Přece jsme se tu, kruci, nesešli proto, abychom jeden druhého podváděli!“ zvýšil hlas Vladimir a všichni si uvědomili, že má nervy napjaté k prasknutí. „Jste hosty mého domu, dámy a pánové, tak jaképak doprdele podvádění?!“

„Vladimire Jakovleviči, miněny ovšem nebyly přímo podvody, ty jsou mezi námi, lidmi nepochoybnitelně uvažujícími, výlučnými, moudrymi a zodpovědnými samozřejmě nemyslitelné, ale chtěl jsem toliko naznačit, že bychom se měli oštrihat všeho...“ zarepetil Snížek, jenže hned o slovo přišel.

„Losujme! Losujme! Losujme!!!“ zatleskal se zavilou zběsilostí Vladimir.

Všichni se po něm podívali.

Nápadně kyprá Avdorja, sedící hned vedle něj, ho objala a přitiskla se k němu:

„Voloděnko... všechno je v pořádku, všechno je úžasné...“

Začal ji od sebe odstrkovat, ale to už k němu svou mohutnou paží natáhl Ammán a uchopil Vladimira za rameno:

„Moc vás prosím, Vladimire Jakovleviči, opravdu moc.“ Jeho hluboký pánovitý hlas na Vladimira zapůsobil. Ztichl a jen se ochabně převaloval v Avdotjině náruči.

„Dámy a pánové,“ pokračoval Ammán a klouzal po přítomných pohledem svých moudrých, hluboko zasazených očí, „sešli jsme se tu dnes proto, abychom vyzkoušeli něco nového. A to nové je před vámi.“

Všichni se jako na povel upřeně zahleděli na krabičku.

„Stálo nás to velké peníze. Je to opravdu nejdražší, nejzácnější a nejrestanější produkt světa. Nikdo z nás ho nikdy předtím nevyzkoušel. Nežádejte si proto tento den. Já také navrhuji, aby rozhodl los.“

„Mohli bysme tahat sirky! Když už je to v krabičce od sirek...“ ušklíbl se trpce vždy smutný Roda Švarc.

„Chce to třináct papírků a jeden z nich bude ten šťastný,“ neagoval na Rodovu poznámku Ammán.

„Jenže já doma žádný papír nemám,“ zamumlal Vladimír. Ammán přivedl krabičku, vytrhl z Trojcarství jednu stránku a krabičku vrátil zpátky na místo.

„Nůžky!“

Dostal nůžky a začal zažloutlou stránku pečlivě rozstříhávat na stejné proužky.

„Přines koš na odpadky,“ nařídil Vladimír Avdotje.

Neobratně vstala, až se na ní tukové polštáře roztrásky, rozběhla se do kuchyně, chvílku tam štrachala a pak se vrátila s černým plastikovým pytlkem.

„Doufám, že máte nějaké písátko, Vladimire Jakovleviči...“ oslovila pána domu Regina.

„Někde snad ano,“ odtušil Vladimír a popuzené dodal: „Ale upozorňuji, že mě ho nikdo nenaučil používat.“

Vstal, dlouze se hrabal v zásuvkách, našel koušek tužky, časem notně ohryzaný, a hodil ho Regině. Ta tužku chytla, přičichla k ní a pak ji s nervózním úšklebkem olízla:

„Víte, panstvo... já to... vlastně taky moc neumím...“

„Tak to napíšu já!“ Ammán jí tužku vzal, stiskl ji v hrsti a velkými kostřbatými písmeny na jeden z proužků napsal: TE-LUR. Tužku odhodil, papírové proužky začal pečlivě překládat napůl a házet je do černého pytle. Jeho velké silné ruce se přitom opět ani nezachvěly. Když v pytli zmizel i poslední proužek,

Ammán ho uzavřel, dlouze jím potřásal a pak ho zčásti pootevřel:

„Poslejte si ho dokola proti směru hodinových ručiček. Začít by měl pán domu.“

Vladimír, jen stěží potlačuje rozrušení, sáhl do černého chrťánu pytle, zašátral v něm, papírek vytáhl, podíval se na něj. Pak ho zmuchlal a zuřivě vyhodil do výšky:

„Kurevstvo jedno kurevský!“

Ammán pytel bohorovně podal Avdotje. Také ta si vytáhla prázdny papírek, povzddechla si úlevou a přitiskla se k Vladimíroví.

„Běž víš kam...“ odstrčil ji, vyskočil na nohy a šel se do kuchyně napít vody.

Pytel obíhal po kruhu. Nakonec však nedospěl ani do poloviny: šťastný papírek si vytáhl příhrblý Šváb.

„Telur,“ přečetl s málem trpitelským úsměvem a proužek papíru všem ukázal.

„Máš pravdu,“ přikývl Ammán a s viditelnou nevolí papírek z tenkých Švábových prstů vytrhl. „Takže to vyzkouší Šváb, dámy a pánové. Budiž... povolejme mistra.“

Nikdo se ale ani nepohnul. Něhoho Švábova výhra potěšila, jiného zaskočila.

Snízek se k němu hned vrhl:

„Švábe, můj drahý Švábe, vy jste se právě ocitl na vrcholu, jste čuang-š', deming, Architekt, uvědomte si, že budete stát s hlavou v nebesích a podpírat mračna, kdežto svět ulehne k vašim nohám a bude vám jako ještěrka, jako plaz, jako obojživelník, jako pes olizovat ruce a nohy...“

Šváb se hrbil ještě víc než obvykle, nezvučně se smál, pohupoval se a hrbolatou pěst přikládal k úzkému uhrovitému čelu.

„Švábe, ty kurvo jedna, všechno беру a zároveň závidím,“ pokusil se o staromódní výrok Valenij. „A jinak, dámy a pánové – já si byl naprosto jistej, že si to vytáhne Šváb nebo Rodka.“ „Nebud' labuť, kamaráde.“ Roda Švarc Valeného smutně popleskal po holé lebce s mormolonovou destičkou.

„Šváb nebo někdo jinéj, na tom nesejde...“ sáhl po chmurné masce Mavrin-Pavrin.

„To bylo na hovno, aby se na telur skládalo třináct lidí – dotedka tomu nerozumím!“ škrábal si rozpíchané ruce vztekle Dotyčný.

„Ty snad máš šedesát?“ zeptala se ho s grimasou *měkkého* klau-
na Lee Gouaren. „Nebo dejme tomu aspoň dvacet?“

„Nemám. Já nemám ani čtyři ruble dvašedesát kopějek.“

Všichni se rozesmáli. Ten výběh smíchu jako by je všechny
upokojil. Bylo dost takových, kteří to brali s nadhledem, Mavrin-
-Pavrin se několikrát zhluboka nadechl, zvládněl a hodil Regině
teplou tabletu. Ta mu ji *připravila*.

„Přejme to Švábovi, dámy a pánové,“ pronesl Ammán. „Kde je
mistr?“

Vladimír, který už se z kuchyně vrátil, sáhl do kapsy pro klíč
a odemkl ložnici. Ze dveří vyšel malý muž se širokou šikmoukou
tvář a brašnou přes rameno.

„Já jsem Ališa,“ představil se s mírnou úklonou.

Ammán mu mlčky ukázal na Švába. Ališa brašnu věcně po-
stavil na stůl, vyndal z ní strojek, přistoupil ke Švábovi, klesl na
kolena a začal ho stříhat dohola.

„Vida, tak proto jsem už tak dlouho nenavštívil žádného lazeb-
níka,“ pronesl Šváb a promnul si hubené prsty.

„Držte tu hlavu rovně,“ požádal ho Ališa.

„Stejně ale nechápu, proč se jeden hřeb nedá použít dvakrát,“
objímala Avdotja spokojeně Vladimíra.

„Telur vstupuje do chemické reakce s mastnými kyselinami
a mění se v sůl,“ vysvětlil při práci Ališa. „Proces je tak bouřlivý,
že vzniklá solná stopa je nakonec dosti silná. Ale nejde jen o to.
Narazíte i na věci naprosto nepochopitelné. Například krysta-
lická mřížka mění svou polaritu. Zkrátka a dobře – vyčistit hřeb
a zatlouct ho podruhé se ještě nikomu nepodařilo.“

„A nepodaří,“ povzdechl si Roda.

„To by mělo fatální následky,“ dodal rozdychtěně zrudlý Ma-
vrin-Pavrin.

„Membrána neuronů a atomy teluru navzájem reagují divoce,“
pokračoval Ališa. „Ovšem jediné tehdy, když hřeb zatlučeme na
správné místo. Telur se okysličuje a membrána neuronů ztrácí
mastné kyseliny.“

„Ano, ano, ano!“ chopil se toho dychtivě Snížek. „Je to ohromu-
jící, neuvěřitelný proces, přátelé moji drazí: lipidové diafragmy
neuronů doslova olizují atomy teluru svými mastnými kyselina-
mi, docela jako jazykem, lížou a lížou, okysličují je, přitom samy
bleskurychle měknou – a tak začíná proces v neuronech, v mozku,

a lidský jedinec se ocitá v žádoucím prostoru! A to je nádherné,
panstvo!“

„Na tom teda nic nádherného nevidím,“ balil si pomalu ciga-
retu Valenij. „Šest pětěk za hřebík – ten svět se dotčista zbláznil.“

„To ale není jen za hřeb,“ upozornila ho Regina.

„A musí se to umět zatlouct, že ano?“ pokývala s hranou chá-
pavostí hloupě Avdotja.

„Některý si to klidně zatloukaj sami,“ broukl Valenij. „Bez te-
saře. A dobrý.“

„Bez tesaře si to ale člověk může aplikovat tak, že se klidně
ocitne rovnou na pravdě boží,“ ušklíbl se Roda.

„Když se to tam dostane nakřivo, je poprdeli,“ odplivl si na
koberec Dotyčný. „To ani vyťahovačka nepomůže.“

„A to je na tom právě ta nádhra, draží moji!“ zavrtlikal znovu
Snížek. „Tento produkt je stejně nebezpečný jako japonská ryba
fugu – nebezpečný a nádherný, a těch dvanáct procent extitů, to
prosím není jen tak, to je znamení božského principu, jinak to pro-
sím nebude. Božstvo může povznést i potrestat, vzkřísit i rozetrít
na prášek! Úzká, ach úzká je brána rajská, a projdou jí jen vyvolení.“

„Vy jste altajský rodák, příteli?“ zeptal se Ališi Ammán.
„Já jsem Jakut,“ pronesl klidně oslovený, který už byl se stří-
háním skoro hotov.

„A kde jste se...“ chtěl se zeptat Bondik-Dei.

„Přece tam,“ nenechal ho domluvit Ališa. „Tam jsem žil a učil
se to.“

„Pokolikáté už takhle tesaříte?“ zasklebil se na Ališu nepří-
jemně Dotyčný.

„Po stočtyřiapadesáté,“ odvětil Ališa a začal Švábovi pořítat
hlavu líhem.

„A kúrva...“ zaklel závistivě Vladimír.

„Tak to vidíš, Voloděnko, jak se matička Moskva masově dala
na telur!“ zachichotala se Avdotja, která Vladimíra dál neodbytně
oblézala.

„Jó, panečku, to nejsou nějaký kostičky nebo kuličky...“ zapálil
si Valenij. „Sedesát za jednu dávku... Za to by si člověk pořídil
třicet kostek, dvacet koulí nebo osm pyramid. A nepřetržitej let
přitom trvá půl roku.“

„Kostičky jsou senzační produkt,“ namítla Lee Gouaren. „Já
bych je za žádné hřeby nevyměnila.“

„Taky vám to nikdo nenabízí, madam!“ odsekl jedovatě Dotyčný.

Několik lidí se rozesmálo.

„Já pojedu domů,“ řekla Lee a okázale se protáhla.

„Jasně, jen jedte. Vytloukat klín klínem, žejo...“ nedal si Dotyčný pokoj.

„My taky půjdem, mějte se tu pěkně,“ zvedl se Valenij a uchopil za ruku Bondika-Dei.

„Pěkně si to užij, bratře Švábe,“ měl Bondik-Dei po Švábovi.

„Já zřejmě taky pojedu, panstvo, rozhodně pojedu, i když se musím poctivě přiznat, že hořím krutou, na popel spalující zvědavostí,“ vyskočil Snížek. „Celé mé nitro, celá má nesmrtelná podstata se otrásá přáním vlézt do Švába, vyzkoušet si onu božskou proměnu, již se nemůže rovnat ani jediná záře, a to nemluví o letech a vstupech, ano ano, vlézt dovnitř, a když už ne tohle, tak se alespoň poté našeho veleváženého Švába vyptat, co zažívá, vychutnat si jeho radost z účasti na nebeském, rozpustit se alespoň na okamžik v jeho supersmyslné zpovědi, po tom rozpuštění ze strašlivé závisti opravdu shořet, ale vzápětí jako Fénix z popela závisti povstat, a to v bílém rouchu radostného veselí!“

„Seance může trvat až pět dní,“ upozornil Ališa, který už si natahoval gumové rukavice.

„Vím, velectěný, vím, vy náš drahocenný Ališoi!“ nedal se z konceptu vyvést Snížek. „A právě toto vědění mě nutí opustit tuto křížovatku silochar, protože mé srdce by zkoušku oněch pěti dní nevydrželo! Puklo by závisti jako palestinská smokvoň! Takže sbohem, drazí moji! Sbohem Vladimire Jakovleviči!“

Hluboce se uklonil a byl opustil.

Tiše se vzdálili i Mavrin-Pavrin s Dotyčným. Se smutným úsměvem odešel Roda. Na koberci zůstali sedět jen Bogdanka, Vladimir s Avdoťjou, Ammán a Regina.

„Potřebuju postel,“ napřímil se Ališa.

„V ložnici,“ utrousil s unavenou lhostejností Vladimir.

Šváb se jako náměsíčný odmátožil do ložnice. Ališa, Ammán a Regina se vydali za ním. Bogdanka, Vladimir a Avdoťja zůstali sedět.

„Pojdme se taky podívat, Voloděnko,“ hladila Avdoťja propadlou Vladimirovu tvář.

„Mně se nechce,“ broukl Vladimir.

„To mně jo,“ opáčila Avdoťja a odešla do ložnice.

Za ní se po chvíli vydal i Bogdanka. Vladimir ještě chvíli posežel, ale pak do ložnice vstoupil i on. Šváb už ležel na pravém boku v posteli. Oči měl zpola zavřené. Ališa roztáhl svou rozumbradu a přiložil ji ke Švábově hladké hlavě. Rozumbrada okamžitě ukázala celý Švábův mozek, připomínající plovoucí mapu. Ališa vztáhl ruce nad Švábovu hlavu a na dlouhé minuty takhle strnul. Když potřebný čas uplynul, Ališa rozumbradu ze Švábovy lebky rychle stáhl a jedno místo na lebce si označil zeleným bodem. Pak vyjmul z krabičky od sirek hřeb, hrotem ho postavil na bod, vyjmul z brašny kladívko a krátkou silnou ranou ho vsadil do Švábovy hlavy.

Ó dokonalý Státe!

Jako slunko, viditelné i neviditelné, nad námi záříš, zahríváš nás i spaluješ. Tvé paprsky nás probodávají skrz naskrz. Jsou mocné a všudypřítomné. A nikdo se před nimi nikam neschová – ani viníci, ani neviníci.

Proč taký?

Jedině potměšilci uhýbají před tvou září a skrývají se po tmavých koutech své samolibosti. Takoví tě milovat nemohou, protože jsou schopni mít v lásce jen sebe a sobě podobné. Tobě se oddat se obávají: co když je najednou o tu jejich sebelásku připravíš? Co když v jediném okamžení zboříš prašné vesmírky jejich potměšilosti? Ti jen z lačnosti a egoismu zatínají zuby. Životem je pro ně skřípění zubů. Jejich trůnem je ješitnost. Jejich věčnými souputníky jsou závist a strach. Jejich tváře se noří samy do sebe. Jsou zrůzněné a plné děsu. Jsou neprůhledné. Před tvým světlem se skrývají ve složitých labyrintech svých příbytků. Tvé světlo je páli. Jejich myšlenky jsou jen stíny věčných pochyb.

Běda vám, vy složití a neprůzrační.

Jen shořte, odsouzení, pro něž není spásy. Dýmejte, temné představy starých pochybností lidstva! Kéž vás v popel obrátí zář Dokonalého Státu! Plačte a křičte, vy potměšilí a samolibí, svíjejte se ze svých popálenin, jen se ukryvejte ve svých uprášených obydlích. Jste odsouzení ke zpopelnění. Protože jste minulost.

To my jsme přítomnost a budoucnost.

Jediné my, prostí a průzrační, jsme schopni milovat Dokonalý Stát. Jediné pro nás průzračné tu plápolá světlo jeho. Náš život je radost, protože naše těla propouštějí paprsky státního světla.

My tvým paprskům nejsme na překážku, Dokonalý Státe! My je s chtivou radostí vstřebáváme. Ty jsi naše Velká Naděje. Ty jsi náš Velký Řád. Jsi štěstím našeho života. V každém atomu našich těl zpívá radost sounáležitosti s Velkým Řádem. Naše tváře jsou radostné a otevřené. V Dokonalost Státu věříme. A on zase věří nám, protože se může o naši víru opřít.

Nejvyšším štěstím člověka je život ve jménu Dokonalého Státu. Jeho obrovitá budova je postavena z nás. Jsme zářící cihličky jeho velikosti. Tvoříme pláštve, naplněné medem státnosti. Jsme oporou

Státu. V každém z nás zpívá energie jeho síly. V každém žije idea Veliké Dokonalosti. Každý z nás je ve jménu Státu schopen oběti. Základy jeho budovy tvoří naše tělesnost. Naše láska utváří jeho sloupopřadí. Ta velká stavba míří k zářným výšinám. Její absolutní vrchol je z ryzího teluru. Blyská se tak, až oslepuje.

Ó, jak vznešená a dokonalá je tato stavba! Jinde nic podobného neexistuje. Naše štěstí spočívá ve velkoleposti našeho Státu.

Naši radosti je jeho dokonalost.

Naši sílou je jeho mohutnost.

Zdrojem našeho klidu je jeho bohatství.

Naši prací jsou jeho přání.

Naši starosti je jeho bezpečnost.

Sláva tobě, Dokonalý Státe!

Na věky věkův!

Je to tady u nás taková fabrička kolonie. Na Schodné, co končí monorail – tam je ta naše osada. A fabrika je o tři zastávky dál, pěkná, velká. Vyráběj se tam všelijaký živorody – lepidlo, plst, guma, plastik, všelijaký podložky různých rozměrů a dokonce i živorodý hračky. Dělá tam půldruhý tisícovky makáčů. Přespol-ních je přesně pět stovek, jak se to patří podle Gosudarova limitu, a všichni Čiňani musej bydlet až za druhou stěnou. Ty tam pře-bejvaj ve svejch svobodárnách a k nám jezděj akorát na práci. U nás holt makaj Čiňani, a pak naše lidi z kolonky. V kolonce jsou ubytovaný zamoskvorecký a zástěňáci. V poměru jedna ku třem, to je ten limit. Nás zamoskvoreckejch je třikrát míň. Kdežto zástěňáků je teda víc, taky třikrát. V kolonce je dvanáct domů. Jsou pěkný, bytelné postavený. Bejváky tam teda moc velký nejsou, ale zato teplý a pohodlný. Ovšem v bytě číslo dvacet sedm ve třetím baráku si i se svou rodinou žije a debužiruje hajzl Ni-kolaj Abramovič Anikejev. K nám na fabriku přišel a nechal se zaměstnat před rokem. Jinak je z Jaroslavl, taky přespolní. Když přijel, hlásil se tu jako svobodnej, takže mu postačí kavalce a čín-ži že zatím platit nebude. A takhle to bylo furt – svobodnej, svo-bodnej. To říkal i mně, když mě na čajích vzal tancovat. Tak jsem s ním šla a líbilo se mi to. Kučrnatěj, ramenatěj, čipernej, tan-covat umí a kozáčka a takový věci vystříhne, až se hory zelenaj. Jakmile spustí harmonika, hned vyrazí kupředu jako páv, pod-kůvky na holínkách jen zvoněj, hřívou pohodí a vykřikne: To čumíš, Kolmoskovie, jak my Jaroslavský dokážem ze země voheň vykřísnout! No... tak jsme se seznámili, spřátelili a v práci si za-čali vykládat řeči. On dělal na plsti, kdežto já na hračkách, to je hned vedle, stačí projít gumou. Jakmile si šel dát čouda, hned na mě: Poď si taky prásknout, Marusjo. Ne že bych se snad do něj hned zamilovala, ale kluk to byl zajímavěj, a nápadnej. V našem provozu jsou samý holky a ženský, tak co si s nima taky poráde vykládat, když s nima člověk i bydlí. Kdežto on mi vylíčil celej svůj život: jak ho povolali do armády, jak potom bojoval za Ura-lem, jak to dostal trhovou kulkou, jak ležel v lazaretu s rozdrce-nou nohou, už do ní dostal gangrénu, blouznil, jak mu potom nohu uřízli a chtěli ho propustit, jenže von se zařal, několikrát si

podříz žily, a prej jednonohej nevodejdu, jenže náhradní nohy v lazaretu jako obyčejně neměli. Tak za ním doktor zašel a do ouška mu pošepal: Když mi koupíš telurovej hřebíček, dostaneš nohu. Napsal teda rodičům, ty porazili dvě jalůvky, prodali rá-dio, pučili si u sousedů, peníze mu poslali, on koupil hřeb, dok-tor mu nohu přišil, z lazaretu ho propustili – a zase na frontu, a zase za Ural, a zase tam poctivě váličil a dostal za to metál, ale nakonec, když svrhli Mišutku Krvavýho, radši společně s ostat-níma dezertoval. A jak umí Nikolaj Abramovič všelijaký ty svoje historky vyprávět! Ten vám to všechno vyloží tak, že to máte málem před očima. Třeba vo svý rodině co mi toho napovídal – že jeho tatínek je pokřtěnej Žid, že věří jako málokdo, že byl na všech svatejch místech, dokonce i na Athosu a tam se za něj modlil, a že ty tatínkovy modlitby ho zachránily hned dvakrát: jednou když šli na zteč a von dostal hned tři kulky, ale všechny do vlastního samopalu, a po druhý když v zákopu narazil na dva Zauralce – jeden uklouz a Nikolajovi se díky tomu podařilo podříznout oba dva. A vykládal mi taky vo svým bratrovi, kterej si vzal Čiňanku a odjel za ní do Krasnojarska, kde už zapustil košeny, takže teď chovaj siao ši-tan, koupili si dva samoběhy, maj tři děti a čtvrtý čekaj a že k nim o vánocích pojede na návštěvu. Takovýhle řeči jsme spolu vedli. A pak mě jednou pozval do naší jídelny. Hostil mě tam vínem, masem i sladkostma. No a když mě pak vyprovázel, tak mě pod borovicema chytil a celou mě zulbal. Já se nebránila, jelikož se mi líbil. Hned nazítří mi taky dal prstýnek s malým tyrkysem. No a pak jsme šli spolu do bijá-ku – a to už mě mačkal a ošahával. A eště o den pozdějc odjely naše holky na trh, a to už jsem se mu odevzdala. Takhle se z nás stali milenci. Milovali jsme se různě, kde se dalo. O Nanebevzetí jsme jeli na jarmark na Vrabčích horách, povozil mě tam na kolo-točích, pak jsme kosmickou lodí vodletěli na Aldebaran, prochá-zeli jsme se tam po bleděmodrých loukách, von mě tam napájel bavorským pivem a nakonec mi věnoval dva živý šátečky. Já se do něj zkrátka zamilovala jako blázen. Takže to nebyl jen tak ledajakej milenec, ale můj znejmilejší. Čekala jsem, že mě požádá vo ruku, jenže on nic, jen říkal, že na to eště není ten pravej čas, že se tu musí pořádně usadit a našetřit nějaký peníze. Já už přitom všechno vyklopila mámě a každej den s ní probírala, co a jak. Ona mě přitom taky furt uklidňovala, že prej takovej mladej

hoch, když přijde do nového místa, tak se musí nejdřív rozkoukat a získat jistotu, a já abych ho teda zatím nechala v klidu. Jenže čas běžel, už bylo po podzimku. U nás v provozu se mezitím povdávaly tři holky. A pak to přišlo jako blesk z čistého nebe – dorazila Nikolajova žena. Eště ke všemu ne sama, ale s šestiletou cerkou. Takhle to nakonec dopadlo. A hnedlinko se všichni přestěhovali do rodinného kvartýru. Sotva jsem to uslyšela, jako by mi v hlavě hrom zaburácel a už nepřestal... Já po tom všem nemohla ani jíst, ani spát. A jako bych z toho hřmění nikoho neslyšela a neviděla. Jediný, co mě napadalo, bylo jít za ním a všchno to nějak vyřešit. Tak jsem mu začala posílat vzkazy: Koljo můj nejdraší, ráda bych se s tebou viděla. Jenže on je snad ani nečet – jen mlčí a mlčí jako hrob. Když jsem na něj čekala o přestávce, tak ven kouřit nepřišel. Tak jsem se po začátku pracovní doby vypravila přímo k nim do provozu, ale mistr mě vyhodil, prej nepřekáží tady. Až jsem ho nakonec zastihla v jídelně, jak se tam futruje zeľňačkou. Brejden, Nikolaji Abramoviči, povídám. A on kouká, jako by mě viděl prvně v životě. Dobrej, Marusjo, odpoví mi. Pročpak jsi mě podvedl, ptám se ho. Nojo no, on na to, skloní hlavu do talíře a dál se cpe tou zeľňačkou. A mně v hlavě najednou zahřmělo znovu: popadla jsem talíř s karbanátkama, co měl před sebou – a mrsk mu ho na hlavu! A šla jsem z jídelny pryč. Vrátila jsem se do našeho provozu. Přímo z pásu popadla krabici s dětskou hrou Dědečkovy houby, co jsou v ní malý plastický houbičky, kerý se musej pěstovat, hrst vyhrábla, polkla, pak jsem otevřela lahvičku s živorodou vodou a tím to zapila. Ta živá voda neměla vůbec žádnou chuť. Vyšla jsem ven, k naší kapli, pokřičovala se a poklonila: Odpusť mi, Pane, moje hříchy. Jenže to už mi plastický houbičky v břiše začaly růst a já ztratila vědomí. Probrala jsem se až v nemocnici. Ležím na stole a doktor mi ukazuje křemenáč velkej jako lidská hlava a celý vod krve, a k tomu stejné velkej hřib. Co tě to napadlo, ty huso, pěstovat si v břiše dědečkovy houby? Tos nás chtěla pozvat na houbovku?! A prej: léčení ti zaplatí pojišťovna, ale za nověj žaludek ti z vejplaty srhnou šest rublíků. Za tejdenn můžes nastoupit do práce. Bejvala bych se nejrachi rozeřvala, ale na to jsem už neměla sil. A tak jen povídám: Proč jste mě oživoval, pane doktore?

Nahá Dorothea Charlottenburská, sedmatřicetiletá ovdovělá panovnice svého neklidného království, rozená princezna Šlesvicko-Holštýnská, vévodkyně Grunewaldská, landkraběnka Feldafingská a Darmstadtská a kněžna Mjjetská se za mnou žene šňůrou palácových komnat, zalitých měsíčním světlem.

Vyřítíl jsem se z královské ložnice a v běhu roztínám noční vzduch, vonící voskem na parkety, krby, konopím a hnilobou. Postupně mi před očima defilují budoár, audienciální salónek, zelený kabinet s nizoučkými pohovkami, na jejichž citrónově žlutém hedvábí tak rádi hraje tepel-tapel...

„Bleib' stehen, du, Scheisskugel!!!“

Vida, tak už jsem Scheisskugel... A to jsem ještě před půlhoďinou byl meine devitschja Igruschetchka. Bác! Rozmáchně se a švihne po mně sítkou na motýly. Kličkuji co nejrychleji pryč. Síťka za mnou pleská jako velmi brizantní bomba. Královna má těžkou ruku. Plác! Plác! Tohle už je kobercový nálet. Takže bude zapotřebí aktivních obranných kroků. Krátký oblouk doleva, váza, otománek, sloup, cembalo. Masitá chodidla těžce dusají, slon, slon, královna těžce oddechuje, lev, lev. Břink! Váza. Kutálí se, ale nerozbila se. Bum! Víko cembala, zalité měsíčním světlem: cink, cink, bach, bach, strach, strach! Bach? Bach? Bach? Händel?

Ženu se z posledních sil. A to ještě nějaké mám, i po té šílené noci! Zázrak, zázrak.

Dveřní veřej.

Funivě jí probíhám.

A vrážím

do Oválného

sálu.

Je tu plno prostoru. Okna. A měsíc. Odrážím se a navyklým postupem překonávám obří mramorovou šachovnici. Mein Got, kolik živých partií jsme tady v uplynulých dvou letech sehráli! Já přitom vždy stával jako černý kůň na B8. Uprděnej koník, říkává mi ten hajzl Macek-2, když ve španělské hře nechci přistoupit na Marshallův útok...

A za mnou po mramoru slonodusá královna:

„Halt, halt, Miststückchen!“

Kloužu. Až nakonec proklouznu do komnaty s gobelíny. Teď se tak do jednoho z nich zavínout, co nejdál od té furie, lehnout si a usnout hlubokým spánkem. To leda hovno, mrzáčku Rusáčku... Jako všichni křiváci mám trochu potíže v zatačkách. Jébo ho! A už hlavou narážím na zlacenou nohu stolku. Jiskry před očima, jiskřičky, jiskřeničko. A nožky, nožky s oloupaným pozlátkem. Nádherné nožky. A po kozlíkovi zbyly jen nožky a růžky...

Sténávě se prosmekávám mezi nožkami.

„Nun, komm' schon, Duratschjok!“

Královna dupne obří tlapou. Vázy se třesou děsem. Slyším, jak její šáva v kapkách kaně na parkety. Je to tak – Vagina Avida.

„Ach, du kleine Sau!“

Královna zuří.

Unikám do Šarlatového kabinetu. Zádý málem slyším přehmátnutí po hedvábné násadě sítky, jako by se chystala ke skoku o tyči.

„Haaaaaalt!“

Nočním palácem se rozléhá Dorothein prsní hlas. Bas, bas. Řev. řev. Čínské vázy hučí dutou ozvěnou. Vaginální Jericho. A zároveň kdesi v dálce zaznívá z opuštěné ložnice uboze a slabě:

„Dorothea, Feinsliebchen, wo bist du denn?“

Ten ubožák bez vůle, *bezmuddldovy*, bez srdce, bez kou... ale běda mně, jako poválečná štenice jsem uvízl v koberci. Ztracené turecké koberce! Náhražka chlupatá! Peršany a Čínu už dávno rozkradla dvorská chamrad.

Dostihla mě na prahu Porcelánové komnaty. Hvizdnutí násady a rána. Vlétnu do krbu. Do popela. Ashes to ashes?

„Hepčí!“ to jsem byl já.

Vyskakuju z krbového chřtánu a s hrůzou si povšimnu, jak ta olbřímí ženština houpla závažími řader, zakroužila kolosální zadnici a rozmáchla se rukojetí sítky jako golfovou holí. Golf hraje královna skvěle. Její mocná ramena se lesknou potem, ve vlasch se mihotá měsíční světlo.

„Shiiiiit!“

Vedle.

Bác!

Váza je napadrt.

Uskakuju na porcelánového draka, pak o něco výš, na papouška, na baziliška, na usmívajícího se Buddhu, na... a bác!

Dostala mě jako jarní sluku někde v Grunewaldu. Kotrmelcuju temným vzduchem dolů. Přímou do jejich zpcených dlaní.

A už se nade mnou sklání královna na tvář dýšící žárem.

„Pass auf du, kleiner russkij Zwolatsch, das hast du dir selbst eingebrockt!“

Opona.

Konec konce.

Konec konce.

Konec konce.

Dříve nebo později, ale všechno k tomu špelo. Bohužel. Zesnulý eunuch jménem Charlampij říkával: Trpět nebudou ti nejdelší a nejlustší, ale ti nejchytřejší a nejobratnější z vás. Dědoušek měl pravdu... Ano, jsem chytrý. To musel nakonec uznat i Kratásek-2. Jsem žilnatý a obratný. Pohyblivý a dynamický. Tančím štavnatou sambu a kluzkou lambadu, křepčím v sexuální mí poušti jako derviš, vytáčím hula-hop všemi pěti vaginálními obručky. Jsem pružný. Když se na mě sedmipalcové tělo napne, tětíva, tak vystřelený šíp prolétne oknem královské ložnice, přesvíští nad rozáriem a nakonec dopadne do zeleného labyrintu královské zahrady. A naši mackové ho doprovázejí závistivými pohledy svých hlemýžďích očí. Když mě ohnete a pustíte, tak jsem schopen vyrazit mozek z hlavy každému novému milenci, co se u královny zrovna namane. Vemte si třeba toho současného. Konrád von Kreuzberg! Jak děsivě to zní... A jaká nula se pod tím halasivým jménem ukrývá. „Ten, co osvobodil Neukölln od safatských barbarů!“ A vděční Turci líbali osvoboditeli ruce...

Jako vždy v nejnovějších dějinách – vavříny zdobí nýmandy. Olejomalba, řízná dvorská umění: „Královna Dorothea Charlottenburská mnou ojíždí Konráda von Kreuzberg.“ A ta veš zdvořile sténá do polštáře. Neukölln ve skutečnosti osvobodil čínský okřídlený prapor, to ví dokonce i Macek-8. Jak se na zbabelce sluší a patří, zatloukl si Konrád von Kreuzberg pro získání odvahy do temene telurový hřeb a na svém dvoupatrovém valachovi vjel do města s oddílem kreuzbergských marodérů až ve chvíli, kdy byly odklizeny nejen mrtvolky, ale i trosky. Jel po Karl-Marx-Strasse a turecké ženy házeły pod kopyta jeho Beowulfa růže. Hrdinal!

I když já z procesu rozhodně neunikl z důvodů mravních: stejně jako všem údům královského harému mi bylo naprosto jedno, koho ojiždím – zda zbabělce, hrdinu, vraha či svatého muže. Je to moje práce. Jenže... všechno má své meze. Meze. Třeba jsem prostě unavený. Ovšem ne fyzicky, fyzicky ne... Že by deprese? Možná. Vnitřní znatek? To taky není vyloučeno. Komplikovaná povaha? Ale běžte! Je prostě nebezpečné ocitnout se nadlouho mezi vyvolenci. Ale ještě nebezpečnější je přečíst mnoho knih. A já jsem dnes osobnost. Tím je řečeno všechno. Jsou věci o sobě, jež sami sobě těžko vysvětlujete. Obzvlášť když v noci visíte v kárné kleci...

Harém spí. Anebo ještě líp – spí harém, a nezná žalu...

Z klece je celé naše *údělné* bratrstvo krásně obhlédnutelné. Dvaatřicet postelí pro dvaatřicet údů. Pět je prázdných: moje, a není tu ani Macek-7, Macek-4, Tlustoch-2 a... bože, ta paměť... Krátásek-4. Takhle královna nahrazuje výpadek mé maličkosti. Jenže nahradit mě bude těžké.

Harém spí. Tlustoši chrápou, krátáskové posupávají, macci hvízdavě oddechují, kdežto našiinci spočívají v náručí Morfeově, zcela tíše. Nás křiváčků je šest. A musím říct, že jsme jeden vedle druhého individuality, každá s vlastními návyky. Křiváček-1 se rád dlouho mydlí, ale myje se zřídkakdy. Křiváček-2 zase nesnáší kokosový olej. Křiváček-5 má panicovou hrůzu z hlubokých hrdel. A křiváček-4 z palácových myší. Kdežto já... já se obávám křečoho. Obavy, ano, obavy. Ty formují pravého intelektuála. Takže „uprděnej koník“ má vlastně něco do sebe. Proto taky Marshallův útok vyložené nenávidím. To už je lepší úmorná Caro-Kannova obrana, anebo ten prohnitý Pirc-Ufimceev, než tyhle černé útrapy na šachovnici. Přísně vzato se křiváčci mořským či šachovým koníkům docela podobají, to je vlastně axioma. A obavy? A kdo je nemá, verdammt noch mal?

Tlustoch-3 se směje ze spaní. Ten má štěstí...! Naši tlustoši jsou vůbec jeden vedle druhého hédoničtí sangvinici. Možná proto, že na rozdíl od nás a macků nejsou obřezaní. Přetáhnou si přes hlavu kápi jako františkáni a spí. Vyzadování příliš často nejsou. Pítí a jídla dostávají, co hrdlo ráčí. Užívají si čerstvého vzduchu, dynamických her i koupání... Tak aby se nesmáli ze spaní! To takový Macek-1 ze spaní často pláče. A není sám. Já jsem se v prvních několika měsících také probouzel v slzách.

Neznámo proč se mi zdávalo o skleníku v Šeremetjevově paláci – samé palmy, sukulenty, motýli a broučci, s nimiž jsem rychle našel společný jazyk. Na mou fialovou hlavičku s oblíbou usedali otakárci a ovívali ji křídly. Vlastně umím v jazyce hmyzu nejen mluvit, ale i zpívat. Pravda, v harému tuhle mou zálibu rozhodně nescílejší všichni. Už jsem slyšel i hrozby: Křiváčku-6, jestli budeš bzučet, tak tě připlácnem jako komára! Tenhle kolektivní život je vůbec peklo. Ale samota taky není žádný ráj, to je fakt. Když si jeden představí, jak spí v truhlíce pod postelí nějaké turecké vdovičky nebo v kufru bledolícího vdovce, potulujícího se světem a po nocích písčícího svou grafomanskou Zpověď – to vás až bere hrůza.

Někdo si pšoukl. A ještě, a ještě jednou. Mnojo... určitě už budou tak dvě v noci. Před zítřejším *mytím hlav* by bylo dobré se prospat, jenže mně spánek do hlavinky nějak neleze. Musím přiznat, že zrovna tady nespím právě klidně. A nejde o nějaké noční můry, třeba o (*pro nás*) klasický děsivý sen, který popsal jeden anglický psychiatri ve své monografii Komplex megakastrace transgenních falických organismů. Nene, černá *Vagina avi-da* se mi do snů zaplatpámbu nevkrádá. Zato nespavost, harém, pevné předměty... Časné probouzení je pro mě prokletím už dobře půl roku.

Odsud shora vypadá v noci naše ložnice nanejšvých mírumilovně. Údi s fialovými hlavičkami, spočívajícími na polštářích, klidně spí. Jako by tu nikdy nezuřily noční spory, rvačka a strkanice. Jako by tu nikdy nikdo nikomu nedal deku, nepolíli spícího močí z nočníku či nepropašoval do postele sřsně nebo krto-nožku...

Léto vlastně proběhlo docela spořádaně. Tlustoši se upokojili, krátásci přestali před večerkou zpívat Tichou noc, svatou noc, Macka-3 zase přestalo bavit vrhat se z balkonu a Křiváček-4 si napříště odpustil bití Křiváčka-1. Nikdo na nikoho nijak zvlášť nežárnil, nikdo nikomu nic nevyčítal. Dilem i proto, že naše královna si ve vztazích potrpí na rozmanitost: dnes použila mě na ojiždění Konráda von Kreuzberg, zítra ji na dvojitě vidle nabodnou dvojičata hraběnky norimberské a pozítří jí nikdo nezabrání v tom, aby s pomocí dvou macků, dvou křiváčků a dvou krátásků obě hraběnky nenabrala tentokrát na šestirohé vidle nebo jednoduše neuspořádala velkorysou sex párty s honěnou, flagelací,

habešskými gardisty v moučkovém cukru a se šampaňským. Práce je přitom dost pro všechny, dokonce i pro Thustofcha-2,

Hodiny zašeptaly půl třetí.

Ale stejně – jak jsem se tady vůbec ocitl? Co mě to popadlo? Že bych byl tak hloupý? Nebo tak starý? Jsou mi čtyři roky. To je nejen pro údy, ale i pro většinu *malých* střední věk. Takže zřejmě půjde o klasičskou krizi středního věku.

Pokusil jsem se ještě zadřímát, ale nějak se mi to nevedlo.

Hodiny zašeptaly tři. A pak to přišlo jako na povel – z ložnice do serailu se vrátili čtyři *vyždímání*. Přivlekli se s hlavami svěřenými. Soudě podle toho, jak vypadali, to královna, která o mě přišla, poněkud přehnala. Přistoupil ke mně ten protivita Kratásek-4:

„Raduj se, křiváku! Vagina avida nařídila tebe a všechny další Rusy poslat do Saatgutu.“

Tak tohle je vážné. Každopádně mnohem horší než dostat se na vdovskou dražbu nebo do botelu. To je věru údojný osud. Život v laboratoři. Pekelná, úmorná práce. Zkumavky a údobraní. Potoky vynuceného semene. A takhle až do smrti.

A za to za všechno můžu já sám, idiot. Paláce mě zkazily a rozmazlily, kokota jednoho kopulivého.

Kratásek se svalil a usnul, kdežto Macek-4 lačně pije vodu.

Poprosil jsem ho, aby vzbudil někoho z Rusů.

Za chvíličku dote pode mnou stojí tři rozespalí naši. A já jim hlásím?

„Pošlou nás do Saatgutu!“

Ze své klece jsem uviděl, jak ti tři ruští údi malebně cepenějí. Hřotví občané calaiští v podání Salvadora Dalího...

Krátká debata končí jednomyslným rozhodnutím – musíme utéct.

Ale kam?

To je u boha...

Přece ne k hraběti Šeremejevovi... Před čtyřmi roky věnoval královně Dorothee dar, jehož byla vskutku hodna: čtyři ruské údy v rudých lakovaných krabičkách, malovaných mistry z Palechu. Rozhodně si nemyslím, že by náš nelegální návrat do rodného inkubátoru tohoto velmože nějak zvlášť potěšil.

Kratásek-12 jménem Péta nám sdělil, že zítra vyrazí do Bavorska na Oktoberfest vlak, tažený třípatrovým valachem. Hned mě

napadlo, že bychom tomu obrovi mohli vlézt do uší a odjet s ním do toho Bavorska. Zaplatit bychom za to přirozeně museli. V truhlíčkách ale koneckonců něco máme – co jsme si naspořili za ta léta roboty. Roboty pro kokoty. No dobře, tak dojedeme do Bavorska, ale co dál? Kde by to asi tak pro násince bylo nejkldnější? Leda snad v Telurii... K smíchu! Až by z toho člověk szel. Jenže slzy už došly...

Ale nic. *Udatnému* údovi sluší cokoli, život i smrt.

„Nepřilepil se na tebe nikdo?“ zeptal se Cholodov, jakmile Máša Abramovičová překotně vtrhla do předstíne.

„Ne,“ odpověděla s obvyklou soustředěnou zběsilostí. Odhodila vlněný šátek, odhalující lávu jejích hadích vlasů, a všude kolem se rozléla vůně parfému, ostrého jako ona sama.

Mášiny oči se zablyštěly ještě silněji než obvykle – umíněné antracitově. Cholodov mohutným rukama zachytil bílý kožíšek z živorodého materiálu a odhodil ho na hromadu dalšího šatstva: všásky byly zabrané, všichni už byli na místě. Takže jsou usnášenischopní! Lačné oči chtějí blyškly. Útlá Mášina postava v zatuhlém šeru předstíne: černá křivka těla, umanutost nových možností a tužeb. Cholodov se ale opanoval a mučivě svůdné křivky se ani nedotkl.

„Všichni už jsou tady, že,“ konstatovala a ve starém zrcadle na stvzení svých slov pohodila hlavou.

„Všichni na místě,“ zapůsobil dojmem zasmušilého násilníka muž za ní.

Proklouzla kolem něj, proběhla chodbou a prudce rozrazila dveře do pokoje:

„Zdravím vás, soudruzi!“

Cholodov ji chimurně následoval.

V obývacím pokoji je příjemné teplo, svítí petrolejky a další vizorní lampy – je středa, takže nejde proud.

„Ty buď zdráva, soudružno Naděje!“ přilétalo k ní ze všech stran. Mášiny oči uhrančivě vsávají všechny přítomné: Je tu Nédělin, Rotmanská, Kolun, Vekša, tři malí soudruzi z Velikanova, dělníci Ivan a Abdulla, černovousý Timur, obrovitý Vazov, Rita Gorská, Zoja Li, lidový umělec Mom, Cholmskij, Bober a...

„Nato!“ vrhla se kupředu, sevřela dívku v náručí a přitiskla ji ke své ploché hrudi.

Nata Bělá, zvaná též Včela – Nata je na svobodě, je tady!

Objaly se a navzájem propletly větve útulých, ale silných paží.

„Posadte se na svá místa, soudruzi.“ Nédělin si narovnal skřípec a rukou přešel po sáčku, volně přehozeném přes ramena.

Máša se uvelebila na koberci, u nohou holohlavé Naty a stiskla její ruku, posetou vřídky a svastikami.

„Sestra Naděje vždy stihne přijít k tomu nejdůležitějšímu,“ usmál se tiše malý z Velikanova.

„Chvála Vesmíru!“ přiložila Máša dlaň k hrudi a uklonila se. Teď se usmál všichni.

Nepatrně roztály i ledové oči Nédělinovy.

„Pokračujeme prosím. Nejdůležitější jsou teď Goran a Zoran.“ Všichni v místnosti se neklidně ošili. Čekali na otázku.

„Včera byla odlita nová série boxerů. Takže teď jich je...“ Lidový umělec Mom pohládl kus chytré březové kůry, který mu ležel na kolenou.

„Šest tisíc dvě stě třicet pět.“

„Šest tisíc dvě stě třicet pět,“ zopakoval po tom březovém hlavě Nédělin. „Co to znamená, soudruzi? Že do ulic vyjde šest tisíc dvě stě třicet pět neuvažujících lidí, omámených eserskou propagandou, a jedinou společnou ranou rozmetají všechnu naši dosavadní klopnotnou práci.“

V salonu se rozhostilo napjaté ticho.

„A nemyslíš, soudruhu Michailo, že mezi těmi více než šesti tisícovkami lidí budou i poctiví pracující?“ naklonil se kupředu Cholmskij, připomínající stlačenou pružinu.

„Většina z nich budou poctiví pracující,“ odrazil výpad nezúčastněné Nédělin, přizvedl se a okamžitě přešel do útoku: „A právě ta jejich poctivost jim pomůže zdiskreditovat velkou myšlenku. Právě poctivost je všechny přivede do deště kulek a nás zase za mříže. Právě kvůli své poctivosti uvěřili dobrodruhům Zoranovi a Goranovi! Právě poctivost nám je odcizila! Odcizila je mně, vám, usnesení sjezdu i povolání Dvaceti Pět!“

„Že by zrovna poctivost?!“ zahřimal Vazov.

„Přesně tak, soudruhu Vazove! Právě poctivost!“ zvýšil dále hlas Nédělin. „Nebo snad pro to potřebujete jiné pojmenování?“

„Důvěřivost!“ stiskla Nata Mášinu ruku.

„Překotnost!“ povytáhla Rotmanská tenké obočí.

„Odhodlaná připravenost k revoluci,“ formuloval to poněkud složitěji Kolun.

„Nezvladatelnost.“ Zoja Li vyklepala z dlouhé špičky nedopalek cigarety.

„Tak tohle už je pravdě blíž!“ zvedl ukazovák Nédělin a pohlédl na krasavici Zoju. „Nezvladatelnost. A teď mi tekněte, soudruzi, kdo by měl pracující masy zvládnout!“

„Přece my!“ skoro vykřikla Máša.

„Ale naše neschopnost využít naivní důvěry mas je přece evidentní!“ zkroutila se Rotmanská ve svém křesle, jako by ji kousl skorpión.

„To by byl hřích! Obrovský hřích!“ zaduněl Vazovův hlas.

„Ne hřích, ale provokace!“ vyrazil ze sebe snědý světlovlasý Abdullah.

„Nene, hřích, právě hřích!“ rozhodl masivními dlaněmi Vazov. „Práce hromská – sami jsme upadli do hříchu, jenže pracující jsme tam za sebou nevtáhli! Naše důvěřivost a jejich důvěřivost se měly znásobit v Ideu a splynout jako dva potůčky! A zabourit jako klokotající vazelína! A vyhrstnout ven! A vše zaplavit! Jako nevladatelná potopa, práce hromská!“

„Připadá mi banální děsit nás vězením, soudruhu Něděline,“ usklíbala se Rita Gorská.

„Chvála Vesmíru nejsme teroristé,“ rozevřela vějíř Zoja Li.

„Ani komunisté,“ zašklebil se Bober.

„Bohužel...“ podotkl letmo Kolun, mnoucí v prstech papírosu. „Důvěřivost není hřích, ale zločin, vážené panstvo,“ pronesl úzkolící Cholmskij a přejel si rukou po špičaté bradce. „Jakmile jde futurista mezi lid a není schopen této vlastnosti využít, dopouští se zločinu. V tomto případě je to vaše chyba, soudruhu Něděline. A chyba sjezdu jako celku.“

„Jehož program jste ovšem připravil vy!“ vykřikla Máša a s rozkoší pocítila, jak se jí vztekla krev hrne do obličjeje. „Program ka-pitulantů! Program věčně čekajících! Ještě počkáme, soudruzi futuristé, ještě počkáme!“

„Až jsme se dočkali!“ mávl pahýlem ruky Vekša. „To Zoran s Goranem nečekali, odlévali boxery a hučeli do pracujících!“

„Odlévali a hučeli, práce hromská!“ zařval Vazov.

„A nakonec nás předběhli,“ přikývl chmurně Cholodov a pohlédl na Mášu, jako by očekával její hořkosladké přitakání.

„Prohráli jsme, páni soudruzi,“ ovívala se vějířem Zoja Li.

„Přenechali jsme té eserské sběři vítězství v dalším kole!“ není k udržení Máša s planoucími tvářemi.

„To si nemyslím,“ opáčil Nědělin a narovnal se na své židli s takovým klídem, že všichni překvapeně zmlkli. „Ještě máme ledacos v záloze,“ dodal a pohledem stírelil doprava. „Soudruhu Timure!“

Vybraně oblečený krasavec Timur se začal zvolna zvedat, jako by ho právě čekala korunovace. V Máše vždy vyvolával svědivě znepokojivý zájem: podstatu charakteru toho krásného muže nechtápala, a odhodlat se ke sblížení s ním kdovíproč nedokázala. Nebyla v tom obava profesionální, spíš existenciální. Svou práci ilegálního propagandisty Timur zvládal dokonale, s klidným a brilantním profesionalismem. Ilegalita se v jeho případě rychle změnila v rytířské brnění a futuristická strana se pro něj stala ohnivým mečem. Svě árijské mosty spálil. Timur si vždy počínal rozhodně: výpad, útok, a pak zase ústup na předem připravenou pozici. To vše činil naprosto pokojně, bez paranooidní hysterie.

Drže velmi zřídka svou krásnou hlavu s černým, úhledně zastríženým vousem, jež se jako o trůn opírala o vysoký sněhobílý límeček, Timur nechal hubené ruce volně viset podél dobře rostlého těla, staženého modrým oblekem s vestou, a spustil:

„Soudruzi! Mongolové ve třináctém století porobili Rusko a táhli na Evropu. Ta byla ekonomicky mnohem lákavějším soustem než polopustě rolnické Rusko. Rytířstvo Evropy shromáždilo svá vojská a v Budapešti pak mezi Evropu a kočovnky došlo k epochální bitvě. Kočovníci Evropy na hlavu porazili. Evropa jim ležela u nohou. Jenže oni nevstoupili ani do Budapešti. Nějaký čásek postáli před jejími hradbami, ale pak se otočili a odtáhli zpátky, do ruských stepí. Z jakého důvodu ale armáda chána Batiytyje nepokračovala dál do Evropy a nepokořila ji? Mongolové to vysvětlili takto: našim koňům bude v evropských městech těsno. Tito zplodenci stepí bez konce a kraje se v městských ulicích cítí-li nejistě. Městskému prostoru nerozuměli. Takže: nemůžeme si podrobovat a snažit se ovládnout to, čemu nerozumíme. Pokusy Evropanů o dobytí ruských stepí demonstují syndrom přesně opačný než je klaustrofobie – agorafobie. Právě tu zakoušely Napoleonovy a Hitlerovy armády při postupu na východ. Nekoněné pláne Evropy děsily. Vůbec nechápali, jak je možné tyto stepi ovládnout, jak je zcivilizovat a zkulturnit. Právě proto utrpěli porážku.“

Timur zmlkl, dotkl se svými silnými dlouhými prsty beder, lehce se zhoupal a pokračoval:

„Právě jsem po devatenácté okusil teluru. A prošel černou oponou.“

Celé shromáždění sebou trhlo.

Timur ostře vyhodil hubené paže vzhůru a zajel si rukama do vlasů. Černá paruka mu z vyholené hlavy sjela. Nad levým uchem mu zasychala malá ranka.

Přimhouřil oči a tlumeným čistým hlasem se rozezpíval:

„Uprostřed lesů, vod a strání horských
jak skála tyčí se z křišťálu palác.
Je obrovský, krásný a průzračný,
sto tisíc hran jeho krajů světle nebes,
z křišťálu sloupy tyčí se vzhůru,
podepírajíce divukrásnou klenbu,
průzračná podlaha vrůstá do žuly starých hor.
Sotva slunce paprsek zablyskne se na obzoru,
ohlašuje úsvitu krásný čas,
zářačný palác ožívá, probouzí se,
plní se hlasů zvučných ševelem,
a tisíce lidí, jako včelky v úlu,
začínají svůj nádherný a těžký den.
Všichni co v paláci žijí, jsou krásní
jakousi zvláštní, vznešenou krásou.
Jejich tváře vyznačují ušlechtilost,
lásku a víru, upřímnost a vášeň,
jejich těla jsou dokonale krásná,
překypující pohybem a silou.
Jejich krev, co je zcela bez příměsí,
jim slavnostně pulsuje v srdcích,
která jsou ochotna zběsile bít
a vášnivým životem přešťastné hořet.
Jsou moudří, duchem dokonali
a mezi sebou dorozumí se beze slov,
neznají prázdné lidské přiodění,
jejich dokonala a silná těla přec
nahá byla zrozena, a tak nahá žijí,
pro radost, pro štěstí, pro lásku.
Den jejich modlitbou začíná
k zářivému slunečnému dni
ke stromům a trávě, k pohořím a dolinám,
k zvířatům a ptákům, k rybám a červům,
modlí se bezhlesě k přírodě,

modlitba v každém atomu zpívá,
by proklála žulu hor i mocný strom,
a pak již dere se k blankytu nebeskému.
Nádherná těla v pokloně hluboké
ohnou se – a myšlenky jejich zvoni
v chorálu děkovně vděčných zpěvů.
Takto každý nový den vítají –
jako by na Zemi byl první i poslední;
sotva modlitby v kolektivní vlně
v molekulách zpěvem se rozzáří,
palác ten jakožto lilie křišťalová
otevře se přesile dne vsťfíc.
A tisíce božských stvoření
do přírody požehnané vstoupí,
aby ji svou prací po okraj naplnily.
Z jejich rukou tryská síla a moc
Energie, z nichž se rodí oheň.
S přírodou nikterak nejsou si odcizení:
žádné ničivé odstupy, aniž pak nepřátelství –
tedy vše to, čím neslavně prosluli lidé,
všecek okolní svět znásilňující.
Splynuli s Přírodou v jediný celek,
pro štěstí a větší slávu bytí.
A příroda vzdá se jim bez násilí,
protože jen to si berou, co potřebují
pro tvorbu a hodnotný život.
Konají veliké činy, neznajíce
vzorců, aniž vědeckých rozmyslných
přízračných světů.
Nepotřebují ani složité mechanismy,
ani zuřivě rachotící stroje,
ani vysoké pece, ani továrny a kombináty.
Tvoří jen doteky rukou,
proměňujíce strukturu prvků
ve vše, co na Zemi potřebují.
Hnota se jim podvoluje, jako hlína
rukám Sochařovým. Tvoří svůj svět,
zářačný, dokonalý, nekonečný
v nesčetných možnostech svých.“

Timur zmkl a otevřel oči. Shromáždění ho sledovali se zatajeným dechem. Dokonce i plameny svící a petrolejek hořely tak, jako by je vlastním rukama stvořil.

Timur pohlédl před sebe, probodávaje pohledem okolní svět a představuje vše to, co vyzpíval. *Ukazoval* to svým soudruhům ve veliké věci. Jeho rty se pohnuly a zdušený, ale čistý hlas opět ožil.

„Rukama tvoří i sami sebe,
neznajíce ani osudové neduhy,
ani slabost tělesnou, ani křivdy,
jež tak dobře v tomto světě známe.
Neznají ani strach, bolest a zármutek –
ty dávno již odešly ze srdcí nesmrtelných.
Tím, jak svou podstatu učinili dokonalou,
navěky i nad samou smrtí zvítězili.
Zplna se jim podrobil i čas,
neznají ani budoucnost, ani minulost –
jedině přítomnost v celé své velikosti
je obklopuje jako zlatý chrám,
kde slouží se slavnostní bohoslužba
k velikým lidem, porazivším smrt.“

Timur umkl. Pak znovu zavřel oči.

Všichni ostatní dál seděli bez pohnutí. A najednou ticho salónu prořal ženský hlas:

„On tam byl!“

To vykřikla sestra Naděje.

V tu chvíli se všichni jako na povel z toho zcepenění probrali a bezděky se pohnuli směrem k Timurovi, tyčícímu se nad nimi.

Když pak v noci Máša a Nata po hráčkách sestersky nevinných ležely v posteli, tichoučkým pološeptem si povídaly. Po stropě plulo hvězdnaté nebe.

„Timur pronikl skrze oponu,“ opakovala Máša, zahledená ke hvězdám.

„Pronikl do toho, co se přihodilo,“ pohrávala si Nata s Mášinyými vlasy.

„Do velikého světa!“

„Do světa reálného.“

„A dává to nám.“

„Dává nám opravdu mnohé. Je to víc, než prostě naděje.“

„Timur rozhrnul oponu a uviděl palác. Palác! Křišťálový palác, Nato!“

„Palác dokonalých!“

„Palác věčných!“

„Neposkvrněných!“

Máša zamhouřila oči. Nata ji objala a přitiskla se k ní:

„Futurum!“

„Zhmotnělé!“

„Nesmrtelné.“

Poté nadlouho strnuly v objetí.

„Nato,“ zašeptala Máša tak, jako by právě sdělovala velké tajemství. „Chtěla bych Timura za bratra. Ale bojím se.“

„Je sám,“ povzdechla si Nata, „jenže ten nepotřebuje ani bratry, ani sestry. Potřebuje jedno jediné.“

„Futurum?“ pronesla Máša s dotčeným nadšením.

„Futurum,“ vydechla Nata s nadšením a nadějí.

A sestry se ve tmě usmály.

Ariel přitiskl dlaň k bílému čtverci dveří.

„Poslouchám tě, Arieli Arando,“ rozléhl se hlas.

„Mám,“ řekl Ariel.

„Pokud máš, pak vejdi,“ odvětil hlas.

Dveře se odplazily stranou. Ariel vstoupil do temné síně. Sotva se za ním zavřely dveře, vzplálo světlo a k němu s vrčením přiběhli dva němečtí ovčáci.

„Suelo!“ pronesl hlas, psi přestali a zase si lehli.

„Jdi kupředu a ničeho se neboj!“ nařídil hlas.

Ariel se v doprovodu obou ovčáků vydal chodbou dál. Chodba vplynula pod klenbu a před ním se otevřela hala s temně šarlatovou podlahou, hustě zastavěná nizoučkým japonským nábytkem. V hale panoval chládek a vonělo to tu santalem. Ariel halou prošel a jeho staré, ale dokonale naleštěné armádní holínky došláply na široký a měkký běhoun, zbarvený do okrově-fialově-černých tónů. Koberec ho zavedl dál, do poměrně malé místnosti s pastelově zelenavými tapetami na zdech. Před očima mu náhle vyvstal dosti nevzhledný olýsalý tesař s nepřívětivou tváří. Psi vběhli do místnosti také a uložili se vedle stolu.

„Číslice tvého věku, čtrnáctka, na mě udělala takový dojem, že jsem ti řekl ‚vejdi‘,“ pronesl tesař teď už tichým, přirozeným hlasem. „Zatloukl jsem už dvě stě čtyřicet pět hřebů, ale poprvé vidím klienta v těchto letech.“

„Zapřísahám vás, pane tesaři, udělejte v mém případě výjimku,“ pronesl Ariel předem připravenou frází.

„Zapřísahat můžеш. Co jiného ti zbývá?“ ušklíbl se tesař, usrkávající z mělké misky odvar z pražené rýže.

„Přijel jsem z Almerie.“

„Ještě se u vás bombarduje?“

„Jen zřídka.“

„A jak je to s jídlem?“

„Nic moc.“

„Takže ses přijel do Barcelony najíst?“

„Přijel jsem proto, pane tesaři, abych vás zapřísahal kvůli té výjimce?“

„Jsi snad papoušek, nebo co?“

„Ne, pane tesaři.“

„To je pravda, na papouška moc nevypadáš. Spíš na havráně. Které nasála turbína bombardéru a pak ho zase vyplivla.“

„Moc, moc vás prosím. Tady je můj hřeb a tady jsou peníze.“ Ariel k němu vztáhl ruce a obě ukázal.

„Takže jsi kouzelník?“

„Jsem voják.“

„Však vidím ten šrám na dolní čelisti. To je po kulce? Kdes to takhle schytil?“

„To mám po šrapnelu. Od Cádizů.“

„Jak dlouho jsi válčil?“

„Půldruhého roku.“

„To jsi teda hrdina. Ale válka už přísně vzato skončila, ne?“

„Já už každopádně nebojuju.“

„Zaplatěpánbu.“

Nastala pauza. Ariel tu stál, v pravé ruce svíral telurový hřeb, kdežto v levé stotisticipesetovou bankovku.

„Je ti znám tesařský kodex, vojáku?“ zeptal se tesař a opět usrkl odvaru.

„Pravidlo sedmnácti let znám.“

„Tak proč jsi přišel?“

„Protože je mi víc.“

„Přitiskl jsi ke dveřím ruku. Tady je to.“ Tesař vyvolal hologram Arielovy ruky a zároveň celý jeho příběh včetně podrobného životopisu, dvou dětských nemocí, dvou zranění a jednoho vyznamenání. „Je ti čtrnáct.“

„Je mi víc, pane tesaři.“

„Je ti čtrnáct.“

„Je mi jedenadvacet.“

„A jaks na to přišel?“

„Jsem dospělý.“

„Protože jsi byl dvakrát zraněn?“

„Ne. Protože jsem zabil devět vahhábítů, těžce zranil čtyři a lehce dalších osmnáct.“

„A jsi si jistý, že díky tomu je tvůj mozek o sedm let dospělejší?“

„Je mi jedenadvacet let, pane tesaři.“

„Je ti čtrnáct let, vojáku.“

„Prosím vás, pane tesaři.“

„Abych ti ho zatloukl?“
„Ano.“
„Ale pro děti do sedmnácti let je tenhle film nepřístupný.“
„Velice vás prosím.“
„V tvém případě je mortalita dvaapadesátiprocentní. Víš to?“
„Ano.“
„To není hračka pro děti.“
„Jsem dospělý, pane tesaři, můj mozek to vydrží. Věřte mi, opravdu mi to věřte! Vydrží to, ten vydrží hodně. Je dospělý. Dospělejší než já.“
„To jsi řekl pěkně.“
Další pauza. Tesař se opět napil svého lektvaru.
„Jenže kodex je kodex, kamaráde.“
„Pane tesaři...“
„Kdepak, kamaráde. A nejde o tebe či o tvou mrtvolu, v jejímž případě vím, jak s ní naložit. My tesaři se stejně jako vy vojáci mrtvol nebojíme. Jde opravdu o náš kodex.“
„Ale pane tesaři...“
„Přijď za tři roky, kamaráde. A já ti ho zatluču. Jako starému zákazníkovi se slevou.“
„Jenže já ho nutně potřebuju teď.“
„Za tři roky.“
„Pane tesaři...“
„Dál tě tu nedržím, vojáku.“
Jakmile němečtí ovčáci zaslechli tuto frázi, vyskočili, temně zavřeli a upřeli na návštěvníka oči.
Ariel vyšel ven a vykročil jen tak nazdařbůh. Vybavil si všechny španělské, anglické a čínské sprosté nadávky a mumlal si je pod nos. Moc to ale nepomohlo a za chvíli se po jeho snědých tvářích začaly koulet skoupé slzy. Olizoval si je jazykem, jehož špičkou dosáhl až na jizvu na dolní čelisti, vlekl se bez cíle dál a stále si mumlal. Když přišel na křižovatku, zůstal stát a uvědomil si, že stále ještě v levičce svírá hřeb a v pravíčce peníze. To i ono uložil do různých kapes, vytáhl chytrého a rozvinul ho:
„Slyšels to?“
„Slyšel jsem všechno, komandore,“ zadíval se chytrý na Ariela tygríma očima.
„Co teď?“

„Jsou dvě varianty, komandore:
Tři roky počkat.
Využít služeb dráteníků.
Radil bych variantu 1, komandore.“
„Tuhle radu si strč do své moudré prdele.“
„Provedu, komandore,“ zamrkal na Ariela tygrí oči.
Ariel strčil chytrého do kapsy a rezolutně vykročil dál.

Dráteník Arielovi hlavu namydlil s pomocí staré holicí štětky s prasklou kostěnou rukojetí. Pěna byla teplá, i když na půdě, kterou dráteník už třetí měsíc obýval, horká voda k dispozici nebyla. A vůbec to tu vypadalo ponuře, špinavě, zatuchle a páchlo to tu holubím trusem. Dráteník vodu ohříval v plecháčku nad plamenem olejového kahance.

„U tesaře je tvý riziko opravdu dvaapadesátiprocentní, ovšem u mě je vosumašedesátiprocentní,“ pronesl dráteník tichým neúčastným hlasem a dál mu mydlil hlavu.

„Já vím,“ odpovéděl Ariel.

„Pubertáky jsem tu měl teprve čtyry.“

„A jak to dopadlo?“

„Kopyta natáh jeden jedinej. Což je moc dobrej výsledek.“

Ariel na to neřekl nic. Dráteník postavil štětku na sloupeček cihel, chopil se břitvy a začal Arielovi holit hlavu. Když byl hotov, přejel mu hlavu vlhkým ubrouskem, oťel kůži líhem, rozvinul navigátora, nalepil ho na Arielovu holou lebku a udělal si značku. Pak mu navigátora z hlavy sejmul, na ruce si stríkl trochu antiseptického spreje a řádně si je promnul.

„Víš, že u mladejch kluků to způsobuje strašně rychlý noby?“

„Vím.“

„Takže tě tu zamknu a první dvě hodinky si pochodíš tady. Hlavně nezkoušej vypáčit dveře. A pak už si táhni, kam chceš.“

„Dobře.“

„Víš, jak se to vyndá?“

„Ošetíš se to sprejem, pak se to pomalu vytáhne, potom znovu sprej, přelepíš se to a přiložíš se led.“

„Sekáč, víš všechno.“

„To přece vědí všichni.“

Když se antiseptický prostředek z rukou odpařil, dráteník znovu přetřel Arielovu hlavu líhem a sprejem stríkl na vyznačený bod.

„Mám si lehnout?“ zeptal se Ariel.

„Uděláme to vsedě.“

Dráteník otevřel podlouhlou kovovou krabíčku, v níž v dezinfekčním roztoku ležel telurový hřeb, který si Ariel přinesl, vytáhl ho, hrotem přiložil přímo ke značce, chopil se dávnou připraveného kladívka a jediným úderem mu vpravil hřeb do hlavy.

A ocitl se Ariel ve městě bitvy. A lidé v městě tom se navzájem pobíjeli. A mnozí mrtví padli, leč jiní mnozí naživu zůstali. A zúřivost zaplavila srdce živých. A zabíjeli nepřátele víry své. A vzal tedy Ariel svou zbraň a vydal se s ní do ulic města, rozsévaje smrt. I on začal zabíjet nepřátele. A chtěli tedy i jeho zabít, leč on byl nepřátel svých obratnější, jelikož se jich nebál. A mnozí zhybnuli rukou Arielovou. A došel až do ulice, kde hořel dům. A zamířil k hořícímu domu. A stáli nepřátelé na cestě k domu tomu. Ale zase byl nepřátel svých obratnější a zabil i je. A přistoupil k hořícímu domu. A vstoupil do hořícího domu. A bylo dvě nepřátel v domě tom. A počíhali si ve skrytu na něj, aby ho zabili. Ale byl prohananější než oni a rovněž je zabil. A bylo zvíře v domě tom, a křičelo velmi, neboť se ohně bálo, a tak nemohlo z domu ven. I vzal Ariel zvíře do náruče své a z hořícího domu odnesl. A pustil zvíře na svobodu. A zvíře odešlo do hájemství svého.

Prostitutka, která na Arielovi seděla a malé žluté prsty mu zatínala do ramenou, byla rychle hotová.

„Olé, mi niňo, me has dejao planchá!“ skoro vykřikla svou kómicou andaluzštinou, šikovně z mladíčka, ležícího na zádech, sklouzla, utíela si klín ručnícem, vlezla si do křesla, skrčila nohy pod sebe, vyjmula z krabíčky tenkou cigaretu a zapálila si. Byla to Vietnamka, ovšem narozená v Andaluzii.

Ariel ležel a usmíval se na strop s otáčejícím se staromódním ventilátorem.

„Dospělej chlap člověka tak neutahá jako ty!“ usmála se zadýchaně a z cigarety potáhla znovu.

Ariel mlčel.

„Dáš si ještě pivo?“ zeptala se prostitutka.

„Dám.“

Otevřela druhou láhev, nalila do sklenic, usedla na postel a sklenici postavila Arielovi na prsa. Ten ji uchopil, zvedl hlavu, pivo

naráz vypil, hlavu nechal klesnout a sklenici si postavil zpátky na hrud.

Prostitutka seděla, kouřila, pila pivo a prohlížela si ho.

„Jste si dost podobný,“ poznamenala s úšklebkem. „Jako dva kluci. Měl jsi náky kluky?“

„Ne.“

„To já jo,“ odpověděla s hranou vážností a rozesmála se.

Ariel jen mlčel a usmíval se.

„Hele, a chystáš se dneska vůbec udělat?“ zeptala se a sevřela jeho napjatý úd rukou.

„Ale ano,“ odpověděl.

„Já že večer mě čeká normální šichta.“

Ariel mlčel.

Ona dokouřila, nedopalek zamáčkla do popelníku a prstem se dotkla hlavičky telurového hřebu.

„Hele, to proto ti tak stojí?“

„Nevím.“

„Jak nevíš? Telur teda žádný afrodisiakum není.“

„To nevím.“

„Kdežto já to vim. I když zatím jsem to nikdy nezkusila. Tyhle hřebíky stojej takový prachy, hrůza... Ale s telurem v palici lidi moc neklátěj. A víš proč?“

„Nevím.“

„Ty seš teda – nevím, nevím! Protože jim je i bez šoustance dobře. Kde tedka seš?“

„Tam.“

„A jak tam je – dobře?“

„Horko,“ pousmál se a zavřel oči.

„Je tam oceán? Pláž? Palác? Služebnictvo?“

„Ne. Hoří tam domy.“

„Jako požár je tam?“

„Ano, požár.“

„Ty seš pyroman?“

„A to je co?“

„No jesi rád podpaluješ domy.“

„Moc ne.“

„Jasný. Hele, ty dobráku, tak se eště vohřej u ohýnku, pak se uděláš a já pudu.“

„Počkej.“ Najednou jí křečovitě sevřel ruku. „Počkej, počkej...“

„Něco se stalo?“

„Hned, hned to bude...“

Ariel se s očima stále zavřenýma celý napjal a začal nohy přitahovat k břichu.

„Ty jsi ale krásnej.“ Prostitutka se naklonila a na to břicho ho políbila. „A teď tam u toho vohně někoho pícháš. Nejmi to třeba prezidentova cerka? Nebo dokonce jeho stará? Ta ještě náhodou stojí za hrách! A kozy jaký má!“

Úlevně vydechl, otevřel oči, uvolnil se, několikrát se zhluboka nadechl a zaškubal sebou po prostěradle.

„A je to. Konečně jsem ho mohl pustit.“

„Koho?“

„To bleděmodré kotě.“

Prostitutka na něj mlčky zírala.

„Vlevo hořel dům. A uvnitř sedělo kotě. Pod postelí. Strachy se tisklo do kouta. A plakalo. Chtěl jsem to tenkrát udělat, jenže vedle byli ještě dva vahhábítí. Tak jsem šel tam. A kotě plakalo. Slyšel jsem ho. A jak! Jenže tehdy jsem tam nešel.“

„A teď?“ zeptala se prostitutka.

„Teď jsem tam šel a zabil je, ale kotě jsem taky zachránil.“

Radostně se usmál:

„Jedině jsem nevěděl, že je bleděmodré!“

„Copak to na věci něco mění?“

„Ale ne...“

„Máš teda zajímavěj trip, ty dobráku!“ utrousila prostitutka a porábla se.

„Bleděmodré...“ opakoval ještě jednou Ariel.

Opět se s úlevou nadechl, zavřel oči, sundal si sklenici z hrudi a postavil ji na zem, vstal a odebral se do sprchy. Prostitutka se klučícím krokem vydala za ním, zešíroka nakračující hubenýma mírně křivýma nohama. V koupelně se marně snažil vymocit do umyvadla. Stál mu jako kůl. Prostitutka ho zezadu objala:

„Tak co, uděláme se?“

Byla o pár centimetrů vyšší než Ariel.

„Uděláme,“ odpověděl jí a podíval se na sebe do zrcadla tak, jako by se viděl první v životě.

V zoufale nabitým nočním rychlíku Barcelona-Cartagena seděl Ariel na podlaze na konci chodbičky. Vedle něj se svými saky

paky seděli další lidé a podřimovali. To Arielovi se spát vůbec nechítlo, po teluru mu bylo dobře. Připadal si naplněný dobrem. Jako by do něj napumpovali jakýsi nový, čerstvý vzduch, ozón, skládající se výhradně z molekul skvělé budoucnosti. Každý pohyb vlastního těla, každá myšlenka, to vše Arielovi přinášelo slast. V jeho krvi pěníl nový ozón, krev se hnala cévami, hučela ve svalech, zvonila v kostech a zpívala v mozku. Pro minulost se v jeho těle nenašlo jediné místočko. Už věděl, jak žít dál.

Chytrý uložený v kapse jemně zavibroval. Ariel ho vyjmul a rozložil si ho na kolenně. Znovu se na něj upřely tygří oči.

„Komandore, prosil jste mě, abych vám něco připomněl.“

„Jen do toho.“

Nad chytrým vznikl hologram bleděmodrého koťátka s adresou majitele.

„Tamtam bylo světlejší,“ namítl Ariel.

Objevilo se jiné kotě.

„Tohle je až moc tmavé.“

Začala se tedy vynořovat další koťata, bleděmodrá, tmavomodrá i fialová, jenže Ariel jen tiše hučel: „Ne, tohle ne.“

Tygří oči mrkly.

„Komandore, barva, které se dožadujete, se nevyskytuje ani v Almerii, ani v Malaze, ani v Granadě.“

„Že by se tedy chovala jen v Cádizu? Ukaž mi to.“

Nad chytrým se vznášely další hologramy koťat. Jenže kýžené jemně bleděmodré zbarvení nemělo ani jediné.

„Proč v Cádizu nejsou takto zbarvená koťata?“

„Možné důvody jsou čtyři, komandore:

1. To kotě byl vzácný dar.

2. Majitelé kotěte zahynuli nebo uprchli.

3. Matka kotěte zahynula nebo uprchla.

4. Majitelé kotěte už s koťaty neobchodují.“

„A co si tedy mám počít?“

„Třeba pokusit se najít to původní.“

„Z kterého se za ten rok stala dospělá kočka,“ uchíchl se hořce Ariel. „Jako vždy jsi nakonec hloupý.“

„Takového jste si mě vybral, komandore,“ mrkly tygří oči.

„Kolik stojí naklonování bleděmodrého kotěte?“

„Třicet až osmdesát tisíc peset, komandore. U nás v Almerii jsou dvě laboratoře. Mám provést průzkum trhu?“

„Proved.“

„Provedu, komandore.“

Neholený muž s vojenským ruksakem, sedící hned vedle, se ošil a ze spánku cosi broukl.

„A ještě něco.“ Ariel si z vyholené hlavy sejmul kšiltovku a s požitkem se poškrábal na kůži kolem náplastí.

„Ano, komandore?“

„Místo mých očí mi udělej kočičí.“

„Takovéhle, komandore?“

A místo tygra na Ariela zamžouralo bledémodré kotě.

„Řekl jsem kočičí, ne kotěcí.“

V temném vzduchu vagonu, pročpělém lidmi, se pomalu otevřely kočičí oči.

XVI

Soustružník 3. třídy Pravoslavné slévárny

Řediteli PS

S. I. Ivanov

s. B. I. Usačovovi

ŽÁDOST

Žádám, aby mi bylo přidělených 120 rublů na zakoupení telurového hřebu a 50 rublů na altajského tesaře, kerej by mi ho zatlouk do hlavy, abych se moh setkat se svým zesnulým bratrem Nikolajem, kerej v Pánu zesnul šestnáctýho tohohle měsíce a čmajzmul v našem provozu sadu tekutejch noží na sekundární opracování velkejch zářících kříží, aby je prodal a moch tak pokračovat v kvartálu, na kerej nakonec umřel, a náš provoz tedko už druhej tejdenek stojí právě vinnou mýho bratra Nikolaje a ty nože jsou neznámo kde, jelikoš je skovával hlavně před svou ženou, kerá ho bila a chlastat ho normálně nenechala, a ty nože stojej dohromady 2 560 rublů, kterýžto peníze naše fabrika v tomle čtvrtletí nemá, aby do naší soustružny koupila nože nový, jenže bratr ty ukradený prodal nestih, to je u nás ve městě všeobecně známý, protože je skoval a my už jsme je s příbuznýma i s okrskátem hledali, avšak jsme je nenašli, jelikoš bratr byl bez sebe a v deliriu a ty nože moh zasejt búhvíkam, ovšem já zjistím, kam von je skoval, jediné když mi do hlavy zatlučou ten hřebýk a já se s bráchou potkám a rovnou se ho voptám, no a tam von vožralej nebude a řekne mi, kam ty nože zašantročil. Už jsem vo tom ved řeč s předsedou naší stranický organizace v osobě s. P. A. Barybina a ten mi celou tu věc schválil, anžto to pomůže našemu provozu i podniku jako celku, poniváč takle náš závod vykazuje vysoký ztráty, ztrácí svou stranicou čest a vůbec — von dobrej je každej krejcar. Taky jsem hovořil s otcem Micháilem z našeho fabrickýho chrámu a ten mi řek, že mi nepožehná, ale že bránit mi taky nebude, když se pak dám na měsíc na pokání a zajdu do optinskýho kláštera, ze svejch hříchů se tam vyzpovím a podstoupím svatý přijímání. Mý setkání se zesnulým bratrem velmi pomůže našemu provozu i celému podniku a naší rodině to umožní očistit dobrý jméno zesnulýho bratra Nikolaje.

S. I. Ivanov

1. října

Chtěla jsem vyrazit hned nazítří zjutra, jak jsem to měla v úmyslu původně, ale zase nebylo po mém. Jak taky jinak, v tomhle mém současném životě? Všechno se valí, jak chce, jako sněhová koule, nezávisle na mé vůli. Vše se děje z vnějšího popudu. Gavrilovi jsem řekla, aby zapřálh hned, jakmile se rozběskne. Po obědě jsem se sbalila, napsala pár dopisů na rozloučenou, všechny známý smazala, rozumbradu *propoláčila*, nařídila jsem všechny truhly odnést dolů, Vasilise jsem zakázala pít a hrát si, Jeropkovi zase spát nahý v rukavici, a ráno aby oba hned vstali. Pomodlila jsem se, pomyslila na věčnost a šla si záhy lehnout. Než jsem ale stáčila usnout, najednou telefon: Matylida Jakovlevna mi sdělila, že u Achmetjevových je štára.

To je mi ale krušná novina. Člověk ani pořádně neví, z které strany otrávený šíp přiletí, to as jen Bohu povědomo. Však mu nebožka Darja Jevsejevna už dávno říkala: Přítelíčkování s vojvodou tě nespasí, Nikito Markoviči. Svatá slova. Tak jsem vstala, oblékla se a zapnula informační bublinu: zatčen byl jak on sám, tak jeho žena Natálie Kirillovna, obě dcery i zeť. Jakožto „tajní nepřátelé státu Moskevského“. A když se On pustil do Achmetjevů, pak na další vlnu rudou dlouho čekat nebudem. Zítřa v noci zatknou Soloněviče, Vasilije a Gerharda. Načež si zajdou pro lidi z městského výboru. A já si na skřípce nějaký čásek taky povisím. Pro Juročku bych se vlastně mučit a trápit klidně nechala, jenže v tom případě bude veta po všem, co jsem si předsevzala. Tajní nepřátelé státu... A to se ta zrůdička před metropolitou dušovala, že další čistky už nepříjdou. Jenže to je totéž, jako když prase řekne, že lejno už nesežere. Takže jakýmkoli Jeho slibům, které by mi snad dával, rozhodopádně nevěřit. Nevěřit tomu netvorovi dvounohému, však jsem se jako ta husička lehkověrná dala napálit už mockrát. A nejen já, celé to naše vdovské společenstvo. Prý „vdovičky po nepřátelích nechávám na pokoji“. To jistě! „Pakliže vlk jednou lidské krve nalemťá se, bude ji lemtati i na přístě.“ A On se poslední rok živí jedině krví svých poddaných, upír jeden. Pít, pije a pít bude krev naši, dokud se do hrobu nesvalí. Tak je to. Myslela jsem si, že než odjedu, mosty pálit nebudu,

aby srdce hrála představa návratu. Jenže teď je pálit musím, tnout do živého, prchat hlava nehlava. Tak jsem řekla: Zapřahej hned, Gavrilu! Půl hodinky na prohlátí, a na dobalení zbylo sotva pár minut. Rozumbradu jsem svinula a spláchna do záchodu – ať si opričníci mé záznamy hledají, kde chtějí. S sebou jsem si vzala jen chytrou kůru březovou, to na deník bude stačit. Vrata už jsou dokořán, čeled' brečí a řve. Prošla jsem mezi nimi jak před nastoupenou jednotkou: tak a tak, nevzpomínejte na mě ve zlém! První hodinku jsme jeli večerním širáním. Můj samohyb si dýmal rodným Zamoskvořem, Vasilisa se neubráníla pláči, Jeropka mi pišit v záhradě, ale já jsem jako kámen – ani slzičku neuroním. Kolem našeho chrámu svatojiřského jsme projeli, a já zase nic. Tady mě, Juročko, polibkem na ústa jako svou choť vítal. Sbohem, svatostánku. A to se říkává, že když Vasilij Temný ze zajetí tatarského navracel se a spatřil Kremľ-bélokamenný, radostí až zaslezel. Kdežto já dnešní Kremľ děsivý odsud nevidím a slzy neprolévám. Sbohem, rodné Zamoskvořeči. Sbohem bud', Moskvu ukrutnická! Sbohem bud' Moskovie beznadějně ne lidská. Sbohem, upře kremelský.

Sbohem všichni a navždy!

2. října

Samohyb škytl, pak pákrát kýchl, utichl a ještě kousek popojel setrvačností. Urostlý Gavrilu ve svém černém dlouhém kožichu, přetaženém rudým látkovým opaskem, chvilku počkal, až samohyb úplně zastaví, beze spěchu slezl a aniž by si všiml nerovného troubení a láteření projíždějících, vydal se houpavým krokem na konec soupravy.

Na rjazaňské silnici bylo i za hluboké noci živo: v levém rudém pruhu rachotily služební benzinové a naftové vozy, v dalších dvou pružích vpravo se sunuly soukromé samohyby a samoběhy a v pravém, širokém, při krajnici se pak vlekli dvoupatroví a třípatroví valaši dálkové nákladní dopravy.

Začátek října byl tentokrát poštmourný a lezavý. Od severu vanul studený vítr, většící brzkou zimu.

Gavrilu došel až k poslednímu ze tří vleků, odepnul rohož a začal vytahovat pytel s bramborami. Zezadu se ozvalo skřípění dřevěných špalků brzd, pak vyheknutí a nakonec se ozval puklý hlas:

„Co se tady takhle prstís, ty sráči, to nemůžeš normálně zajet na krajnici?! Von se tu rozeapí, vemeno jedno, a my ho máme vobíždět?!“

„Však vobjedeš, snad není žádný zle,“ odpověděl mu Gavrila, lehce si hodil pytel přes rameno a rohož zase zapnul.

„Aby tě čert na kusy roztrhal, zmrde!“ nedával si pokoje puklý hlas.

„Abych nakonec já s tebou nevyjebal, strejdo,“ vydal se s pytlelem beze spěchu zpátky dopředu Gavrila a jen mávl levou rukou.

„Ty bys moh jezdit tak na čínským praseti!“

„Hele, strejdo, dejchej pěkně prdelí a vodpal,“ odpověděl Gavrila, přistoupil k samohybu a s okázalou lehkostí shodil pytel ze širokého ramene.

Nespokojenec začal stojící soupravu objíždět a dál Gavrilovi sprostě spílal. Ten už si ho ale nevnímal, vytáhl zpod opasku klíč na tkanici, odemkl zámek na plechovém víku zásobníku, otevřel ho a obratně nasypal brambory dovnitř. Několik posledních hlíz se tam jako obyčejně nevešlo. Gavrila navyklým pohybem sáhl pod kozlík, vytáhl odtud ošátku, hodil je tam a ošátku uložil zpátky na místo. Pak víko zásobníku zase zamkl, odvrátil se od samohybu k silnici, naklonil se a z obou chrpí se hlasitě vysmrkal.

Kolem projel samohyb s poloospalým šikmookým vozkou na kozlíku a otevřeným běžístím, v němž po varhánkovitém pásu číperně klapala nedávno okovaná kopytka malých koníků, z nichž jeden teničkým hláskem pronikavě ržal.

Gavrila si nos přejel masivní dlaní, tu si pak otřel o šos kožichu, posadil se na kozlík, začal si beze spěchu stáčet balenyko a poklidně se zpod černého obočí rozhlížel kolem, jako by se už ani nechystal jet někam dál. Nad silnicí se jako obvykle vznášely pachy koňského trusu, řízných naftových výfukových plynů a naslédlych bramborových. Když si cigaretu ubalil, uprostřed ji promáčkl, vyjmul křesadlo a zažehl ji. Řádně zatáhl, křesadlo schoval a otočil klíčkem zapalování. Zaprskal nejdřív pomocný motorek drtiče brambor, pak zakašlal i hlavní a zvučně naskočil. Gavrila, vypouštějící cigaretový dým nosem, chvilí počkal a potom už klapku zpolal otevřel. Hlasitý hukot motoru se změnil v obvyklé tlumené mručení. Gavrila odjistil ruční brzdu, stiskl spojku a zařadil, chopil se řídidla, omotaného živorodou izolepou, a plavně pustil pedál spojky. Samohyb se stejně plavně rozjel.

„Tak zaber!“ zabručel oblíbené úsloví ze starých drožkářských dob, jehož už se nedokázal zbavit, potáhl z balenyka a začal pozornáhlu zvyšovat rychlost.

3. října

Po Rjazaňce jsme se vlekli celou noc. Seděla jsem poslední čas věčně zavřená doma, Boží svět jsem už dávno neviděla, už osmý měsíc jsem se z Moskvy nikam nehnula a neuměla jsem si představit, co že je to tahle rjazaňská silnice. Myslela jsem si, že přes noc se poženeme jako vír, abych si tu Moskvu co nejdrív ze srdce vytrhla. Jenže kdepak! Byla sice noc, ale na silnici se čtyřmi pruhu v každém směru panoval takový zmatek, až se jedna divit netačila – jedou a jedou, asi každý, komu není líno. Ta záplava vozidel! Protože je to levnější, noční berně jsou ve srovnání s denními poloviční. Zpočátku všichni jeli, jak se sluší a patří, každý ve svém pruhu. Jenže tehle lad a řád ustal okamžitě, co jsme přešli přes okružní dálnici: Tuhle jede třípatrový nákladní valach, onde zase jezdec v sedle či samohyb – a všechno se to volně mísí jako pod věží babylonskou. A důvod je stále týž – koblihy od valachů dálkové dopravy. Což je problém. A některé ty hromady jsou přítom pěkně staré. Taková ohavnost předpotopní... Jakmile se musí objíždět, strhne se ten babylonský zmatek. A jak taky takový hovnopád objet bez žasnutí a újmy? Když si pozor nedáte, i překotit se můžete. Jedině státních samohybů se nic takového netýká, jen si letí svým levým rudým pruhem a ti v nich si nás ostatních nevnímají. Šlechta ve státě moskevském už třetí rok patří k druhořadým. Vasilisa se křížuje a láteří. Jeroška vylezl z výstřihu. Tahá mě za náušnice a snaží se mě rozveselit. Jenže mně do smíchu rozhodně není – při té tísnivé podivané...

Upír už silniční kancelář dvakrát vyčistil, některé lidi úřadu zbavil, zavřel nebo poslal do vyhnanství na mazutová bařeniska v Kapotně a přednostu kanceláře nechal veřejně důtkami zmrskat. Tak ho zmrskali, na Bolotném náměstí si veřejně zaskučel – a pak se tou seřezanou prdelí zase na staré místo posadil. Jinak se nestalo nic. Jak se silnice v Moskovii neuklízely, tak se neuklízají dál. Shrabou se leda tak městské ulice, kdežto jinde zůstává Augiášův chlév! Nebožtík Juročka o tom říkával: „Bývalo to svinstvo naděje, kdežto teď je to jen beznadějně svinstvo.“ A ve státě

tomto není Hérakla, který by chlěvy ty vyčistil. A nejspíš už ani nebude. Dobře jim tak.

K hranici Moskovie jsme doputovali k ránu. Jakmile jsem zahlédl stěnu, bránu, orlice, hned se mi srdéčko v hrudi rozbušilo – co když mě nepustí? Co když On už dal těm svým psům opričnickým rozkaz? Štvanice na prchajícího zajíce je pro psy zábavička...

Před hranicí upírova státu stála fronta dlouhá dobře verstu. Nejsem sama, na svobodu se chce prodatr kdekdo. Pak nás našestí přeměřovali do zvláštní, kratší fronty – na dveřích našeho samohýbu přeci jen stále ještě září knížecí erb. Dojeli jsme k závoře. Tam stojí setník se šesti střelci. Podávám mu svůj soukromý doklad. Ptá se mě, za jakým účelem já, kněžna Semizorovová, členka strany, opouštím území státu moskevského. Jak jsem se byla rozhodla předem, vysvětluji to tak, že jedu do Číny na léčení. On mi sděluje, že byl zaveden nový gosudarův poplatek výjezdní. Opustit Moskvii už stojí tisíc zlatých. Do šesti měsíců se suna tato majiteli navrací v plné výši. Ovšem po uplynutí této lhůty se za každý další den jeden zlatý strhává. Takové dnes vládnou pořádky.

Dala jsem mu měšec zlatáků a dostala na něj stvrzenku.

Pochopila jsem, že v souvislosti se mnou sem žádný rozkaz nedorazil. Kámen mi ze srdce spadl. Vše je při starém. Navenek jsem se chovala naprosto klidně. Setníkovi jsem dala rubl ve stříbrě, aby si odpustil celní prohlídku. Tak se jen zeptal na získané věci: benzin, paměť a klínky. Mé klínky telurové jsou rozsypané ve sněhu zamoskvoreckém, sama jsem je okénkem vyhodila. Dobrovolně. Jinak bych je jako obvykle provezla v pochvě. Ale toho už bylo dost, toho mého spaní s přízrakem... Setník se jen podívil, proč v přívěsech vezem tolik brambor, že prý v Rjazani jsou levnější. Namítla jsem, že do Rjazané nejdřív musíme nějak dorazit. Ten pablb zakýval hlavou a otevřel závoru.

Takhle jsme s pomocí Boží opustili upírovo carství.

4. října

Šásek Jeropka v kněžnině zánadří se po prudkém trhnutí probral – samohyb dlouho popojížděl ve frontě před rjazaňským vstupním mýtem. Šásek začal se supěním lézt po kostěných knoflících svetříku nahoru a pod lehkým kněžniným kožíškem ze stříhaného norka píštěl:

„Tralala, tralala, kočička se vdávala!“

Kněžna podřimující v hlubokém křesele se vzbudila:

„Copak, Jeropuško...?“

V kabině bylo dusno, všechna tři okénka se dechem kněžny a její služky Vasilisy, sedící v křesele naproti, hodně opotčila. Sotva si kněžna rozepjala límec kožíšku, hned se z něj vysunul dlouhý a vždy červený Jeropkův nos:

„No prosím, tady jsme!“

„Copak že nespíš, Jeropuško?“ Kněžna si začala kožíšek rozpínat dál.

„Nějak jsem se v tom tvém zánadří zapotil, maticko, málem jako v lázni!“ Jeropka se svými krátkými bílými prstíky zachytil kožesinového ramene, vyhekl, přitáhl se nahoru a posadil se hned vedle kněžniny tváře.

Byl to malý mužík s velkou bramborovitou hlavou a s velkýma kyprýma bílýma ručkama pětiletého dítěte. Jeho tvář s nepřirozeně dlouhým nosem, širokými svrstělymi ústy a nateklými štěrbinami očí se neustále smála. Ruse vlasy byly pečlivě zastřížené podle tendlíku a spod nich trčely odstálé uši. Oblečený byl do puntkované ruské lidové haleny se zapínáním na straně, přepásané šňůrou korálků, a do bavlněných šarovarů, zastrkaných do fešáckých poloholínků se stříbrnými špičkami, ohnutými vzhůru. Na ukazováku pravé Jeropkovy ruky se skvěl masivní zlatý pečetní prsten s monogramem knížat Semizorovů – dar kněžnina zesnulého manžela.

Jakmile se uvelebil na kněžnině rameni, jako obvykle ji mírně zatahal za náušnici a zapíštěl:

„Viděl jsem ošklivý sen, Varvaro sluněčko moje Jerofejevno!“ „Copaks viděl, hlupáčku?“ Kněžna s šáskem rozmlouvala, ale svou unavenou, bledou a krásnou tvář s tenkými rty a zelenohnědýma, hluboko zasazenýma očima k němu neotáčela.

„Nech mě chvílku vydechnout a všechno ti to hnedlínko povím.“

Kněžna vyňala úzkou tabatěrku ze zimostrázového dřeva, vytáhla odtud tenkou cigaretu a zasunula si ji mezi úzké rty. Jeropka hned buclatou ručku vrazil do kapsy, vylovil z ní maličký zapalovač, škrtl jím a zvedl ho vzhůru. Úzký modravý plamínek zážehl tabák na konci cigarety. Kněžna lačně vtáhla dým a hned ho zase v úzkém proužku vyfoukla.

„Nák poslední dobou hodně čadíš, matičko...“ zamumlala ve svém křesle Vasilisa, aniž otevřela oči.
Její širokolící tvář mužatky s modřinou pod okem byla zcela nehybná.

Jeropka vytáhl kapesník, zábořil do něj svůj nos, hlučně se vysmrkal a komicky při tom pohodil hlavou. Pak si týmž kapesníčkem oťřel zpcené čelo:

„Zdáló se mi, že mi altajský tesař zatloukl hřebíček do teménka a já najednou vyrůst!“

Kněžna se unaveně pousmála:

„Jak dlouho se ti ještě bude zdát stále totéž...“

„Dyt' lže,“ pronesla Vasilisa s očima stále zavřenýma.

„Jakmile se rozbřeskuje, odpřísáhnu to před skládacím oltářím!“ zapíštěl slavnostně Jeropka a pohrozil Vasilise zmuchlaným kapesníčkem.

„A co je na tom tvém snu tak děsivého?“ Kněžna s dýmající cigaretou v ruce oťřela své orosené okénko a přimhouřenýma očima se podívala ven, kde se chmurně rýsovaly všelijaké dopravní prostředky i koně všemožných rozměrů.

„Matičko, děsí mě na tom to, že jsem začal prudce růst, takže všechno mé oblečení na mě popraskalo a spadlo. A to jsem prosím zrovna stál ne jen tak ledaskde, ale v chrámu Božím!“

„Proboha svatýho...“ broukla Vasilisa a mocně zívla.

„Nikoli ale ve vašem, nýbrž v našem, kde nás jako malé křtíli. A kolem stojí celá naše tehdejší rodinka, všech pětadesát členůvků. A otec Paisij zrovna káže. O smíru, o věcech malých i velkých a o tom, že i člověk malý je schopen velkých činů. A já tak stojím, poslouchám ho a najednou začínám růst. Všichni se po mně dívají a já nevím, co teď. A jako na potvoru, Varvaro světlo moje Jerofejevno, se mi přitom rovněž ztopořil úd.“

Vasilisa se uchichla a otevřela oči.

„A ten úd roste a roste, je stále delší, a to tak, že se ocitá jako beranidlo přímo proti otci Paisijovi, namoutě, až to vypadá, že ho za okamžik poválí! No a já tedy stojím, stojím, stojím, spíš mrtvý než živý, a najednou šup! – a probudím se!“

Vasilisa se rozesmála:

„To je ale žvanda!“

Kněžna zkrivila rty, krásnou hlavou ani nepohnula, ale proužek dýmu stejně dokázala vyfouknout přímo na Jeropku. Ten

zasupěl, přesně podle svého zvyku se kněžně přestěhoval zezadu na krk a odtud ji oběma rukama chytil za uši.

„Jakmile projedeme strážnici, naříd' Gavrilovi, ať zastaví u nějaké slušné hospody,“ řekla kněžna Vasilise a Jeropkovým kouskům vůbec nevěnovala pozornost.

Drsná Vasilisina tvář s vysedlými lícními kostmi zdrsňela ještě víc.

„To snad rači né, matičko!“

„Okamžitě mu to naříd'!“ Kněžna zamáčkla nedopalek do popelníku ve dveřích samohybu a zavřela oči.

5. Října

Země Rjazaň nás uvítala cestami čistými a pirohy chutnými. Ze všeho toho vzruchu a shonu mi notně vyhládklo, a tak jsem Gavrilovi nařídila zastavit u první alespoň trochu přijatelné hospody. Na tu jsme v Rjazani věru dlouho čekat nemuseli – vzápětí se vynořila z mhy předjítrní, hned za strážnici, hned za těmi urostlými chlapci s palcáty svítcími. Vyšel číšník, poklonil se, mě pozval do panské síně a Vasilisu s Gavrilou poslal do lokálu pro chamrad. Poručila jsem si zelený čaj s medem a přikousla k němu půl koláčku a dva rybí pirohy. Pak jsem se neudržela a objednala si malou jeřabinku. Vasilisa to zaplaťpámbu neviděla. Opravdu jen malou. Na to přece po všem tom shonu a zmatku mám právo. Jeropkovi jsem chlebovou střídku namočila do vodky, on to všechno vycucal a pak mi zazpíval písničku o kotátku. A v bublině tam zrovna šel starěj sověckej bijáček o odvážné husarce. V Rjazani jsou zvyklosti mírnější, nesrovnatelně. Co před šesti lety s čínskou pomocí svrhli toho vahhábitského zmocněnce Sobolevského, začalo se jim dařit. Dokonce i silnice tu mají čisté, ne jako v Moskovii... Málem jsem z hospody zavolala Marince Soloněvičové, ale pak jsem si to rozmyslela: Aby si mě nevyhmátl, až projedeme Rjazani a dorazíme do jeho spáteleného Tramtarska... Za pomoci další sklenky jsem to přemohla. A pak už jako vlašťověnka jarní i třetí přiletěla.

A mně najednou bylo předobtě.

Když Vasilisa s Gavrilou pili po čtvrtém šálku čaje s perníčky a malinovou zavařeninou, do lokálu pro chamrad' vstoupil vy-táhlý ustaraný číšník z panské síně:

„Vaše milostpaní tam pěkně vyvádí.“

„Panebože,“ vydechla Vasilisa.

Gavrila rychle strčil do kapsy nakousnutý perníček, okamžitě vstal, nevzrušeně pohlédl na ikonostas a pokřižoval se.

„Za to můžu já,“ zavrčela vztekle Vasilisa, vyskočila a rozběhla se za číšníkem do panské síně.

Na stole tu stála kněžna Semizorovová, rukama se držela za lokty a pohupovala se v bocích. Oči měla zavřené, tváře jí nezdravě znachověly. Pod kramlíčkem boty pokřupával talíř. Tři další hosté na kněžnu užasle zírali. Opilý Jeropka se sklenkou v ruce bohorovně trůnil na polštáři.

„Ale no tak, maticko...“ vydechla s posmutnělou zlostí Vasilisa a dlouhé ruce jí bezmocně klesly.

„Ó toběeee si zpíívááá céééličkýý svéeéééé,“ zapěla s očima dál zavřenýma ostrým hlasem kněžna.

Zpocený Robin dlouho čekal nemusel. Na podzemním parkovišti se to obešlo bez *doteků* a bez „haló“, ale ozvěna tu byla jako ve studni. Co uslyší *chytrý*, pochopí i hloupý. To je ten správný postoj! Teď totiž každý hlupák chodí s *chytrým* – nalepí si ho na lebku, jako Žid jarmulku, a pěkně se potí. Pot nejsou slzy. A rákev zase není sanatorium pro hloupé hřebíkáře. Takhle to je! Takže měnit *chytrý* za chytrého se rovná ztrátě hřebů. Proto si to Robin přilepil hned na nádraží. Inu, zkušenost! Jel tramvaj, potil se, ale neohlédl se ani jednou. Musíte mít systém! Dneska se ohlédnete, a zítra vás povevou do špitálu. *Železářské* záležitosti vyžadují zdravé chlapy. Muslimský Stockholm – to prosím není žádná protestantská Budapešť. Tady vás nenechají dlouho se rozhlížet. Blixtnedslag! Proč hned střilet? Krev je pak třeba utřít. Švédové to mají zařízeno jednoduše – je lepší zmodrat než zrudnout. Přespolní *hromosvody* tu mají v úctě – elektřiny po válce zůstalo dost a dost. A s avatary se to vyřídí později, beze spěchu. Švédové teď vůbec nemají kam spěchat. Modrý originál není nikomu na obtíž. Nešpiní se a živorodě kaše se taky nedožaduje. Kdo se *nezahřál*, nechť je modrý. Takový je princip! A Robin cízí principy cítí. Takže lepší je se zapotit, než zmodrat. Se Švédy se Robin setkal na *novém* parkovišti. Bylo to tak lepší. Kardinálně a rozhněvaně – ochranné pole žádné, oči *zalepené*. Jenže kdo vám *po novotě* poskytnete nějaké prohnílé záruky? Hlupáček? Nebo našinec? Nebo ten, kdo jako první vycení tesáky? Jenže Stockholmští mají huby jako na zámeck a nejsou to žádní pitomci. Tudíž se poť a *přemýšlej*. Ale i to dělej s rozumem, *čepíci* nech na pokojí a radši odjíšti. Chce to důvěru! Co jsi svěřil *chytrému*, toš předtím sebral hloupému. Chce to rutinu! Je to práce externí a cizelářská. Robin ani před válkou nebyl žádný *ořezávátko*, natož teď. Asi šest minut si poseděl a *chytrý* ho najednou upozorňuje: už jedou. Dva bílé *offroady*. Jako na svatbu. Všude kolem klid. Pokud jde o avatary, je to *jasné*. Zůstal v úkrytu a jen vyhodil *míček* – jsem tu sám, mládenci, bez *příbuzných*. Vše pochozí a sebrali ho. Hřeby už dnes nejsou exkluzivní zboží. Po té mele si všichni přejí hlavně šťastný život. Obrodu! Obchod se starožitnostmi není žádný *železářství*. Proto jsou tu i ceny *ledové*,

a ne kovové. Led není železo, ten se dá rozpustit. Jenže abyste ho rozpustili, potřebujete teplo. Když máte teplo, můžete rozpouštět, jen ať to teče. A když nemáte, tak si ho vezměte, pofoukejte si prstíky a zmizíte. Pokud jde o Robina, s *teplem* je na tom dobře. Začal házet horké třísky. Švédí nehnuli brvou: jen si házej, chlapče, my máme kůži tlustou. Pod povrch se dostal na 24 %. A oni nic. Takhle to tu chodí. Na nějakou maškarádu nepřistoupí, na to nemají temperament. A mlít pantem tu taky není zvykem. Co Robin řekne, to oni učelají. A hotovo. Tady jsme na severu! Robin vylezl z nory, zrušil pole a otevřel koridor. Švédí jsou ztělesněný klid. Přistoupil k prvnímu džípu a podíval se dovnitř. Tři nedobytné schránky s tisíci hřeby každá. Celý arsenál! Jak říkají bukurešští tesáři: tohle by stačilo na barák a k tomu ještě na špaččí budku. Vzal si vzorek a přezkoušel ho v *kyseince*. Dokonale čistý telur. Sejmul chytrého, aby si Švédí mohli osahat možnosti. Otočil se. Jenže jen se ho prstem dotkli, začali se ze stěn vynořovat Ibrahimovi norští Arabové. Zničehonic! Třetí síla. Ani Robin, ani Švédové nic takového nečekali. Norové vypálili nejdřív ze dvou trombónů a pak nasadili vějíř a olověný hrách. Džípy hned byly jako řešeta. Ze Švédů stříkalo do stropu. Učinněná Valhalla! Tohle opravdu nečekali. A jak by taky mohli. Pokud jde o nějaké stopy, bylo všude čisto, lepší to snad ani být nemohlo. Robin to kontroloval třikrát a Švédí taky. Že by kouzlo? Ale kdež, stačí technologie! Ibrahim není dnešní. Ukázalo se, že si to nechali *postavit*. Černí *stavaři* pro ně na objednátku vybudovali *plochý* koridor. Chtělo to měsíc práce a dvanáct tisíc v nových korunách. Dobrá práce! Tahle rána za to ale stála – tři schránky s hřeby dobře za půldruhého melounu! Ibrahim to věděl. Kdežto Robin nevěděl, že Ibrahim to ví. Robin zkrátka zůstal naživu, ale bez nohy a s vnitřnostmi v rukou. Tady čekal skoro cokoliv, jenom ne Ibrahima. To ho ani nenapadlo. I když ho *napadalo* ledacos. Jaký ořes! Ale Ibrahim ho zřejmě dorážet nehodláš, jen ho věčně překročil, vytáhl se svými chlapy ty tři schránky a vše si *označil*. Robin leží. Je při vědomí. Ibrahimovi neřekne ani slovo. Co by taky říkal? Když porušíte úmluvu, máte mlčet. Mlčetí není telur, ale zlato. *Hloupý* Robin si drží vnitřnosti. A uvažuje – z toho se vylízu. Střeva mi nastrkají zpátky a nohu mi přišijou jinou. Nač jiného taky myslet? Přece si nebude vybavovat jejich setkání v Bukurešti, kde spolu pili čaj, jedli plov se

skopovým a lokum a Ibrahim mu vyprávěl podobnosti o dervišovi a bílé kobyle a posmívali se sousedovi zdola, který vyhržoval, že zavolá policii, protože v jejich bytě je *až moc* ticho. A nemyslel ani na to, jak mu Ibrahim *ukázal* a pak dal co proto a zmáčknul ho, a jak se pak spolu pomodlili k Alláhovi. Když v rukou držíte vlastní střeva, je lepší na takové věci nevzpomínat. Když už měli Norové schránky ve své moci, Ibrahim povídá: Otevřte to! Tak jednu otevřeli. Ibrahim z ní vytáhl jeden hřeb a přistoupil k Robinovi: Děkuju ti, chlapče, povídá mu, za správné *přístup*. Dobřes udělal, že ses v tý tramvaji neotáčel. Za to si zasloužíš odměnu. A pažbou pistole Robinovi hřeb natloukl do čela. A Robin tam zkrátka zůstal ležet, jen tak na podlaze. Teď už se ne-dočká ani nové nohy, ani starých *světýlek*. Tak vypadá odplata! Kdežto oni si vzali ty schránky, průlomem ve zdi vylezli ven a nahoru, ostrahu podřezali, posadili se na své *veibloudy* a... „v dál se bere karavana znavená“.

Na ranní jezdím k našemu hotelu vždycky autobusem přesně v šest. I tentokrát mě přiveze včas. Hodina je to časná, ještě je tma a zatím ani nesvítá. Jdu do šatny, tam se převlíknu, trošku se nalíčím a stihnu ještě dát si čajík a prohodit pár slov s jinými pokojskými. Abych pravdu řekla, skutečný kamarádky tu mám jen dvě – Oxanu a Taťanu. Naštěstí ranní většinou sloužíme společně, ale dneska tu není ani jedna ani druhá. Oxana má nemocný dítě a Taťaně se z turnusu vrátil manžel. V půl sedmý jdu do šichty. A pracovní den začíná. Náš hotel Slovan není velkej, ale útulnej a hlavně ne tak drahej jako většina těch v Moskvě. Levný hotely musíte hledat v Zamoskvorečí, ale tady v Moskvě pokoj pod padesát rublů nespasíte. Kdežto u nás dáte za jednolůžkáč čtyřicet. Což je fakt zlatý. Protože majitel je člověk moudřej a bohabojnej, ne nákej vydřiduch a krvelačník. Taký má svoje hosty rád, těm vždycky vyjde vsříc. Když mě přijmal do práce, tak se mě ze všeho nejdřív zeptal: Avdoťjo Vasiljevno, poslujete ráda lidem? No, otázka trošku nečekaná a já na ni připravená nebyla, ale rovnou jsem bez přemejšlení vyhrkla: Ráda! A je to pravda. Hodně lidí se v týhle práci musí přemáhat, ale já jsem vždycky ochotná pro každýho udělat jen to nejlepší a přemáhat se teda rozhodně nemusím. Uklízím vždycky pečlivě, aby po mě zůstalo čisto. Vlastní rodinu nemám a sotva kdy mít budu, protože hezká teda moc nejsem. Popravdě řečeno spíš přímo ošklivá. A postava taky nestojí za moc – nohy mám krátký a jsem dost tlustá a nemotorná. A pokud někoho přece jen budu mít, tak až za nějakých dvacet let, v padesáti. To mi řekla jedna čínská jasnovidka. Prej ve tvým životě se muž objeví, bude starší, ty taky už nebudeš mladá, ale začnete spolu žít a bude se vám dařit. Dejž Bůh, aby se to takhle stalo. Zatím teda bydlím s mamkou v Kolmoskovii. Najali jsme si dvoupokojovej bytěček v Solncevu. Je sice malej, ale světlej. Mamce už bude sedmdesát, měla mě pozdě, ale taková je holt vůle Boží. Po taťkovi bere penzi – sloužil u policie a zabíli ho hned na začátku války. Mamčin důchod dělá dvacet šest rublů a k tomu můj šedesátirublovej plat. Za byt platíme padesát. Takže na živobytí nám stačí, mamka dokonce ještě trochu ušetří. Do práce mám spojení dobrý: na stanici Univerzita jedu monorai-

lem a dál pak autobusem. Teď chodívám hlavně na ráno, ale dřív jsem koukala dělat jen v noci, od půl dvanáctý. Dlouho jsem to ale nevydržela. Ne proto, že člověk v noci nespí, nýbrž z docela jinýho důvodu. Já mám totiž v životě jedinou lásku, a to cizí lásku. Když člověku není daná jeho vlastní, tak se zkrátka živí cizí. Nebo Boží. Jenže do kláštera jít nehodlám, na něco takovýho nejsem stavěná, já mám ráda lidskou lásku. Tu miluju tak, až je to o rozum, k zbláznění, o infarkt. Proto taky pracuju v hotelu. Ze všeho na světě nejradší poslouchám, jak se milujou jiný. Teď už ale na noční chodím míň, aby mi z toho jednou srdce nepuklo. Protože při takový noční mi hlavou porádě táhne jen jedno jediný – kde bych si tak mohla odposlechnout cizí lásku. Fakt že na nic jinýho nemyslím. Můj rozum se soustředí jediné na tohle a všechnu svou mazanost vkládám do jediný věci – vyšpehovat a pak šmírovat až do zpitomění. V noci chodím chodbama, nohy se mi třesou, ruce se mi třesou, srdce mi v blahý předtuše buší jako splašený. Nejsladší zážitek pro mě je, když vidím páreček v objetí, jak se vrací z večere na pokoj. To je pro člověka fakt infarktovka a já se za nima vleču jako náměsíčná. Nohy celý rozklepaný, v hubě sucho, jdu po schodech za nima, zjišťím, v kterejch dveřích zmizeli, a hned se koukám dostat někam vedle. Hlavně aby sousední pokoj byl volnej. To je pro takový tajný odposlouchávání hlavní podmínka. A štěstí mám skoro vždycky, jako by mi někdo pomáhal, nějakej Anděl Tajný Lásky, kluk jeden můj zlatá, horkokřídílá. No a v tom sousedním pokoji vytáhnou svůj odposlouchávací aparát a poslouchám, poslouchám a poslouchám. Tenhle aparát se dostane krz cokoli, krz každou cihlu a každěj beton a slyšíte... když jen hlasy – i šustění prostěradla! A člověk najednou kromě těchhle minut nic na světě nepotřebuje. Celá ztuhnu a poslouchám, jako bych se nektarem napájela. Tohle všechno začalo, už když jsem byla malá holka. Jednou jsem byla o prázdninách na chatě u kmotry, a za tou přijel mileneček. Její muž obchodoval se dřevem a ocestoval do Archangelska. No a ten mileneček dorazil v noci. Tak jsem za stěnou poslouchala, jak se tam spolu šmájklovali. Šmírovala jsem je s takovou vášní, že jsem se vždycky nemohla dočkat, až mileneček zase přitáhne. Za pár dní přijel zas. Bušil do kmotry celou noc. Já se na zed zrovna přilepila, vzala jsem si sklenici, abych líp slyšela, přiložila ji ke stěně a poslouchala, jak sténaj. Kmotra slastí až bédovala

a skučela: Sašenko, co to se mnou proboha děláš, Sašenko! A já u toho celá tuhla a bylo to tak příjemný, že jsem nic kolem sebe neviděla a neslyšela a zapomněla na celý svět – celou moji duši zaplavilo právě tohle, to sténání. Nic úžasnějšího jsem v životě nezažila. Však já sama nikdy žádnou lásku nepoznala, kdo by mě taky k čemu potřeboval, takovou šeredu? Dvakrát jsem se s chlapama ožralá vyspala, jednou s mladým klukem, po druhý s norem od ochranky, ale vůbec se mi to nelíbilo. Hodně jsem se dívala taky na porno, ale nezamlouvalo se mi ani to: Copak takový kurvení se dá srovnat s tím šepotem? Neznám nic sladšího než milostný sténání za zdí. Dělo to se mnou takový věci, že jsem se z hotelu vracela úplně vyřízená a mamka mi říkala: Co je to s tebou, Duněčko, nejsi nemocná? A opravdu, připadala jsem si celá churavá, po šichtě jsem sotva nohy vláčela. Přijedu domů, svalím se do postele, ale usnout ne a ne, pořád mi v hlavě zpívá ten milostnej šepot. Nakonec mě z toho začalo bolet u srdce, brala jsem nějaký meducíny, jehličky do mě píchali, a tak jsem se nakonec rozhodla, že takhle se ničít a huntovat si srdce nemůžu. A se šéfem jsem si domluvila, že na noční budu chodit jen jednou tejdně. A bylo to tak správný – sladkostima se přece taky nemůžete cpát denně... Ale týhle noci se celý tejdnenomůžu dočkat. Čtyři dny vždycky dělám na ranní, ale v pátek jdu na noční. Protože pátek je ten správný mileneckej den, hlavní je, aby to člověk stačil jakseptatí všechno ošmirovat. K nám za láskou chodí hodně lidí, i když Slovan není žádný hodináček. Vlastně jsem uvažovala i o tom, že bych do nějakýho hodináčku uklízet šla, ale včas jsem se zarazila – protože to by byla moje smrt, tam by mi to poslouchání srdce utrhlo. Kdežto tady mám těch radovánek tak akorát a nic se nepřehání. Ale přitom si toho nasaju na celý zbytek tejdna, že už víc ani nemůžu. No a při ranní šichtě mám nejradši právě hned ráno, když jdou všichni na snídani a já můžu zajít na pokoj, kde se v noci někdo míloval, kleknout si k posteli, zabořit obličej do ložního prádla a takhle tam klečet a klečet. Postel je ještě teplá a všechny ty vzdechy a křiky si pamatuje. Třeba dneska jdu chodbou v druhým patře a koukám, že z dvěstěšestky vychází dvojice, takovej respektábl proředivělej cizinec a náš štíhlounkej chlapeček v hedvábný ruský haleně. Klučík byl učiněnej cherubínek. Odešli na snídani. Já už na první pohled pochopila, že to není tatík se synkem, ale

milenci. Ten zahraniční milostpán si zkrátka našeho chlapečka propachtoval na noc. Jdu k nim do pokoje. Ve stříbrným kbelfčku prázdná láhev od šampaňskýho, dva poháry, v jednom z nich *prázdněj* telurovej hřebíček a zlatej staniol z bonbonů. Postel celá pomačkaná a rozrytá. Jeden polštář na podlaze, druhěj uprostřed. Nojo, to si cizinec cherubínka vypodložil, aby to šoustání bylo pohodlnější. Tak jsem si klekla na zem a obličejem rovnou do polštáře v posteli. A takhle jsem tam vytuhla.

„Robotííí!“ zaječel mašiníra Kerja tak, že ho bylo slyšet až ve třetím vagónu.

V duších jim to hrklo a trklo: Psychický přeпад!

I když něco takového čekali už dlouho, ten pokřik všemu kramářskému bratrstvu zajel pěkně proti srsti.

Notně to rozrušilo všechny:

„Robotí!“

„Chobotí!“

„Anasfeří!“

Prd a škrt! Báčumbác!

Druhý vagón, tambovský, byl rázem celý na nohou a křik se ozýval i z prvního, orelského. Zato třetí, voroněžský, měl pro strach uděláno, a bělogorští byli vůbec připraveni na cokoli.

Každý se vrhl ke své zbraní.

Martin se přilepil ke kulometu, Makar vrazil zásobník do flinty: „Atandééé!“

Po všech vagónech zavlád křik a rámus. Vagóny drkotají po kolejích a kolébají se.

Dupot a tlukot.

„Ajta hrome!“

Cvakání.

Škubání.

Každý se s tím svým kusem železa přilepil na okno.

Za okny byla jen step. Zaplavená kourmem. A na mlžném obzoru se to zablýsklo, jako by tam někdo postavil ocelovou ohradu – rojnice!

Z robotů!

Jdou velkolepě. Zešíroka. Protože se na nich nešetří a je jich hodně. Kramářské bratrstvo vydechlo, až se skla opotila:

„Anasfeří!“

„To sou šestky, doprdele práce...“

„Telekolumovéíí!“

„A určitě nasadí ještě jiný věci, kokot jeden z Kerče!“

Pak se ozval Bohdanův hlas – ryčný, pánovitý a vše přehlušující: „Vodevřte vokna!“

Zacvakaly pojistky oken. Mířte ven! Atandééé!

„Hej vy, na mašině, teď pomalu!“

Lokomotiva se ovšem šine pomalu i beztak, na pořádnou jízdu nemá dost uhlí už od samého Nalčiku. Souprava je naložená až po střechu: přepuštěné máslo, rostlinný olej, špek, pšenice, sůl, kerčské slanečky, slunečnicová semínka, sušené ryby... Zboží, co hrdlo ráčí! A ta mašinka přitom vypadá jako koníček Hrbáček. Snad se k cíli nakonec nějak dohrabe. Na pořádnou mašinu bylo kramářskému bratrstvu peněz líto, ale fakt je, že ti simferopolští lupiči zvedli ceny na čtyřnásobek a teď je jasné, proč.

Aby vlak musel jet pomalu a dal se na něj podniknout psychický útok. Však ti roboti nejsou ozbrojení – nač by jim bylo zboží zničit, když ho chtějí získat v pořádku a neporušené?

Bohdan:

„Střílet jenom na povel!“

Jenže kramáři ztrácejí nervy.

Buch! Buch! Buch!

To už nevydrželi Voroněžští ve třetím voze.

Zasáhli možná tučet stříbitých robotů. Ale jaký to má smysl? Rojnice se opět zacelila. Za ní postupuje záloha.

Tambovští už to nemůžou unést:

„Hoší, je s náma zle!“

„Bacha na ně!“

„Tak tohle je konec!“

Jenže Bohdan panikáře sfoukává jako knoty: Tomuhle strčí pěst pod nos, a tomuhle rovnou mauser do huby.

„Plav zpátky na místo, *mohtatyre*, jinak tu kvůli tobě zhebne všichni!“

Jiné kope kolennem do zadnice:

„Ke střílnám, vy sračkaři!“

Paníku na palubě se podařilo potlačit.

Roboti už jsou mezitím hodně blízko. V té sluneční výmni se nesnesitelně třeptí.

Bohdan se chystá k palbě:

„Všichni připravít!“

Roboty mají na mušce. Ti ale vlak ovijejí jako rybářská síť tučného vorvaně.

„Pal!“

Buchbuchuch!

Tatatata!

Bambambam!

Dobrou třetinu robotů skosili. Jenže zbylé dvě třetiny už se vrhají na vlak. Je to jako pirátský přepad.

Robot Telekolum 2049 či Anasfer 6000+ jsou naprogramováni jednoduše: mají vlézt do soupravy a vyházovat zboží ven. Jiné úkoly nemají. Proti živé síle neútočí. A tím jsou tak děsiví – kramářů si vůbec nevšímají, ale lačně se vrhají na bedny a pytle.

A zase:

Buchbuchuch!

Tatatata!

Bambambam!

Tentokrát už z bezprostřední blízkosti.

Do oken lezou stříbrní beztvární roboti s hákovitými rukama. Zápasit s nimi je marné. Střílet po nich přímo ve vozecch zase nebezpečné, to by se střelci snadno pobili navzájem. Robota dostanete jedině ranou perlíkem do kebule.

„Perlíky!“ zaburácel Bohdan.

Chlapi sáhli po připraveném náradí. A začali bušit do zářících hlav.

Roboti ale svůj železný úkol dobře znají: loupí po celém vlaku a kramářů si vůbec nevšímají. Jako by tu ani nebyli. Pytle s proviantem letí ven. Dole je okamžitě popadnou další roboti a vlečou je do stepi. Někteří z těch ve vlaku s pytletem v náručí zdrhají otevřenými okny.

Blyštiví mravenci rozkradli máslo, olej, špek i voňavá slunečnicová semínka...

Mašinfra Kerja láteří, jeho mašinka sotva supí a vypadá to, jako když mele z posledního.

Roboti loupí a kradou, všechno beze slova a bez kouska svědomí vybílí.

Komu z nich se nepodařilo rozkrápnout palici, ten i s kořistí mete ven.

Kramáři roboty vyprovázají sprostým spíláním a slzami.

Jedině Bohdan nevrzšeně přechází po vlaku, otáčí holou hlavou sem a tam a blýská telurovým lžebem:

„Spočítat škody, mládenci!“

Copak spočítat škody, to není problém, ale kdo je nahradí? Nezbyvá než doprovodit bezmocným pohledem vzdalující se pytel, plný oděských sušených ryb.

Takový je, ten těžký úděl kramářský.

V jediném oku Magnuse Pospěcha se míhaly širé dálavy. Už nebyly popelo-plastiko-oloupané jako lausannský vánoční kolotoč, podpálený tálibánci. Ani cihlově-žulově-úlomčité jako centrum Ženevy, vybombardované eskadrou šejcha Mansúra. Nebo třeba alpská úbočí Švýcarska. Tady, na jihu někdejší Francie, byly ty dálavy uprostřed léta tříbarevné jako státní vlajka nové republiky Languedoc, spojující čtyři provincie – rostlinně-kameně-nebeské. Spáleníšti to tu cítit nebylo. V chřípí skákajícího Magnuse se již od švýcarských hranic střídaly jiné pachy – vůně levandule, chlěské mrvy, ropných rafinérií, sýráren, malých plynových terminálů, útulných, sluncem prohřátých městeček. Velkým městem se Magnus vyhýbal, aby se zbytečně nerozptyloval. Pospíchal. Slunce páliło. Do očí řezala fialová levandulová pole. Nad kamenitými cestami se vznášela mračna prachu. Nebyl to však cihlový prach pobořených švýcarských měst. Vdechovat languedocký prach bylo příjemné. Magnusovy sedmimílové boty, které si hned po Bitvě tří národů nechal vyrobit za sto třicet sedm zlatých, ho unášely k cíli – k La Couvertoirade.

Všechny cesty vedly k zámku, všechny provensálské, languedocké a jihopyrenejské prsty ukazovaly na jihozápad. Odrážeje se od uprášeného kamene cest, Magnus skákal nad krajinou. A neohromovala ho městečka a vsíky, nezasažené válkou. Spíš zastavivší se čas. Ten čas voněl předválečnou Evropou. Byla to vůně dětství. Magnus se ve skocích vznášel nad svažitými loukami, nacházel se pásly ovce, krávy a koně, nad taškovými střechami domů a chlévů, nad udírnami a sýrárnami, nad protiletectkými bateriemi, nad solárními panely, nad rolníky, kteří na něj vrhali pohledy, stíněné dlaní – jako na jestřába či bezpilotní letoun. I když to znamenalo zbytečné plýtvání palivem, v těch skocích zůstával dlouze viset nad krajinou, jako by v tomto čase chtěl uvíznout jako hmyz v jantaru a zůstat v něm navždy. Pak se ale jeho těžké holínky vždy znovu dotkly země.

La Couvertoirade.

Magnus Pospěch tam spěchal už druhý měsíc. A musel to stihnout. Do zítřejšího rána. Bezpodmínečně!

Jinak to dopadnout nesmělo.

Z cesty mu zbýval už jen kousek. Dnes těmi skoky strávil celý horký den. Dokonale padnoucí kombinéza ho ochlazovala, jako vždy odsávala pot a dodávala mu vitamíny. Unavu Magnus necítil. Přestože byl hubený a nevelké postavy, vynikal fyzickou zdatností a vytrvalostí. A vlastně se mu tu skákalo snáz než v Rakousku či ve Švýcarsku. V ospalém Riez se posílil čerstvým chlebem, teplými okurkami, vařeným kůzlečím masem a ovčím sýrem, s rozkoší se napil pramenité vody, u malické pumpy dotankoval do bot plyn a hopsal dál, tam, kam za nerovný modrozelený obzor zapadalo žhnoucí slunce nové republiky, která zastavila salafriské barbary. Magnusovi se to slunce líbilo a své jediné oko za tmavým sklem před ním nijak nechránil.

Zřítelnice Magnuse Pospěcha byla plná slunečního světla.

To světlo bylo příslibem setkání.

A příslib na sebe nenechal dlouho čekat. Když se do pyrenejských předhůří opřel dusný vítr, když už místo levandule zavoněl zimolez, akáty a vistárie a rozezvonily se cikády, vpředu na večerní nebeské báni blýskl obrovský hologram: tlapatý kříž nových templářů.

Konečně!

„La Couvertoirade...“ vydechl Magnus do vzduchu a uprostřed skoku se unaveně pousmál.

Kříž se vznášel nad věžemi hradu a zvolna se otáčel podél svíslé osy.

Magnus vyskočil tak vysoko, že kolem poplašeně zacvlikaly břehule, které znovna končily své celodenní lety. V Magnusových špinavých vlasech naposledy zasvištěl teplý večerní vzduch. Dopadl na novou dlažbu široké silnice vedoucí k hradu, vypnul boty a zvolna kráčeje na obtěžkaných nohou se vydal dál.

Hrad se před ním tyčil stále mohutněji, kříž zářil a otáčel se nad ním tak, jako by ho ve výši držel udatný duch obyvatel citadely. Klid, který v Magnusovi dlel po celou dobu šestidenní cesty, teď vystřídalo vzrušení, které s každým krokem vzrůstalo. Před ním se tyčila rodící se legenda nové Evropy, naděje všech evropských křesťanů, tvrz odvahy ducha a hrdinství těla.

Aby se uklidnil, začal se Magnus nahlas modlit.

Silnice končila příkopem. Za tím začínaly nízké hradby, obklopující celou citadelu. Přimo před sebou Magnus uviděl zvednutý padací most.

Zastavil se. Ze strážní věže po něm okamžitě šlehl scanovací papsek a zesílený hlas položil otázku:

„Kdo jsi, poutníče, a co tě sem přivádí?“

Magnus nabral do plic co nejvíc vzduchu a hlasitě pronesl frázi, která s ním skákala celých těch šest neděl:

„Jsem tesař Magnus Pospěch a přicházím na pozvání velmiis-trovo.“

Uplynula dlouhá minuta.

Pak se most začal nehlučně snášet dolů.

„Vítáme tě v La Couvertoirade, Magnusi Pospěchu,“ pronesl ten hlas.

Magnus vkročil na jeho černý mířovaný povrch a zaklapal po něm sedmimiliovými botami.

Stihl jsem to... pousmál se v duchu a pocítil dlouho očekávanou a neuvěřitelně příjemnou úlevu.

Křídla vrat se otevřela a před ním blýsklo světlo. Magnus vstoupil do citadely. Vítili ho tu tři opásaní bojovníci v lehké výstroji. Na každém z jejich opasků visel minisamopal, pistole, krátký meč, tři granáty a kapalná sekera. Tváře bojovníků byly tvrdé a nezúčastněné. Hodnostně nejvyšší z nich roztáhl zářícího chytrého a beze slova ho zvedl k Magnusovi.

Ten rovněž mlčky přiložil k zářícímu povrchu pravou dlaň. Do chladného vzduchu vystoupil hologram s Magnusovými intimitami. Bojovník ho chvilku studoval, pak pokývl hlavou a chytrého sbalil. Druhý z bojovníků pohnul pákou. Hydraulika ožila, mříž před nimi se pomalu zvedla a otevřela se další vrata – vysoká, silná, pobitá kováním se hřeby. Za nimi čekali další dva bojovníci.

„Následuj nás,“ řekl jeden z nich.

Magnus se za nimi vydal, jako by to byli jeho bratři, zubil se a hlasitě dusal. Překonali nádvoří, po jehož obvodu stála dobrá stovka samohybů, vstoupili do další brány, ocitli se pod kamenou klenbou chodby, ozářené zelenavým světlem umělých pochodní, a začali sestupovat do sklepení. V malém kruhovém sále na něj čekal muž v šedém plátěném pláští s rudým templářským křížem na prsou.

„Zdráv buď, Magnusi Pospěchu,“ pokývl muž lehce hlavou.

„Jsem správce hradu Leonard.“

Magnus se rovněž uklonil.

„Zavedu tě k tesařům. Tam ti dají najíst a dostaneš možnost do ztřeka si odpočinout.“

Leonard ho chodbami vedl dál. Na rozdíl od Magnuse, rámcujícího svými sedmimílovkami, se pohyboval naprosto neslyšně. Přistoupili ke dveřím, správce přiložil dlaň k bílému čtverci a dveře se otevřely. Magnus vstoupil, kdežto správce zůstal venku. Také tento klenutý sál ozařoval umělý nazelenalý oheň. Uprostřed stál dlouhý stůl s vínem a skromnými pokrmy. U stolu seděla pětice mužů. Jakmile příchozího spatřili, vstali a vykročili k němu. Byli to známí jihoevropští tesaři. Tři z nich – Silvestra Florentského, Nicolase Chlupáče a Huga Máslorukého – znal Magnus osobně. Další dva, Theodora Konstantského a Arise Profoma, zatím jen z doslechu.

„Vidáváš! Koho to zřím! Magnus Pospěch!“ zvolal tlustý zlatovousý Hugo a potřásl dlouhými dredy, do nichž měl zapletené mormolonové hádky. „Ale žes k nám spěchal dosti dlouho!“

„Magnusi!“ udeřil ho pěstí do prsou drsný Nicolas, jemuž černošedé vousy rostly málem až po oči.

„Ozývaly se tu zvěsti, že to nestihneš,“ pokýval hlavou vyzábělý Silvestr s nápadně chytrou tváří.

„Ale my je potlačili!“ rozesmál se halasně Hugo a objal Magnuse tlapami, posetými prsteny a náramky.

„A to opravdu tvrdíš!“ a zvedl směrem k Silvestrovi potetovanou pěst.

„Nemohl jsem velmistra zklamat,“ pronesl Magnus, vymanil se z Hugova objetí a stáhl si z ramenou svůj cestovní vak.

Silné tesařské ruce mu podávali i další dva.

„Vítám tě, Magnusi Pospěchu,“ mohutně Magnusovu pravici sevěl světlovlasý a světlovousý Aris. „Řím si dobře pamatuje zvonění tvého titanového kladívka.“

„Buď zdrav a silen, Arisi Prolome,“ opětoval stisk Magnus. „Tvá sláva tě věru předchází. Vybudoval jsi širokou telurovou cestu z Prahy až do Vídně.“

„Rád Magnusi Pospěchovi přináším srdečný pozdrav a projevji mimořádné úcty,“ přistoupil k němu pomenší ramenatý Theodor s vyholenou hlavou a podal mu žilnatou ruku. „Tvé mistrovství je rok od roku dokonalejší.“

„Abych jednou dosáhl mistrovství tvého, Theodore Konstantský. Trvale mě oslňují hlavičky hřebů, které jsi zatloukl.“

„Ach tak – není divu, že se ti říká také Magnus Zlatoustý,“ uchichl se Hugo.

Tesaři evropského jihu spolu mluvili *eurem*, což byla směs francouzštiny, španělštiny a bavorštiny. Magnusovi se po dlouhém švýcarském turné po tomto jazyku zastesklo, protože v jeho životě s ním bylo spojeno opravdu mnohé.

„Pánové, nechte už konečně našeho hosta zout!“ zahřímal Hugo.

Tesaři přinesli Magnusovi židli. Ten se posadil, rozepnul si sedmimílové boty a unavené nohy z nich s počitkem vytáhl. Sedmimílovky ihned uklidili a před něj postavili umyvadlo s vodou. Aris a Theodor poklekl, rozšněrovali Magnusovy vysoké měkké boty, stáhli je stejně jako propocené ponožky, Magnusovy nohy postavili do vody a začali mu je pomalu mýt voňavým levandulovým mýdlem.

„Podle nohou vidím, žes sem přiskákal přímo ze Švýcarska,“ mrkl na něj Hugo s ručnίκem už připraveným v ruce.

„Je to tak. Turné jsem byl nucen přerušit,“ odpověděl Magnus tiše, jako by se bál nabourat rituál omývání nohou, tak příjemný zrovna dnes, v závěru dlouhého dne a vlastně celé cesty.

„A co je tam nového? Neohýbal ti luzernský cech hřeby?“

„To ne. Ale ani mi je nebrousil. Za turné mě *sprostě seřvali* a pak mě *zbavili stop*.“

Tesaři si vyměnili chápatvé pohledy.

„Švýcarům je jakýkoli takový turné trnem v oku vodjakživa,“ pronesl vztekle Nicolas Chlupáč. „Tak to bylo před válkou, za války a je to tak i teď. Burani lakomí!“

„Vypadá to, že válka švýcarské tesaře opravdu ničemu nenačila,“ přikývl Aris a spláchl z Magnusovy nohy mýdlovou pěnu. „*Zbavit stop* rodilého Evropana... to tedy nevím...“

„Oni se ani nic naučit nechtějí,“ poznamenal Magnus a slastně a unaveně přimhouřil své jediné víčko. „Pro ně je hlavní, co si urvou.“

„Švýcaři jsou zvědaví výhradně na přímé dodávky,“ pokrčil kostnatými rameny Silvestr. „To je nad slunce jasnější. Proto je kodex nezajímá. Jen ty přímé dodávky.“

„Přímý dodávky? Dyt' to berou vod překupníků, od Peršanů! Přesně vod těch Peršanů, kerý bombardovali Basilej!“ pohodil hřívou Nicolas.

„Víc jim toho navozí Kazaši,“ namítl Theodor, aniž přerušil rituál. „Přímo z Telurie, přisvěceným koridorem.“

„A Peršani!“ vedl si dál svou Nicolas. „Peršani generála Halatbarího. Ty Peršani, co vyražili Maďary, přebarvili archivy a srazili hlavu starému Morisovi.“

„S telurem problémy nemají,“ pronesl Magnus. „Zato s tesaři ano.“

„Protože stojej za hovno!“ zaryčel Nicolas třesoucí hlavou a zvonící čtyřmi mormolonovými obojký. „Vždycky za hovno stáli a stát budou! Tam by měl velmistř vyrazit a počastovat je vohněm a mečem. To jsou mi pěkný křesťani! Voni svýho souvěrce klidně *zbavěj stop!* Eště neuplynulo ani půl roku, a voni už se takhle zkurvili!“

„Velmistř o jejich hříších ví, Nicolasí.“ Hugo položil těžkou dlaň na Chlupáčovo rameno. „Přijde čas, kdy za své povyšenečtví a kořistnictví zaplatí.“

„To nejní kořistnictví, to je vodpadlictví, bratře Hugo!“ burácel Nicolas.

Hugo chmurně přikývl na souhlas.

„Je to lačnost, hraničící s neznaobozstvím,“ pronesl Aris.

„Bejt po mým, tak ty krkavce z lucemskýho cechu všechny pověš, ale nejdřív bych jim každému vrazil to jeho zlatý kladívko do prdele!“ nebyl k utišení děsivý Nicolas.

Tato pohružka uvedla tesaře do pohybu: Silvestr přistoupil ke stolu a začal ze džbánu rozlévat do pohárů víno, Aris a Theodor vyjmuli Magnusovy čisté nohy z umyvadla ven, kdežto tlustý Hugo ztěžka klesl na kolena a začal ty nohy opatrně utírat ručníkem.

Pak Magnuse odvedli do jeho prostě, ale pohodlně zařízené klášterní cely. Stáhl si uprášenou tlustou kombinézu, vyndal z vaku domácí oblečení – běžové úzké kalhoty z jemné kůže, červené holínky s mědí okovanými podpatky a vyšívanou hedvábnou halenu bez límce – a s rozkoší se převlékl. Na krk si pověsil těžký náhrdelník z bílého zlata, perel a mormolonu, na pravý prsteník si nasadil prstien s briliantovým křížem, vyšel z cely ven a jeho podkůvky čile zacvakaly chodbou.

Tesaři kolem stolu už ho očekávali.

„Odpust, bratře Magnusi, ale povečteři jsmo bez tebe,“ zabroukal Hugo. „S radostí si ale tímto vínem přijijeme na tvé zdraví a na tvou jistou ruku.“

„Pozvednout pohár v této společnosti si mohu považovat za čest,“ odpovéděl Magnus.

Rychle se pomodlil k Bohu, ruce ponořil do stříbrné mísy, pak vzal ručník, co mu podával Silvestr a chopil se plného poháru.

„Buď zdrav a silen, Magnusi Pospěchu!“ pronesli tesaři sborem, a pozvedli své číše.

„I vy budete zdraví a silní, přátelé!“ a Magnus si se všemi přítulil.

„Nechať je jistá ruka tvoje!“

„Nechať jsou jisté ruce vaše!“

Místní víno, konkrétně loňský ročník *madrillacu*, Magnuse osvěžilo a on svůj pohár s potěšením vypil do dna. Nicolas zvedl poklici polévkové mísy, Aris podal prázdný talíř a Hugo ho štědře, až po okraj naplnil selskou fazolovou polévkou s uzeným hruším, kořenovou zeleninou a česnekem. Byla to stará dobrá *garbure*, která spolehlivě zahání hlad nejen rolnický, ale i poutnický. Přestože polévka byla už jen vlažná, Magnusovi připadala neuvěřitelně chutná a každý hlt mu prokazatelně vracel síly.

Tesaři, dopíjející víno, si zpočátku tu a tam vyměnili pár poznámek, ale pak zmlkli. Jako by na ně padla jakási zcepenělost – seděli nehybně, ruce položili na stůl a sklopili oči. Slyšet bylo jen Magnuse, pojdajícího svou porci polévky. Ale pak ustalo i to.

Otřel si ústa ubrouskem, odstrčil prázdný talíř a pohlédl na zamklé společníky. Oni se zase zadávali na něj. Už se chtěl na něco zeptat, ale cosi mu v tom zabránilo. Pod kamennou klenbou chrámu panovalo ticho. Nebylo tísnivé, spíš naopak požeňnané, plné očekávání oné velké a důležitě věci, k níž byli všichni kolem stolu odhodláni. Takové ticho se nechtělo porušit nikomu. Silvestrovi ale nezbylo, než to udělat.

„Před zítřejším zatloukáním bychom se měli prospat,“ pronesl tiše, ale zřetelně.

Nikdo z dalších tesařů neodpovéděl.

Jako první vstal Hugo. Neřekl nic, otočil se na patě a potřásaje drepy se ztěžka odšoural do své cely. Postupně vstali všichni a stejně mlčky se začali rozcházet. Magnus odešel také. V cele poklekl před krucifixem a jako vždy velice kuse Pánu poděkoval za střechu nad hlavou, dobrou krmí a klidnou cestu. Pak se svičkl, svalil se na úzkou postel a okamžitě usnul.

Nadešel nový den.

Sotva si vesničky kohouti odkokrhali své a nad obzor se vypořadalo slunce, všech tři sta dvanáct rytířů v čele s velmistrem se shromáždilo na nádvoří hradu. Kaplan Alverius, navlečený do bílé sutany a vláknitého pancíře se stopami po salafitských kulkách, zahájil mši. Jeho jasný naléhavý hlas se nad klečící templáče rozlétl po celém chrámu:

„Dominis vobiscum!“

„Et cum spiritu tuo!“ odpověděli mu rytíři jako oceánský příboj.

Začala liturgie. V jedné řadě tu stálo i šest tesařů, s rukama sepjatými a se skloněnými hlavami. Magnus celý strnul a doslova se rozplynul ve slovech a zvucích. Jak dlouho už na tuhle chvíli čekal! Zazněly varhany a zpíval se Sanctus. A tesař Magnus Pospěch ho zapěl společně s ostatními. Pro něj se zastavil čas.

Probral se z toho až ve chvíli, kdy kaplan pronesl ke svým ovečkám krátké kázání. Alverius mluvil o hrdinských skutečích ve jménu Kristově, o nutnosti ochránit víru i věřící, o nejmohutnějších časech, o srdci vojína Kristova, jež do sebe pojme mímost beránců i urputnost lvů. Pak začalo svaté přijímání. Jako první ke kaplanovi přistoupil velmistr. Jakmile je absolvoval, vstoupil pod nízký oblouk. Tam po svatém přijímání u kaplana vstupoval každý rytíř, odcházel chodbou a ocital se ve velkém refektáři, kde stálo pět dlouhých stolů s lavicemi. Stoly byly postaveny velmi zvláštně, ve tvaru římské číslice III, zdola i shora přeškrtnuté vodorovnou čarou; během stolování kaplan vždy seděl uprostřed horní čáry a velmistr uprostřed spodní. Podél stěn stáli sluhové. Jakmile poslední rytíř zaujal své místo, dveře se zavřely.

A započalo to, kvůli čemu šest tesařů tolik spěchalo do La Courtoirade. Sluhové je navlékli do gumových tesařských zástěr, přinesli jim mředěná umyvadla s vodou a mýdlo na omytí rukou. V naprostém tichu všichni sedící uslyšeli, jak natéká voda do umyvadel a jak si tesaři pečlivě a beze spěchu myjí ruce. Když voda ve džbánech došla, odtělili si ruce ručníky a pak si je polili líhem. Nato ke každému z tesařů přistoupil sluha s podlouhlým pouzdem, ležícím na sametovém polštářku. Všechna ta pouzdra byla různého tvaru a z různého materiálu: Hugo měl hrubé oceánové, Silvestr z lakovaného černého dřeva, Theodor z japonské

borovice, Nicolas si pořídil lehké hliníkové. Magnusovo pouzdro bylo cypřišové. Sluhové pouzdra otevřeli. Ležely v nich tesařské nástroje – kladívka. Také kladívka byla různá, stejně jako povahy jednotlivých mistrů. Jejich rukojeti se pro všechny tesaře světa vyráběly výhradně z kanadského jasanu. Kov na kladívko samotné však každý z tesařů volil sám. Tlustý Hugo si už dávno vybral rudé zlato, moudrý Silvestr dal před všemi ostatními kovy přednost platině, nespoutaný Nicolas se rozhodl pro měkké nikelové železo, Theodor stejně jako Hugo používal zlaté kladívko. Aris zase měděné. Magnusovo kladívko bylo titanové.

Tesaři uchopili kladívka do rukou, mírně je pozvedli (asi jako prouží maršálové žezlo ku pozdravu) a strnuli. Sluhové s prázdnými pouzdry odstoupili. K tesařům se přiblížil kaplan. Pomalu kolem nich přešel a pozorně se vhlížel do jejich tváří. Z jeho vyhublé snědé tváře vyzařovala víra a vědomí predestinace toho, co se tu odehrává. V chvíli se vždy na okamžik pohledem setkal s očima každého z tesařů. Vypadalo to, jako by se s nimi loučil. Ve skutečnosti si vybíral. Nakonec si vybral – a zůstal stát proti Magnusovi.

Tesař znehybněl.

Kaplanova ruka, sežehnutá napalmem, spočinula na jeho rameni.

„Magnusi Pospěchu, ve jménu Pána našeho Ježíše Krista ti žehnám k velikému dílu!“ pronesl kaplan svým vysokým hlasem. Proboha, já to stihl! poskočilo nadšeně srdce Magnusovo.

Uklonil se kaplanovi a vydal se podél stěny s kladívkem ve zpažené ruce. Za ním postupovali dva sluhové s plastovými kontejnery v rukou. Magnus došel k průčelní zdi, zabočil doleva a vykročil dál, podél stolu se sedícími rytíři, za jejich zády. Když došel do středu, zůstal stát. Před ním seděl velmistr řádu templářů Joffrois de Payns. Velmistr na lavici spočíval bez jediného pohybu, s rukama zatátými v pěst, ležícíma na hrubém dřevě. Jeho rytířský pancíř, zdobený zlatem a mormolonem, byl velkolepý. Promáčkliny po kulkách a stopy, jež po sobě zanechaly salafitské šavle a sekery, nádhernu zbroje jen podtrhovaly. Ideálně vyholená hlava, jakoby odlitá z ušlechtilého kovu, ohromovala svou krásou.

Před Magnusem seděl velký muž. To on a jeho rytíři se stali onou citadelou Evropy, o niž se roztržtilo salafitské kladivo.

Drtili nepřítel v Toulouse i v Marseille, osvobozovali Nice i Pignan a potápěli salafitské lodě u Hyerských ostrovů. Byl to on, Joffrois de Payns, kdo vztýčil hrdý prapor Languedocu nad věžemi nové metropole, kdo vdechl naději celé Evropě, sjednotil úsilí všech evropských křesťanů a zachránil evropskou civilizaci v celém světadílu.

Magnus nezvučně vydechl, přimhouřil oči a plně se soustředil. To se naučil dělat dokonale. Sluhové s jemným lupnutím otevřeli kontejnery. V každém z nich ležel telurový hřeb v dezinfekčním roztoku, do trubičky stočený chytrý a několik tamponů na zastavení krve. Magnus jednomu ze sluhů pokynul. Ten vzal chytrý, rozvinul ho a nalepil velmistrovovi na hlavu. Chytrý pískl, rozzářil se, pak na něm zasvítil zelený bod, který chvíli plul po hlavě a nakonec zůstal stát. Magnus kývl. Sluha sejmul chytrý z holé hlavy. Na té zůstala sotva viditelná značka. Kolem ní se tisnily jizvy po předchozích doposud zatlučených dvanácti hřebech. Magnus vzal do ruky hřeb, přiložil hrot na značku a znehybněl.

Dívala se na ně celá síň.

Jediné Magnusovo oko zíralo síní do dále. Tesař v duchu Boha prosil, aby mu dal sílu.

Dlouho to ale netrvalo. Následoval rychlý nápráh kladívka a úder. Hřeb až po hlavičku zajel do velmistrovovy lebky. Jeho tělo se zachvělo, zbroj zařinčela a pěsti povolily.

Velmistř zhluboka úlevně vydechl. Zároveň s ním úlevou vydechla i celá síň. Pětice tesařů, stojících u stěny, věnovala Magnusovi zdrženlivý úsměv. Ten odložil kladívko, jenž už své dílo vykonalo, zpátky do pouzdra, uchopil tampon a odsál jím drobnou kapku krve, která vyprýštila zpod hlavičky hřebu. Stál za velmistrovými zády, takže do tváře mu neviděl, ale sílu jeho pohledu po účinku teluru pochopil podle toho, co se odráželo v očích třech stovek rytířů v síni. A právě tento odrážený pohled rozechvěl celé Magnusovo nitro. Oči rytířů jako by se poskládaly v jedno velké puzzle.

„Languedoc...“ zašeptaly bezděčně tesařovy rty.

Sál ožil všeobecným pohybem. Tesaři se rozešli ke stolům, následování desítkami sluhů s připravenými pouzdry. Začalo to, kvůli čemu pět mistrů tolik spěchalo do citadel nových templářů. Zamlaskala odklápěná víčka kontejnerů, zatřpytily se telurové

hřeby, ozvaly se úderý kladívek. A zazněly také první nadšené ohlasy rytířů, do jejichž hladkých hlav právě vstoupil božský telur.

Začala obvyklá tesařská práce. Magnus se dál tyčil za velmistrovými zády, protože on sem přijel jen proto, aby telurem zaplavil tuto ušlechtilou, vznešenou hlavu. Taková byla jeho mise. Nehybně stál s rukama svěřenýma podél těla a sledoval práci kolegů. Každý úder kladívka naplňoval Magnusovu duši profesionálním nadšením.

Jak obratně a poučeně pracovali tesaři!

Thustý hromotlucky Hugo Másloruký konal své dílo s urputným výrazem v těžké tváři: příkládal hřeby k hlavám a kladívkem bušil jako dávný sochař, vytvářející svými mohutnými tlapami živé monumenty velké epochy.

Silvestr Florentský pracoval s elegantní přesností a jeho tenké prsty chirurga ohromovaly lakonicky rychlými pohyby.

Nicolas Chlupáč hřeby vtloukal s rozmyslnou urputností vojáka, který se s nepřátelskou přesilou bije za nový, šťastný a spravedlivý svět.

Theodor Konstantický si zase počínal tak, jako by veškeré jeho úkony byly natolik prostinké, běžné a banální, že se pro ně všechny už dávno staly rutinou, která v sobě neobsahuje ani stín případných osudových přehmatů.

Aris Prolom se nad vyholenými hlavami rytířů skláněl jako středověký alchymista nad řadami retort, v nichž kypěl zázračný elixír, na který lidstvo už tak dlouho čeká...

A Magnus se díval. Zda záviděl? Nikoli! Byl spokojený a počítoval zadoštiučinění. Jeho ruce byly na rozdíl od pilně pracujících tesařů nehybné, protože ty už své odvedly: atomy teluru bombardovaly neuronové membrány v hlavě velmistrově. Což bylo mimořádně důležité nejen pro tři sta dvanáct rytířů, ale pro celý Languedoc. Pro celou Evropu.

Kladívka zvonila.

Do hlav se nořil stříbřitý kov.

Rytíři sebou škubali, tu a tam vykřikli, bezděčně zasténali nebo združené vyjekli. Zdálo se, že tohle nikdy neskončí. Jenže uplynulo sotva něco přes hodinu – a v rytířské hlavě skončil i poslední hřeb. Tesaři, kteří ukončili svou práci, se vrátili zpátky ke stěně, odevzdali kladívka sluhům a stanuli na svých místech.

Dokonáno jest. A zase – stejně jako ve všech dvanácti předchozích případech se nikdo z rytířů z lavice v křehci nesvalil a nesvíjel se po zemi bolestí s očima obrácenými v sloup. Nikdo nezemřel, jak se to často stává těm, co mají smůlu.

Tady naopak měli všichni opět štěstí.

Ale v La Couvertoirade už si na tenhle zázrak zvykli.

Asi minutu všichni seděli naprosto nehybně. Pak ze svého místa povstal sám velmistr a promluvil zvučným, pánovitým hlasem:

„Bratři v Kristu! Řácoví rytíři! Ne přátelé křesťanského světa si nedávají pokoje. Když jsme je v Marseille na hlavu porazili, zbrocení svou černou krví ustoupili. Jenže jejich nenávisť ke křesťanské Evropě nevyhasla. Gazi ibn Abdalláh, který dokázal uniknout zajetí, už znova dává dohromady vojsko a hodlá nás napadnout. Stejně jako dřív se nepřítel pokouší porobit Evropu, zbořit naše chrámy, zneucití svatyně, ohněm a mečem nám vnutit svou víru, nastolit u nás svůj krutý režim a proměnit Evropany v poslušné otrocké stádo. Až dodnes jsme jen odráželi jejich výpady. Jenže oni, rozbití vojáků Kristových, vždy znova naši dostatek sil a vytáhli na nás do další války. Máme tedy my, ochránci víry Kristovy, znova jen sedět s rukama v klíně a očekávat nový útok barbarů?“

Tady velmistr na okamžik ustal a přelétl po rytířích pohledem. Bez jediného pohybu čekali na slova, v jejich srdcích tolik vytožená. Někteří začali pomalu vstávat.

„Ne, nesluší se, abychom se jen bránili!“ téměř vykřikl velmistr a sňh doslova vzbuchla řevem.

Rytíři vyskákali z lavic. Velmistr zvedl ruku a požádal tak o ticho. To se okamžitě rozhostilo.

„Nelepší obrana je útok!“

Sál znova explodoval.

„Vzpomeňme na Huga de Payns, na Raimunda Toulouského, Konráda III., Gottfrieda Boulogneského či Fridricha Barbarossa! Ti nečekali, až na ně muslimové zaútočí, ale sami se vydali na východ, aby ochránili křesťanské svatyně, aby zdrtili barbary a prznitele a zajistili hranice křesťanské civilizace. Následujeme tedy jejich příklad!“

Sňh zaplavila nadšená přitakání a rozhučela klenbu.

„Dnes zasacíme úder hlavnímu salafitskému hnízdu – Istanbulu! Vrhнем na nepřitele všechny naše síly! Zdrtime barbary

mečem Pravdy! Předvedeme nevěrným veškeru udatnost vojska Kristova!“

Kamenné zdi a strop síně jen duněly. Velmistr znova zvedl ruku. Jakmile se rytíři utišili, pokračoval:

„Já, Joffrois de Payns, velmistr templářského řádu, vyhlašuji třináctý křížový start! Společně s námi poletí bojovníci belgičtí, nizozemští, charlottenburgští, bavorští, slezští, transylvánští, valašští, haličtí a bělomořtí. Poletí s námi i Louis Statečné Srdce a jeho okřídlená legie Riojanští sokoli! Přidá se k nám také pátá kolona města Istanbulu! Společně uderíme na nepřitele! Tak to chce Bůh!“

„Tak to chce Bůh!“ hřímala celá sňh.

„Tak to chce Bůh...“ zašeptal Magnus, strnulý nadšením.

Velmistr se bleskurychle otočil a zamířil k východu. Magnus tak zahlédl profil toho muže – velký ostrý nos, hluboko zasazené oko, vpadlá tvář, tenké rty, malá umíněná brada... Velmistr vstoupil pod oblouk, kam ho následoval kaplan a jeho nejbližší rytíři. Vojsko reflektář opouštělo, blyskáje zbrojí a hlavickami hřebů. Magnus jen stál, fascinovaný muži, procházejícími kolem, jež by si nikdy nedovolil a nedokázal označit slovem dav.

Rytíři odesli.

Pod strop síně se zavěsilo ticho, přerušované zvenčí jen pohnutým vyzváněním. Sluneční světlo, pronikající sem úzkými okny, dopadalo na dřevěné stoly a odráželo se v nečetných krůpějích krve.

Magnus ze sebe setřásl zcepenělost a přistoupil ke svým druhům. Navzájem si vyměnili dlouhé chápavé pohledy. Pro slova tu nebylo místa.

Sotva rytíři opustili sňh a sestoupili do sklepních prostor hradního kostela, kde se v prázdném prostoru, obklíčeném kamenem, mezi dvěma neprůstředními skly v těžkém rámu z levitujících polovodičů volně vznášelo plátno Spasitelovo, posvátný mandilion, vznešená relikvie, již řád vyrval z rukou nevěrných v kruté turínské bívě. Rytíři se seřadili, jeden po druhém ke svátosti přistupovali, klesali na kolena, líbali ji a pak další nízkou klenutou branou odcházel a ocitali se na hradním nádvoří. Tam už se v celé své čtyřicet metrů vysoké kráse tyčil slavný templářský katapult – složitě kovové monstrum, připomínající klasické

raketometry. Hned vedle se v sevřených studených řadách tísnili třímetroví roboti, vyzbrojení automatickými puškami a také přenosnými raketami a plamenometry. Na hrudi každého z robotů svítil osmihrotý templářský kříž. Jako první si do svého robota vlezl velmistr. Usadil se, připnul se pásem a rukama sevřel řídicí páky. Hermetická přílba robota se uzavřela a soustředěnou tvář velmistra za tlustým sklem, odolným nejen proti kulcům, ale i proti lehčí dělostřelecké munici, ozářilo vnitřní osvětlení. Velmistra následoval polní kurát a poté i šest nejněvnějších rytířů. Další templáři už také pohotově nastupovali do svých robotů, všude cvakaly zámky a pojistky. Pak se roboti těžkým krokem, dunícím po prastaré dlažbě, vydali k širokým výtahům. Výtahy zahučely a postupně dopravovaly roboty na katapult. Tam je v řadách pokládali každého na samostatnou rampu. Když se v katapultu rozmístila první padesátka, k nohám robotů se připojily raketové motory na tuhá paliva.

Obrovský katapult se začal otáčet jihovýchodním směrem. Zvon dál vyzváněl na poplach. Pak se ozval startovní signál, spustil se zážeh motorů, a padesát ohnivých ohonů jeden po druhém se strašlivým řevem odnášelo ocelové vojáků Kristovy do temné modrého nebe Languedocu. Rytíři se jako komety řítili k dalekému cíli na černomořském pobřeží. Ve stejném okamžiku se stovky úplně stejných komet překotně odlepovaly od ramp u Liége, Bredy, ze stewierských lesů, z jihokarpatských vrcholků, z břehů Starnberského jezera i ze Soloveckých ostrovů.

Třináctý křížácký start nabíral sílu pro zničující úder.

Pod hradbami se ozval radostný pokřik davu. Toho rána sem přišly tisíce Languedockých, aby vyprovodili své hrdiny do svaté války. V ocelových rucksacích robotů se našlo místo nejen pro střelivo. Bylo tam i jídlo, jež starostlivě uvařili a připravili místní lidé a přinesli ho sem: sýry, teplý domácí chléb, ovčí máslo, pečená rajčata, artyčoky v oleji, šunka, nasolené tresky, říčky, broskve a samozřejmě neodmyslitelný rolnický *aligot* – tedy bramborová kaše se sýrem a pečenými vepřovými klobáskami. Tato milá a dojemná znamení lidské vřelosti a domácké pohody, odnášená nelístopnými ocelovými giganty, měla hned v prvním polním ležení dodat bojovníkům sílu a po boji rytířům připomenout všechny ty prosté křesťany Evropy, kvůli nimž se odhodlali k tomuto hrdinskému skutku...

V La Couvertoirade zaduněla nová salva. Země se otřásla. K nebi vzlétlo dalších padesát komet, které rovněž zamířily na jihovýchod. Magnus, stojící u úzkého okna refektáře, vyprovázal křížáky pohledem plným víry a naděje.

„La Couvertoirade...“ pronesl a šťastně se usmál.

Je pozdní podzim. Pošmourné vlhké ráno. Březový hájek na hranici mezi Trantarskem a Baškirským královstvím. Dva pocestní s psími hlavami, Roman a Tomáš, sedí u ohně, na němž se v kotlíku na turistické třínožce ohřívá voda. Roman je ramennatý, podsaditý a porostlý hladkou srstí a na jeho tlamě se dají zaznamenat staré šrámy. Na sobě má otahanou nepromakavou bundu, vatované kalhoty a výsoké šněrovací boty. Tomáš je vyčouhlý, přehrblý, s úzkými rameny, černé hladkosrstý, oblečený do dlouhého kabátu s vatečnou vložkou. Na nohou má široké boty z živorođe gumy.

TOMÁŠ: Hoří nám to prabídně. Chtělo by to přihodit ještě trochu dřeva.

ROMAN (*přihazuje do ohně březové větve*): Je to všechno moc mokré.

TOMÁŠ (*dívá se k nebi*): Inu ano, biblické deště na naše hlavy.

ROMAN: Zaplatpánbu, že v noci přece jen přšet přestalo.

TOMÁŠ: Zato už brzy začne sněžit.

ROMAN (*žízlivě*): Vy tedy umíte člověku zvednout náladu, Tomáši Severjanyčii.

TOMÁŠ: Vždy k vašim službám, Romane Stěpanyčii.

Závan větru žene kouř přímo na Tomáše.

TOMÁŠ (*nespokojeně se odvrací a protírá si oči*): Panebože, jaké to svinstvo. Máš snad něco proti mně, matko přírodo?

ROMAN (*přihrabuje špatně hořící větve pod kotlík*): Není už nejvyšší čas to tam hodit?

TOMÁŠ: Dodržujte správné kulinární postupy. Voda musí nej dřív vřít.

ROMAN (*nervózně zívá*): Žral bych, že z toho snad chcípnu.

TOMÁŠ: Nebuďte vulgární, příteli. Raději tekněte: Jsem hladov.

ROMAN (*nespokojeně*): Jsem hladov.

Je ticho. Pocestní sedí a mlčí.

TOMÁŠ: Snad na mě nemusíte hledět s takovou nenávisťou. ROMAN (*podrážděně*): Z vašeho rozmaru tu konáme jakési nesmyslné rituály.

TOMÁŠ: To není rituál, to je proces.

ROMAN: Šílenství to je. Vaše šílenství.

TOMÁŠ: Velectěný Romane Stěpanovičii, pokud vím, chemické reakce ještě nikdo nezrušil.

ROMAN: Taková demagogie! Vy se tu chcete předvádět na hloupotech.

TOMÁŠ: Svět je světem proto, že respektuje řád věcí.

ROMAN: Vaše rétorika tu zatracenou vodu do varu neuvede.

TOMÁŠ: Ale třeba vám připomene, co je to trpělivost.

ROMAN (*rozhodně sáhne po ruksaku*): To už snad stačilo, aby vás čert vzal! Přece se nehodláte dál věnovat téměř symbolickým nesmyslům!

TOMÁŠ (*varovně zvedá čtyřprstou ruku, porostlou hladkou černou srstí, se stříbrným prstenem na třetím prstu*): Pacta sunt servanta, pane poeto. Důrazně vás žádám, abyste nekonal věci nenapravitelné. Protože pokud odmítnete můj recept přípravy této polévky, nejenže se připravíte o výživný pokrm, ale navíc mě hluboce raníte.

ROMAN (*rozhodně se chápe ruksaku a mrští jím Tomášovi k nohám*): Dělejte si tedy, co chcete. (*Přezírávě*). Vy filozofe!

TOMÁŠ (*přitáhne ruksak k sobě*): To tedy rozhodně! A vy mi pak můžete jako obvykle poděkovat tím vašim dekadentním trochejem!

ROMAN (*rozhodí rukama, porostlýma hustou šedou srstí*): Ale proč, proč proboha jsme se čistě z vašeho rozmaru vzdali mršin?!

TOMÁŠ: Tuhle otázku jste mi už kladl, můj nejvzácnější!

ROMAN: Zdechlina je měkčí a sladší než jakékoli jiné maso. A není třeba ji vařit!

TOMÁŠ (*rozvazuje ruksak*): Souhlasím.

ROMAN: A tam jich byly hory!

TOMÁŠ: I s tím nelze než souhlasit.

ROMAN: Leželi tam jeden vedle druhého, staří i mladí, pro každého podle chuti! Jakékoli orgány! Co může být sladší a zdravější prospěšnější než rozkládající se vnitřnosti? Játra! Srdce! Tolik mrtvol, bože můj! Jen si vybrat podle chuti...

TOMÁŠ: Ano, zajisté... Těla ta, tlením stížená, svit luny skoupě ozářil.

ROMAN: Už dávno bychom byli sytí!

TOMÁŠ (*přikyvuje*): Ano, nacpali bychom si teřichy nahnilými lidskými vnitřnostmi a byli bychom sytí, spokojeni a vřídni. A na nějaký čas bychom snad měli pocit, že život pozemský je čirá blaženost.

Roman se na Tomáše vztekle zadívá.

TOMÁŠ: Z vašeho pohledu čiší bezmezna zloba a podráždění. Snad se pan básník nehodlá zakousnout nebohému potulnému filozofovi do hrdla?

ROMAN: Váš včerejší kousek na tom poli vám nikdy neprominu. TOMÁŠ: To nebyl žádný kousek. Prostě jsme to bitevní pole důstojně minuli.

ROMAN: Jako naprostý kreténí...

TOMÁŠ (*dál se hrabe v ruksaku*): Můj nejužasnější příteli, Roman, ne světlo mé Stěpanyčci, klnete mi za to, že pečuji o vaši budoucnost. Pokolikáté už jsem vám zabránil v tom, abyste opět klesl na všechny čtyři. Tedy abyste se propadl zpět do chthonického, zvířecího pekla, místo abyste takřikajíc stoupal vzhůru, per aspera ad astra, k fyzické i duchovní dokonalosti. Píšete nádherné romantické verše, slyšíte hudbu sféry i zpěvy andělské. A zároveň vášnivě bažíte po tom, abyste se mohl nazrát zdechlin. To je protimluv tak osudový, že mi až krev stydne v žilách. Jako myslicí zvíře něco takového nemohu připustit. Když už mlčí vaše etika, mělo by se ozvat alespoň vaše estetické citění a naplno zaupět: A basta, dost!

ROMAN: Z vaší demagogie se mi dělá hůř než z hladu. Jakápak hrome estetika, když jde o jídlo?! Chce se mi žrát!

TOMÁŠ: To je název nové poémy?

ROMAN: Jsme bytosti dvojí podstaty a tuto dvojakost nemáme potlačovat, ale uchovávat si ji.

TOMÁŠ: Kdybychom my dva měli jiná povolání, třeba kdybychom byli mezikontinentální řidiči, tak bych se klidně živil zdechlinami. Jako přesvědčený postcynik jsem ovšem přesvědčeným odpůrcem bestializace. Kdybych byl obyčejný

předpotopní cynik, nebo dokonce postkynik, s radostí bych dopadl na všechny čtyři a rval bych z padlého vahhábity jeho shnilé vnitřnosti.

ROMAN: Pojídání mršin není s mou profesí v žádném rozporu.

TOMÁŠ: Zajisté – uvniřtí vaší existence. Jenže kromě vaší psychosomatiky, předrahý můj, existuje ještě kulturní kontext. Tradice, dědictví epoch, obraz básníka. Věřte mi, že básník, který je schopen napsat nějaké to „jarního šíření tajemný čas“ a zároveň se živí zatuchlými lidskými vnitřnostmi, vyvolá v dvounohém čtenáři pocity věru trpké. Rozhodně si nemyslím, že třeba Puškin by takového básníka vítal.

ROMAN: Zato Baudelaire by rozhodně nic nenamítal. TOMÁŠ: Poslyšte, jako živočichy nás formovali pod tlakem. S vlky to genověmu inženýrství nevyšlo, ale ze psů se vyklubal materiál plně antropogenní. Bohužel.

ROMAN: Bohuďf.

TOMÁŠ: A jestliže jsme antropogenni, či jak to říkal ten váš kamarád s oslí hlavou, antropoloajální – a vytvářeli nás přece pro vznešený účel – tak tomuto účelu u všech všudy dostojme!

ROMAN: Já jsem na rozdíl od vás se svou podstatou naprosto spokojen. A rozhodně se nechystám něco na sobě vylepšovat. Mé sny se nepojí s mou podstatou, ale s lidskou.

TOMÁŠ: Chápu, chápu, příteli. Ale věřte mi, že jako plnokrevné oběti antropotechniky...

ROMAN (*přerušil ho*): Ta vaše zatracená voda se konečně vaří!

TOMÁŠ: Ach ano... (*Vytahuje z ruksaku hlavu muže v příšbě, přilbu sundává a hází hlavu do kotlíku.*) Takhle nějak, prosím... Vař se, hlavo statečného tramtarského vojáka, který bránil svou vlast před vahhábitymi barbary.

ROMAN (*hledí do kotlíku*): A to je všechno?

TOMÁŠ: Vám je to málo?

ROMAN: To bych řekl, že málo!

TOMÁŠ vytahuje z ruksaku ještě lidskou dlan a také ji vhaduje do kotlíku.

ROMAN: A co tu druhou?

TOMÁŠ: Jedné by mělo být až dosti, příteli můj. Nezapomeňte,

že před sebou máme ještě dlouhou cestu, a že všechna bitevní pole jsou již za námi. Vpředu už jen mohyly se tyčí, řekl by Gumiljov mladší. Válka nám dýchá do týla. Takže lidskými bílkovinami bude třeba šetřit, máme-li postupovat dál. *(Převrací přílbu v rukou, nalézá díрку po kulce a strká do ní dráp.)* Voila, mon cher! *(Točí přílbu na drápu.)* Jak ono to bylo... dům svůj jsem opustil, šel jsem bojovat, abych zeml svou...

ROMAN: ...mohl salafitům dát. Necitujte laskavě průměrné sovětské pisálky.

TOMÁŠ: Tohle jsou sovětské verše? To jsem nevěděl.

ROMAN: A ani to vědět nepotřebujete.

TOMÁŠ *(upravuje oheň pod kotlíkem)*: Byl jsem si jist, že je to hymna nějakého barabinského partyzánského oddílu Johanky z Arku, v jehož pozicích bych se ocitl jen velice nerad. ROMAN *(netrpělivě nahlíží do kotlíku)*: Jak dlouho to ještě hodláte vařit?

TOMÁŠ: Dlouho již ne, přáteli. Je to jen časově nepříliš náročné tepelné zpracování v odvaru ze zpuchřelé břízy, která člověčině propůjčí příchut lehké entropie.

ROMAN *(příchichává)*: Já tedy cítím jen a jedině pelyněk.

TOMÁŠ: To jsou čichové halucinace na bázi hladu. Pelyněk bych do polévky nikdy nedal. Protože náš kočovný život je hořký i bez pelyněku.

ROMAN: To ano.

Tomáš vytáhne z ruksaku dvě kovové misky a jednu z nich podá Romanovi. Ten jí vezme a položí si jí na kolena.

ROMAN: Tak tu hlavu jsem vlácel v ruksaku už odněkud od Bugulmy. Když se nad tím člověk zamyslí, zavání to čirým šílenstvím!

TOMÁŠ *(míchá lžící v kotlíku)*: Příteli můj a spolutrpiteli v našem antropotechnickém něstěstí, nanejvýš ctihodný Roman Stepanoviči, vy přece moc a moc dobře víte, že má páteř, která musela před časem překonat několik obludně nelítostných ran baseballovou pálkou, není s to snášet tíhu takového břemene. S radostí bych ten váš smutný náklad nesl na svých zádech sám, a nesl bych ho s postkynickou

pokorou, ale fyzicky nejsem schopen něco takového podstoupit, jelikož bych ušel sotva dva kroky a za zvuku prašticích obratlů bych se skácel, a to s křikem raněné labutě, která již nikdy neutáhne nejen úchvatnou lodici Lohengrinovu, ale ani vlastní pomjívivé tělo.

ROMAN *(nepostouchá Tomáše)*: Už od Bugulmy! Přes ono bitevní pole jsme přešli jako náměsíčníci, přes pole, jež nám naservíroval sám Osud, pole pobitých, chutných, měkkých a nádherně vonících... ale my šli dál a nesli si v měchu tuhle beznadějnou, nesmyslnou, idiotskou, čerstvou hlavu!

TOMÁŠ: Neurážete padlé hrdiny. Ještě pět minut, a zatnete do té hlavy tesáky. Raději mi odpovězte na tuto rafinovanou otázku: cvaknem si?

ROMAN: Proč ne, když už budem jíst!

Tomáš vytáhne z ruksaku polní láhev, odšroubuje víčko a podá jí Romanovi.

ROMAN *(posměšně)*: Tak na vaši páteř. *(Zakloní hlavu a obrací láhev do tlamy.)*

TOMÁŠ: Děkuji vám, drahý a věrný příteli.

ROMAN *(ošije se, vycení zuby a štěkne)*: Haff!

TOMÁŠ: Líh vždycky přijde k duhu, není-liž pravda? Ačkoli pro skutečné psy je to jed. Je těžké představit si život bez alkoholu. To by tedy byl život vskutku psí. Možná proto mají všichni psi tak smutné oči. *(Polní láhev Romanovi sebere.)* ROMAN: Slyšel jsem i o případech psího alkoholismu. To se ale stává zřídka...

TOMÁŠ: Jsem si jist, že to psi udělali ze solidarity se svým pánem. Zachytila to dokonce i ruská kinematografie, v dobách Druhého chaosu. Vzpomínám si, že jakýsi alkoholický generál napájel svou dogu koňakem. Doga ho pila a pak se potácela. Věru dosti chmurný film... Prosit! *(Lije si líh do tlamy.)* ROMAN *(plácne se po břichu)*: Ted jsem schopen sežrat celého vojáka.

TOMÁŠ *(po loku lihu vypískne a nervně zívne)*: Báječné! Haff! *(Zaryčí.)* Zastaviž se, chvíle tato!

ROMAN *(netrpělivě)*: Tak vytáhněte už tu hlavu!

TOMÁŠ: Ano, jistě... *(Vytáhne hlavu z kotlíku a pleskne jí do své*

misky.) Hlavní chod je tedy hotov. (*Zatne drápy do hlavy a rozlomí ji vejpůl.*)

ROMAN: Tak slabý ale zase nejste.

TOMÁŠ: Síla z páteře, již mi zmrzačili lidé, se přestěhovala do rukou. (*Půlku hlavy podává Romanovi.*) Dobrou chuť, příteli.

ROMAN: Jo... (*Chopí se své porce a začíná ji lačně hryzat.*)

TOMÁŠ: Zapomněl jste se pomodlit ke svatému Kryštofovi.

ROMAN (*dál se chutivě vrhá na svou půlku hlavy a ohryzává ji*):
Hmmm... až jindy...

Nějaký čas jedí mlčky.

ROMAN: Mmm, to je pochoutka...! Jídlo a láska opravdu vracejí chuť do života!

TOMÁŠ: Doufám, že to není cítát.

ROMAN: Mmm... opravdu velmi chutné! Chvála Kryštofovi, že jste tu hlavu nepřevařil...

TOMÁŠ: To naprosto nebylo nutné... mmm... skutečně znameníte...

Mlčky jedí.

ROMAN: Ten mozek je sladký... A jaká to vůně... Až se mi z toho hlava točí...

TOMÁŠ: Schovám ho na svačinu... a ty uši, uši... to je neslýchaná chuť...

ROMAN: Na svačinu... mmm... S tím nesouhlasím... to nejchutnější je třeba sníst hned... tady a teď!

TOMÁŠ: Vy jste pravý básník...

ROMAN: Vše pravé budiž dáno pravým básníkům... a pak... mmm... ať přijde třeba potopa... mozek... božský mozek... a kolik jich tam zůstalo... na bitevním poli mozky leží, studu neznajíce... mmm...

TOMÁŠ: To jsou ale... mmm... šnailé mozky. A tedy slabé. Na ty zapomeňte. My se musíme... mmm... zdokonalovat, unikat... mmm... ze chthonických světů... stoupat vzhůru... mmm... stále vzhůru...

ROMAN: Vy jste... mmm... provokatér... mmm... nebezpečný no-

vohegelovec... vy jste totiž... to je ale pochoutka... Auúú!
(*Zvolá najednou a přestává jíst.*)

TOMÁŠ: Co se děje?

Roman si sáhne drápy do tlamy a vytahuje z ní kulku.

ROMAN: Krucifix!

TOMÁŠ: Ach tak, tudy na to... Vy máte ten mozek nadívaný!

ROMAN: Div jsem si zuby nevylámal.

TOMÁŠ (*směje se*): Na hlavu prázdnou jsme opravdu nenarazili, příteli můj!

ROMAN (*otáčí kulku v drápech a prohlíží si ji*):

Olova kousek beznadějně
myšlének proudy přerušil.

A pod přikrovem vlahé noci
voják svůj úděl netušil.

TOMÁŠ: Ano ano, můj vzácný příteli, kousek rychlé hmoty učinil v knize života tohoto obránce tramtarské demokracie definitivní tečku.

ROMAN (*odhodí kulku do povadlé trávy*): A stejně je to s podí-
vem...

TOMÁŠ (*jí dál*): Co?

ROMAN: ...že v tom nejpříjemnějším okamžiku vám cosi se vší existenciální nelítostností rozhodně připomene Věčnost. Jinak to snad ani být nemůže.

TOMÁŠ: Morti proximus, jak jinak. A vy jako básník na to musíte být připraven lépe než kdokoli jiný.

ROMAN (*dojždá zbytky mozku*): Mmm... připraven jsem neustále... ale... podivuhodný je ten...

TOMÁŠ: Empirismus?

ROMAN: Ano... mmm... dokonce i když svíráte... mmm... v obje-
tí milovanou bytost a milostně konvulze...

TOMÁŠ: Myslíte řinoucí se sémě?

ROMAN: Lásku myslím, lásku! A stejně se kolikrát přistihnu při představě... mmm... zda to není zubatá, již...

TOMÁŠ: ...plníme svým semenem?

ROMAN: Uvažujete odporně... mmm... přespekulované.

TOMÁŠ: To je má profese.

ROMAN (*chroupe kosti*): Mmm... řekl bych... že lidské lebky jsou...

TOMÁŠ: ... stále křehčí?

ROMAN: No ano... rozdrtit člověka je stále snazší...

TOMÁŠ: Protože ztrácí svou podstatu.

ROMAN: Spiš podobu.

Mléky jedí.

TOMÁŠ: A teď se i my pustíme do mozku. (*Začíná pojídat mozek.*) Aúúúú!

Roman přestal jíst a dívá se na Tomáše. Ten vyplázl z tlamy jazyk a dotýká se ho rukou. Na jazyku mu naskočí krůpěj krve.

ROMAN: Že už byste zapomněl jak se zachází s kostmi, pane filozofe? Vída ho, to vaše směřování vzhůru!

TOMÁŠ: Bodl jsem se do jazyka.

ROMAN: Což je symbolické.

TOMÁŠ: Jenže to nebyla kost. (*Dloube ve své polovině hlavy, až z ní vytáhne telurový hřeb.*) Hrome, to tedy vůbec nebyla kost!

ROMAN: Telur! Ó, temné harpyje žalu! Telur!

TOMÁŠ: V hlavě byl hřeb. A probodl mi jazyk. Výstřížněji už se to naznačit nedá!

ROMAN: Jak nelítostně si s námi Prozřetelnost zahrává! Ó bohové!

Tomáš drží v ruce telurový hřeb. Oba na něj fascinovaně hledí.

TOMÁŠ: Ten dábelský hlad mě zbavil obezřetlosti. Vůbec jsem si toho hřebu nepovšiml. A vy jste na mě ještě ke všemu tak brutálně spěchal...

ROMAN: Jakými asi světy bloudil ten voják, když válčil s vahňábitými?

TOMÁŠ: Na tuto otázku, příteli můj mileny, nám odpověď nikdo neposkytne. Tento prázdný hřeb nevyjímaje.

ROMAN (*vytrhne hřeb z rukou Tomášových a otáčí jim přímo před očima*): Ó bohové! Jak nelítostně si se mnou zahráváte!

TOMÁŠ: Snad se ve vašem srdci neprobudila závist?

ROMAN: Ano! A nikterak to neskrývám. V poezii samozřejmě závidím jen sám sobě, ale v životě... ó, padlý bojovníku! Než jsi vyrazil na nepřítele, nechal sis do hlavy vrazit ušlechtilý kov, který tě obdařil silou a vytrvalostí, zaplavil tě odvahou, opovážlivostí i vznešenou zběsilostí vojáka svatě války! Telur z tebe udělal Iiju Muromce, krále Artuše, Attilu, Fridricha Barbarossu, anebo cosi ještě víc – okřídleného nebeského Archistratiga. S těmi přivandrovalci ses jako v opojení bil za svobodu svého Tramtarska, za lid, za milovaného vládce, za rodinný krb, za svou krásnou ženu, za dítěky i za stařešiny...

TOMÁŠ (*navazuje*): ...dokud tvůj ušlechtilý poryv nezastavil kousek neušlechtilého kovu.

Roman si Tomáše vztekle změří.

TOMÁŠ (*smutně, s tichou omluvou*): Věřte mi, příteli můj, že v tomto mém výroku nebyl ani stín nějakého postcynismu. (*Povzdechne si.*) Ano! V hlavě toho vojáka se utkaly dva kovy – čistý a nečistý. A hlava jejich sražku nevydržela. Což je tragédie. Ovšem tragédie vznešená. Já tomu rozumím tak, že k hlavnímu boji nedošlo u Bugulmy, ale v hlavě tohoto neznámého hrdiny.

ROMAN: Bil se do poslední kapky krve! Bil se. Bil se s vahňábitými barbarými! Se zběsilci!

TOMÁŠ: Ano. Se zběsilci. A smutný paradox spočívá v tom, že aby se hrdiny stali barbari, nic si do hlav vtloukat nemuseli, protože jim do hlav od dětství vtloukali hrdinské ideje. Kdežto druhá strana se bez hřebů neobešla. Proto taky prohrála.

ROMAN (*nesouhlasně vrčí a pozvedá svou polovinu hlavy jako pohár*): On zvíťazil! Je to rytíř! Je to Nibelung! On zvíťazil!

TOMÁŠ: O tom není sporu. Pročež navrhuji, abychom si na jeho památku připili lokem vám již dobře známého nápoje.

Tomáš vytahuje z rucksaku polní láhev a podává ji Romanovi. Ten si po chvíli náhlého ustrnutí láhev vezme a napije se.

ROMAN (*celý se otrěse a štěkne*): Haff!

Láhev se chápe Tomáš, lije si líh do tlamy, polkne ho a zakníčí.

ROMAN: Musím se přiznat, že mám po chuti.

TOMÁŠ: Také to mnou otřásl. Ta hlava nám připomněla konečný cíl naší nebezpečné pouťi.

ROMAN: Ne! Připomnělo nám to víc: Kdo jsme, odkud a kam jdeme.

TOMÁŠ: My, oběti antropočarodějů, uprchlíci z nevolnického divadla kněžny Jusupovové, jdeme do Telurie.

ROMAN: Telurie... Tak daleká! Tak vytoužená! Bože! Kolik trápení máme ještě před sebou? Kolik nocí ještě půjdeme? Kolik dní se budeme ukrývat v křovinách a stržích? Životě! Co jsi zač?! Vskutku – slzami je zalit svět bez konce a kraje!

TOMÁŠ: Neklesejte na duchu, přáteli. Tento hřeb, to není výsměch, to není škleb Prozřetelnosti. Je to kompas. Který nám ukazuje směr naší cesty. Jihovýchod! Básniče! Hlavu vzhůru! Kráčíme správným směrem. Ještě kousek, a bude tu Ural, za ním širinská step, barabinské lesy, Salairský hřebet – a budeme v Telurii!

ROMAN: Jak mně se nechce ztráčet víru v tento sen!

TOMÁŠ: Náš sen je neustále s námi. To je náš Altair.

ROMAN: Vezmem si ten hřeb s sebou.

TOMÁŠ: Ne! (*Odhazuje hřeb do trávy.*) Je prázdný. Protože ten už svůj úkol splnil – vložil do vojáka sen. A my potřebujeme nové, zářivé hřeby. Po takovychto hřebech baží naše zmučené mozky!

ROMAN: Hřeby zářící, nesoucí radost a sílu!

TOMÁŠ: Radost!

ROMAN: Sílu!

Sedí bez pohybu, jako by se báli rozbořit cosi velkého, dalekého a vytouženého.

TOMÁŠ (*setřásá ze sebe náhlou strnulost*): Příteli můj drahý, moc vás prosím – zastpívejte něco, než nás spánek srazí pod tyto keře.

ROMAN: Mám zastpívat?

TOMÁŠ: Ano, ano! Zastpívejte. Něco pro povznesení ducha, něco klasického.

Roman pozvedne čenich k nebi a začíná zpívat. Tomáš mu beže slov skučivě přizvukuje a také hledí ke kalnému nebi.

ROMAN:

V matici Moskvě, městě sfdelním,
šli tři psi toulaví napít se
v hodinu polední.

Jeden byl bílý pes,
druhý byl černý pes,
třetí byl rudý pes.

K řece Moskvě přišli, místo tiché-našli,
v hodinu polední.

Začal pít bílý pes – a zbělala voda.

Začal pít černý pes – a zčernala voda.

Začal pít rudý pes – a to znáčhověla voda.

Otřásla se země, slunko skrylo se,

a pak popravíště rozvalilo se,

rozvalilo se, rozlomilo se,

krví hned rudou pokropilo se,

a z nebes hromu hlas začal ozývat se:

„Ten, kdo byl katem, staniž se obětí!

Přichází hodina odplaty veliké!“

Opět jsou chvíli nehybní, ale pak se vzpamatují a vracejí se ke své krmi. A najednou se Tomáš začne uchichtávat. Roman jí a zvědavě po něm pokukuje.

TOMÁŠ: Najednou jsem si vybavil... bůhvíproč... mmm... opravdu nevím, jak jsem na to přišel... je to takové zablouznění z minulosti...

ROMAN (*znepokojeně*): Co přesně?

TOMÁŠ: Hlavně se prosím neuražte... najednou jsem si vzpomněl na vašeho psa Artěmona z Buratinových dobrodružství (*Mávne rukou.*) Odpusťte můj vzácný příteli, odpusťte...

ROMAN (*popuzeně se na Tomáše zadívá*): Já si zase na okamžik představil toho vašeho pejska z Modrého ptáka: Zdrrrávo buď, zdrrrávo buď, ty mé malé božstvo! Haf! Haf! Haf!
TOMÁŠ (*zubí se a pak se rozštěká v hysterickém smích*): Úúúú, hařřř! Ach, příteli... vskutku... je nač vzpomínat... na to nikdy nebude dost slz...

ROMAN (*odhazuje mísku se zbytky hlavy*): Jsem té naší husičce kněžně ochoten odpustit všechno – až na jednu věc!
TOMÁŠ (*přikyvuje*): Že vás nenechala zahrát si werwolfa? No jistě! Nás využívali jen do ubohých ranních pohádek pro děti.

ROMAN: Odpustil bych bití, i uvazování na řetěz, i ponižování, i suchou stravu. Za jednu jedinou roli. Jedinou! Jenže ten mozek drůbeží se opravdového umění bál jako ohně. Slepice jedna!

TOMÁŠ (*povzděchne si*): Slepice to byla, to ano... Já si třeba zase nezahrál ani epizodického pudla ve Faustovi. O Psím srdci či Bílém tesákovi ani nemluvě...

ROMAN: O Psí srdce jsme se přeli vždycky před spaním... (*Hystericky zaštká a rozesměje se.*) Co působí organičtější – film, nebo divadelní inscenace?

TOMÁŠ: Přece kniha, příteli, kniha. Literární kontext se do filmu či divadla velice často vtělit nedá. Jen si vzpomeňte na Lotu.

ROMAN: Takového Šarikova bych já zahrál geniálně.

TOMÁŠ: O tom nepochybuji. Jenže jak říkával kočí Saška: pořádný film by z toho nebyl.

ROMAN: Ale byl! Svým hereckým výkonem bych to dokázal, takový jsem číman!

TOMÁŠ: Poslyšte, příteli, a tohle Tscheeman – to je židovské příjmení?

Roman si Tomáše rozezleně změří. Začíná výhružně cenit zuby. Tomáš smílivě zvedne ruce.

TOMÁŠ: Přítelčku zlatá, nevrčte na starého a nemocného tuláka. Ocitli jsme se společně na jedné lodi jménem Útěk z ostudné minulosti. Divadlo! A k čemu by nám bylo, divadlo? Nebo film... Co může být nesmyslnější a nemravnější než

herecké povolání? Vycházet na scénu, pitvořit se tam, ronit cizí slzy a smát se cizím smíchem. Není divu, že našince herce pochovávali u hřbitovní zdi. No a úděl nevolnického herce, a ještě ke všemu s psím vzeřením – to už vůbec darmo mluvit...

ROMAN (*s rozhněvanou dočteností cení zuby*): It's horror!

TOMÁŠ: Přesně tak. Horror. Anebo, jak by zajisté řekl náš nešťastný a nerozhodný Sergej Jefremovič, který zůstal tam – „to je prostě Bílý Bim Černé Ucho“.

ROMAN: Ano. Když se stalo něco opravdu hrozného, říkával neznámo proč právě tohle. (*Směje se.*) Bílý Bim! (*Povzděchne si.*) Sergej... chudák Sergej... Ale proč tam krucinál zůstal? Jinak bychom teď putovali tři.

TOMÁŠ: Inu, v nádherném těle dogy vězelo příliš pokorné srdce. Co se dá dělat, je to zbabělec.

ROMAN: Jak vidno, whippeti jsou nakonec odváznější než doga.

TOMÁŠ: Chvála doze... ale kuš, pardon, sláva Bohu! (*Podnapile se drbe.*) Zkrátka a dobře, přítelčku zlatá, pořádné podívaně se dočkáme, až dojdeme do Telurie... Tam... vám do hlavy zatloučou pableskující kousek teluru, a už za minutu nevkročíte na zaplivané provinční jevištětko, ale na útes, tyčící se nad rozběsněnou mořskou hladinou. A vy své velké kolepe verše budete recitovat Oceánu!

ROMAN (*deklamuje*): Řvi, můj oceáne, řvi jak zvíře volné!

TOMÁŠ: A Oceán, ohromený vašimi verši, utichne, připláží se k vašim nohám a začne je olizovat.

ROMAN: Já vládnouti tobě přišel odedneška!

TOMÁŠ: Kdežto ze mě se stane nový Nietzsche, Nietzsche-2, chopím se cepínu a začnu stoupat do hor, výš, výš, a ještě výš, abych tam potkal slunce nového tisíciletí. Tisíciletí Pravdy! A řeknu tomu slunci: „Svit nám, světle nového smyslu života!“ Pak vstoupím do své vysokohorské chatky, posadím se k psacímu stolu, v prstech sevru násadku s oceánovým perem, namočím ji do své levé ruky a vlastní krví popíšu nového, zoomorfního Zarathustru, jehož už se se duchovně vyprahlé lidstvo tak dlouho nemůže dočkat.

Pauza.

ROMAN (*znaveně si povzděchne*): Já vládnouti tobě přišel ode dneška...

TOMÁŠ: Jste uondán, příteli. Sny mohou nejen inspirovat, ale i vyčerpávat.

ROMAN: To ano... Zejména ty, jejichž naplnění už není daleko... no nemám pravdu? Že to už není daleko? Co? Že mám pravdu!

TOMÁŠ: Skutečně už to není daleko. V zájmu překonání nevládného prostoru ale musíme šetřit energií, přáteli. Na další noční pochod potřebujeme sílu. Přestaňte s tím sněním. A radši spěte.

Roman unaveně přikyvuje, jeho tlama se dokořán otevře, zívne a tiše zavýje. Je vidět, že jídlo a pití ho zmohlo. Tomáš vytírá misky i kotlík zmoklou travou a starostlivě je ukládá do ruksaku. Pak složí trojnožku. Poutníci se uloží pod břizku a obejmou se. Poté usínají. Začíná drobné pršet. Uhlíky ve vyhaslém ohni slabě syčí a dýmají.

XXIII

Prezident Republiky Telurie Jean-François Trocard se za pozdního červencového jitra probudil ve svém paláci L'Edelweiss, tyčícím se na jižním úbočí hory Kadyň-Bažy, koruny to Altajského pohoří. Tady v horách Trocard vždycky vstával pozdě, zřejmě proto, že než se letní slunce dokázalo přehoupnout přes zasněžený vrcholek na východě, bylo už jedenáct. A možná také proto, že spánek v horách byl vždy hluboký a klidný jako ledovce Bílé hory, takže se z něj, stejně jako pěti horským říčkám, pramenícím v těchto ledovcích, nechtělo odcházet.

Aniž rozlepil víčka, Trocard odhodil tenkou velbloudí přikrývku, sáhl za hlavu, jeho ruce nahmátly nízké čelo z altajského cedru, sevřel je a protáhl si celé tělo, přičemž hlavu zaklonil dozadu a vnořil ji do malého tuhého polštářku, nacpaného altajskými horskými travami. Prohnul se tak, až mu v krčních obrátlech zapraštilo. Tenhle zvyk si vytrvale uchovával už tři desítky let, počínaje kasárnami letního učiliště v Istře. Tehdy mu bylo osmnáct, prsty zatímal do plastového čela kadetského kavalce a také se přitahoval, přitahoval k čelu celé své mladé, svalnaté tělo, bažící po životě, rozletu a dobrodružství.

Jeho současně tělo i přes dvaapadesát let, jichž se mezitím dožil, bylo stejně jako dřív silné a pohyblivé. Trocard dělal vše pro to, aby se udržel ve formě.

Spával vždy nahý. Chvilku na vysoké rozlehlé posteli poseděl, pak vstal a po teplé mramorové podlaze se odebral do koupelny. Ta byla obrovská, s výhledem na hory. Horstvo zaplavené sluncem vítalo prezidenta s klidnou důstojností. Počasí bylo skvělé.

Trocard strávil v koupelně asi půl hodiny, zaplavoval si v malém bazénku s ledovcovou vodou a kousky ledu, pak si dopřál kontrastní sprchu, oholil se a obličej si potřel speciálním hojivým krémem. Krásná mužná tvář se na prezidenta ze zrcadla dívala s klidnou sebejistotou: masivní lícní kosti, velký orlí nos, pánovitě plné rty, výrazná brada se šikmou jizvou a lehce proředitvěle skráně. Jeho tvář i tělo byly opálené s působivou stejnoměrností.

Trocard si navlékl černý hedvábný župan, bosky vyšel z koupelny a ocitl se v malé jídelně, jejíž okna rovněž vedla k horám. Sotva se usadil k prázdnému kulatému stolu, z úzkých dveří

nehlučně vyšla Altajka v šedivém kalhotovém kostýmu, přistoupila k němu a začala mu masírovat krk a ramena. Těžká oční víčka nechal prezident zemdleně klesnout. Dívčina tvář s úzkýma očima a vysedlými lícními kostmi se neusmívala, ale přitom vyzařovala tichou radost. Její tenké silné prsty umně konaly svou práci. Energie dívčinych rukou se stěhovala do prezidentova těla. Za deset minut se stejně tiše vzdálila, načež se okamžitě otevřely široké dveře, ozvala se nevtínavá jazzová hudba a do místnosti vpluli dva vybraně oblečení mladí Altajci s bílými rukavicemi, přivázející servírovací stolek s prezidentovou snídaní. Trocardovo a snídaně byla vždy francouzská a všechny potraviny pocházely z kdysi rodné Normandie, odkud se sem dopravovaly přímými leteckými spoji.

Na lněném ubrusu, vyšívaném motivy z lučních květin, spočíval mramorový talíř se sýrovým nářezem, zdobeným vinnými hrozný a červeným rybízem, bayonská šunka, karařa s pomerančovou šťávou, káva, smetana, croissanty, křupavá bageta, slané máslo, *fromage blanc* s čerstvými jahodami a bílý očištěný rožmarýnový med z Languedocu – *narbonne* – jinak dar velmistra templářského řádu prezidentu Telurie.

Sluhové dokonale francouzštinou prezidentovi popřáli dobrou chuť a okamžitě se vytratili. Telurie měla tři státní jazyky – altajštinu, kazaštinu a francouzštinu. Tím posledně jmenovaným hovořila především elita a státní úřednictvo. Na školách všech stupňů se vyučovalo ve všech třech jazycích. Altajsky prezident skoro nemluvil, zato se během těch dvaadvaceti let naučil docela obstojně kazašsky. Právě v tomto jazyce přednášel svá poselství k lidu a kazašsky mluvil i v parlamentu. S podřízenými a s elitou ovšem hovořil výhradně francouzsky.

Prezident beze spěchu posnídal a odebral se do šatny, kde mu dvě mladé panské pomohly do pohodlného domácího obleku pro sváteční dny. Byla sobota a žádné státnické záležitosti se tudíž nepředpokládaly. Dnes podobně jako o nedělích nějaká hlášení, žádosti ani návrhy nepřijímal.

V blankytném domácím obleku se žlutým šátečkem v náprsní kapse a tmavomodré košili, poseté drobnými žlutými tečkami, vyjel Jean-François Trocard výtahem do prvního patra, které celé zabírala jeho obrovitá pracovna. Do mamutího okna přes celou půlkruhovou stěnu se vešly oba vrcholky Bílé hory, část hřebene

Kadyn, dva ledovce, horská řeka i modravě smaragdová dolina s droboučkými krabičkami rolnických stavení. Výhled to byl vsuktku ohromující. Prezident však na hory vrhl jen letný pohled jako na starého známého, přistoupil ke svému masivnímu psacímu stolu, který tvarem i velikostí připomínal prehistorického nosorožce, jenž se zdejší krajinou pohyboval kdysi dávno, ještě než se ta krajina proměnila v hory. Sotva se posadil do mímořádně pohodlného koženého křesla, ve vzduchu před ním se zrodil hologram s aktuálními světovými zprávami tohoto sobotního jitra. Pohled zpod těžkých víček po nich zběžně sklouzl. U žádné se ale nezastavil. Prezident hologram zrušil, zvedl ze žulového popelníku úzkou kostěnou altajskou dýmku, už nacpanou holandským tabákem, zapálil si, vypustil z úst proužek dýmu a jako obvykle se rozhlédl po pracovně. Kromě psacího stolu tu byl ještě jeden dlouhý stůl, vroubený nízkými koženými pohovkami, staré stojací hodiny z rodného domu v Rouenu, čínské vázy a versailleské křišťálové lampy, vysoké jako lidská postava, dva gobelíny z dob Ludvíka XIV., palácové komody, inkrustované slonovinou, obrazy Magritovy, Klimtovy a Matissovy, sochy Rodinovy a Brekerovy, prosklená skříň se starými francouzskými zbraněmi a také velká Trocardova fotografická podobizna v uniformě plukovníka okřídlené legie, obklopeného svými vojáky hned po dobytí Uralu, u níž se neustále vznášel světle modrý holografický sršeň velikosti orla. Vedle okna trůnil velmi podrobný glóbus, z něž jako z hlubinného mořského ježka trčely místo ostrův telurové hřeby.

Ani v pracovně se prezidentův pohled u ničeho nezastavil. S dýmku se sevřenou v zubech píchl prstem do vzduchu a přímo před ním naskočily hologramy dvou žen. Jedna měla hlavu rysa, druhá laně.

„Bonjour, Monsieur le Président!“ protáhle a s očima přimhouřenýma zazpívala Rysice.

„Bonjour, Monsieur le Président!“ jemně sklonila hlavinku Laně.

„Zdravím vás, zvířátka moje,“ pronesl prezident stále s týmž sebejistě klidným výrazem ve tváři. „Naše setkání přesuneme na dnešek. Čekám vás po osmé.“

Rysice s Laní užuž otevíraly ústa, aby poděkovaly, ale on už jejich hologramy nechal zmizet. Chvilí ještě seděl u stolu a kouřil, ale pak položil dýmku do popelníku, vstal, pracovnu opustil a vy-

šel ještě o patro výš. Tam přiložil dlaň k zámku a vstoupil do velké místnosti, připomínající knihovnu. Rozzářilo se nepřímé stropní osvětlení. Byl to nedobytný trezor s prezidentovou numismatickou sbírkou. Okna tu nebyla žádná a podél všech čtyř stěn stály stejné bytelné skříně. Uprostřed místnosti se nalézal malý stůl a na něm staromódní lampa se stínidlem ze zeleného skla. Na stole ležela tři dřevěná pouzderka s novými příručky do sbírky. Prezident se posadil ke stolu a otevřel všechna tři pouzderka najednou. V jednom ležely dva stříbrničky z antické Olbie, v druhém čínská litinová mince z období dynastie Liang a ve třetím... ve třetím pouzderku leželo to nejvytouženější – kamenné mince starobylého Novgorodu, hned šest koleček s otvory uprostřed, dar Novgorodské republiky.

„Très beau...“ zamumlal Trocard, vytáhl ze stolní zásuvky lupu a ubrousky, vyvolal hologramy odborných příruček a nejdřív se začal věnovat těm šesti plokým peněžním jednotkám ze starého Ruska, vypilovaným před deseti staletími z růžové břidlice. Aniž by se přestal věnovat mincím, stiskl knoflík na boční desce stolu. Ze stropu vyjelo staromódní filmové plátno, stropní světlo zhaslo a dál už svítila jen stolní lampa. Zazněla hudba a na plátně se objevily titulky černobílého francouzského filmu. Byla to komedie natočená už někdy před druhou světovou válkou.

Prezident se plně zabral do svých mincí a na film se skoro nedíval. Takřkájíc v duchu dávno zavedené tradice. V jeho filmotéce byly k máni jen *ploché* černobílé filmy. A on se na ně díval jediné tehdy, když se věnoval své sbírce. Její základ ostatně dal dohromady jeho děd, dělostřelecký důstojník.

Jean-François pocházel se staré normandské vojácké rodiny. Jeho předci začínali roku 1870 ve francouzsko-pruské válce a později se stihli podílet nejen na obou světových konfliktech, ale zaválčit si i na Balkán, v Alžír, na Haiti a v Guyaně. Na rozdíl od Jeana-Françoise ale všichni zůstávali na zemi. On hodil rukavici nebesům jako první z rodiny, stal se pilotem a nakonec stanul v čele proslulé okřídlené legie Blankytní sršni. Světový věhlas této jednotce však zajistil právě až on.

Uplynulo něco přes hodinu. Prezident se věnoval mincím a tu a tam po očku koukl na plátno. Právě začínala další komedie. Najednou se ozval zvukový signál „zpráva mimořádné státní důležitosti“ a nad stolem naskočily tři rudé vykřičníky. Prezident se

jich dotkl prstem. Vykřičníky se rozvinuly v hologram tváře jeho prvního asistenta, tiskového tajemníka Roberta Lerouxe.

„Nikdy bych si nedovolil, pane prezidente, rušit vás v okamžicích zaslouženého klidu, ale dnes mě k tomuto kroku přimělo sdělení opravdu nesmírně důležité,“ spustil pan Leroux ve svém dávno naučeném, poněkud uprášeném květnatém stylu.

„Poslouchám vás, Lerouxi,“ pronesl Trocard, jednou rukou stáhl zvuk filmu, ale druhou dál třímal stříbrnou minci s bohyní Demetrou a orlem sedícím na zádech delфина, odlitou v Olbii pět set let před narozením Kristovým.

„Náš stát oficiálně uznala Bajkalská republika, pane prezidente.“

Prezident položil minci na stůl.

„Kdy?“

„Právě teď, pane prezidente.“

A Leroux rozvinul text usnesení vlády BR. Trocard si ho s kamennou tváří pozorně přečetl a nakonec pomalu pronesl:

„To je dobrá zpráva, Lerouxi.“

„Vynikající, pane prezidente!“

Trocard od stolu vstal, prošel se a poté se protáhl tak, až mu zakřúpaly krční obratle.

„To je tedy... prostě... zatraceně dobrá novina, Lerouxi.“

„Věřu zatraceně dobrá, pane prezidente! Konaševič v noci na dnešek podepsal výnos. A dnes ráno už o něm na mimořádném zasedání hlasoval parlament. Skoro jednomyslně.“

„Což znamená, že bajkalští komunisté zvítězili.“

„Ano, pane prezidente, Sokolov s Chvanem dosáhli svého. Naše tříletá podpora přinesla své plody. Teď už nám bajkalští liberálové klacky pod nohy házet nebudou.“

„Spíš pod kola... vlaků s telurem,“ opravil ho prezident a poprvé za celé ráno se usmál.

„Jedoucích po Transsibiřské magistrále na východ,“ pokračoval na stejné notě Leroux.

„No ano...“ Prezident vrazil ruce do kapes a zhoupal se z pat na špičky modrých polobotek, přesně ladících s oblekem.

„Když dovolíte, připravil bych text provolání k občanstvu.“

„Samozřejmě, Roberte, A za tu dobrou zprávu moc děkuju.“

„Byl jsem nevýslovně šťasten, že vám ji mohu tlumočit, pane prezidente!“ rozzářil se Leroux.

„Hned teď svolajte... anebo ne, radši až na večer, mimořádnou schůzi vlády.“

„Provedu, pane prezidente!“

„Na brzkou shledanou,“ pokynul mu lehce Trocard.

Hologram s asistentem zmizel.

Prezident se prošel po masivních parketách trezoru, pak zůstal stát, prudce se otočil a s rukama zkříženými na prsou strnul. Pohled upřel na plátno. Voják s koňským úsměvem ve tváři se tam pokoušel políbit dívku.

„Très bien,“ pronesl prezident.

Pak náhle vyrazil ostrý hrdelní křik, vyskočil do výšky, vykopl nohy do stran, plácl se rukama přes stehna, dopadl do podřepu a rozhodil rukama. V této pozici znehybněl a z jeho úst se vydralo cosi jako temné ryčení.

Dívka na plátně právě vojáka odstrčila.

Prezident se narovnal, vydechl, urovnal na sobě oblek, svým neuspěchaným, ale energickým krokem trezor opustil a sešel dolů do pracovny. Za uplynulou hodinu ji sluneční paprsky zceřla zalily světem. Prezident vytáhl jednu zásuvku nosorožčího stolu, vyňal odtud krabičku telurových hřebů a malé kladívko, jeden hřeb vyjmul, přistoupil ke glóbusu, otočil ho potřebnou stranou ke slunci a okamžitě našel Irkutsk, jinak hlavní město Bajkalské republiky, přiložil k němu hrot hřebu a lehce udeřil. Slunko zazářilo i na nové telurové hlavice. Prezident kladívko odložil na mramorový parapet, vrátil se ke glóbusu a rukou ho uvedl do pohybu. Glóbus se pomalu roztočil, blyškaje hlavičkami hřebů.

„Cesta na východ...“ zamumlal Trocard, soustředěně zahleděný na rotující model-zeměkoule.

Ano, tato cesta teď byla volná. Což znamenalo možnost vývozu teluru nejen do Dálnévýchodní republiky, která po něm už dávno prahla, ale i do Japonska, Koreje či Vietnamu. Už nebude zapotřebí klikatících se vzdušných koridorů, objízdných tras ani nebezpečných horských stezek. Už nebude třeba se schovávat. Transsibiřská magistrála je jeho! A pojedou po ní vlaky, obrněné vlaky se státním znakem Telurie, naložené hřeby. A nikdo je nezastaví. Nikdo!

Den začíná nádherně. Tohle datum si musíme zapamatovat – sobota 15. července. Dívukrásný den! V takový den se mu vůbec nechtělo sedět v pracovně, přebírat mince nebo vést připitomělé

debaty. S ministry se setká večer. Teď si přál rozlet. Skutečný rozlet! Prezident se vrátil k psacímu stolu a vytvořil hologram majordoma:

„René, chci se okamžitě vydat na cestu. Všechno připravte.“

„Provedu, pane prezidente.“

Prezident se vydal k východu. Pak si ale vzpomněl, že má dloužek u posla dobrých zpráv. Znovu proto do vzduchu povolal kulatou tvář správce paláce:

„René, pošlete z mých sklepů panu Lerouxovi kartón Château Lafite Rothschild ročník 1982. Okamžitě.“

„Spolehněte se, pane prezidente!“

Za čtvrt hodiny už vrtulník s Trocardem na palubě startoval z palácového heliportu. Prezident se navlékl do černé kombinézy s integrovaným batohem, na hlavě měl přílbu s kyslíkovým přístrojem a na nohou lyžařské boty. Vrtulník začal stoupat. Kolém se táhl masiv Kadyn-Bažy, který byl stále bélejší. Sníh v ostrém slunečním světle jen jiskřil.

Prezidentský palác ležel ve výšce dvou tisíc metrů na mořem, ale vrtulník stoupal stále výš a výš, dokud se nezavěsil nad jedním z dvou vrcholů hory – tím západním. Dvířka se otevřela, posádka prezidentovi pomohla vystoupit a podala mu lyže a lyžařské hole. Trocard vrtulníku zamával a ocelová vážka s vyobrazením blankytného sršně na boku odlétla pryč. Trocard si připnul lyže, sevřel na míru dělané rukojeti holí, odliště z živoroďe guny, zabodl hole do tvrdého sněhu a znehybněl. Stál na vrcholu hory. Do zad mu vanul silný severák, náramkový teploměr na zápěstí ukazoval -12°C. Na ten se ale prezident neřval. Jeho oči plně zaměřovalo vznešené panorama, prostírající se kolem, kde se jeden na druhý tlačily skalnaté ostrovy, pod nimiž zely šedomodré propasti, plné mlhy, v bezedné hlubině se plazili čtyři bílí hadi vysokohorských ledovců, směřujících do údolí, vábího zelení a smaragdovými jezery. Podíval se doleva. Tam se jako nabroušený bodec tyčil východní vrchol Kadyn-Bažy. K němu se tiskl malý mráček, který jako by u hory hledal ochranu. Pohlédl doprava. Jeho oči se zastavily na majestátním hřebenu Kadyn, ubíhajícího do stopadesátikilometrové vzdálenosti na západ i na východ. Slunce, jež se do těch očí neodbytně opíralo z jihovýchodu, bylo taky oslnivé, až se zdálo, že mohutný horský hřbet pod jeho paprsky začíná dýmat.

Prezident stál na vrcholu. Tyto okamžiky se nedaly srovnat s ničím. Byl sám. Svět mu ležel u nohou. A ten svět byl nádherný. Kousek odsud byly ve sněhu, udusaném víchry, vidět stopy jeho holí a bot. To tu takhle stál před dvěma týdny.

Do zad ho udeřil závan větru. To pro něj byl signál. Prezident se prudce odrazil, pak ještě a ještě jednou – a řítil se do vytvořené bezedné hlubiny. Vítr zahučel, v přílbě zavyl a rozeřval se, pod lyžemi svištěl čerstvý sněh; pak lyže nejely na tuhý škraloup a poté dokonce na led – černá figura lyžaře se ve složitém sledu oblouků řtila dolů.

Sjezdové lyže a snowboard plukovník Jean-François Trocard zvládal stejně hravě jako svého „sršně“. Možná dokonce ještě lépe. Vášeň pro extrémní lyžování, která ho popadla v šestnácti, nepolevovala. Bylo to silnější než on.

Trasu dobře znal a děšivé terény zvládal s profesionální urputností. Jak se tak hnál nad propastmi, klouzal po ledových předělech, přeskakoval obnažené žulové balvany a vířil hluboký sněh, hranami svých lyží jako by krájel bezedno. Kusy sněhu, vyrušené z klidu, se rozhořčeně dávaly do pohybu, s temným mručením se řítily za ním, zvedající vlny jiskřícího sněžného prachu, hnaly se, hrozily a hučely. On byl ale rychlejší.

Bleskurychle minul dvě propadla v temném ledu, s tichým šustěním pod nohama za sebou nechal hladké návrší, pak se před ním zvedl a zase zmizel další terénní val, nato nad ním vyrostla téměř vertikální kilometrová skalní stěna a daleko dole se jako černý kvítek vytesaný ze žuly blýskl prezidentský palác. Při pohledu odsud nebyl větší než horská protěž. Černá protěž, rostoucí v hlubinách, skýtající útulné pohodlí, symboly moci i radost z lidského tepla...

Přicházelo to nejsložitější. Ledopád, klesající strmě dolů. Ten od člověka vyžadoval nemožné. Jenže nemožné – to pro něj přece byl dobře známý živel! Led pod lyžemi rozhořčeně vypískl, hroty holí se do něj zabodly a černé tělo jako by k té stěně přilnulo. Lyže tu a tam skrípaly po holé skále, zařezávaly se do ní a vykreslovaly nepředstavitelné obrazce. Stěna kypěla vzhůru jako vlna, blýskala ledem a ohromovala svou mocí. On se řítil dolů, klouzavě lavíroval a vypadal to, jako by si hledal místo pro svůj definitivní dopad. Zdálo se, že ta stěna nikdy neskončí, ale ta se najednou začala pokorně prohýbat, protože byla pokořena, a roz-

padat se na malá nízká návrší, doslova vyhasla, on se přehnal asi tři sta metrů od paláce, skočil, vzlétl, přistál a zvolna dojížděl dlouhou a širokou kotlinou, plnou kyprého sněhu. Sněžný povrch v kotlině byl zvlíněný a prezidenta rytmicky pohupoval. Trocard odhodil hole a stiskl tlačítko na zápěstí. V batochu to cvaklo – a zvolna se z něj vysunula a pak i roztáhla úzká černá křídla, a k tomu škytly a hned se rozběhly dva malé motory na pevné palivo. Rukama se chytil výztuby křídél. Táhl ho to vzhůru, odrazil se tedy od sněhu, shodil lyže a vzlétl. V pravou chvíli: kotlina se náhle proměnila v prudce klesající soutěsku. Vzletěl a vyrazil kupředu a pak dolů, tam, kde už po sněhu nebylo ani památky a naopak se tam zelenaly louky, černaly se jedle a borovice a modrala se jezera. Svět ledového ticha nechal Trocard za zády. Před ním se prostíral lidský svět, na který tolik čekal. Motory ho hnaly kupředu, jeho tělo roztínalo vzduch, který byl s každou vteřinou stále teplejší. Prolétl mezi dvěma ledovcovými pruhy a začal klesat do údolí. Zpod jednoho z ledovců se vyplazila horská říčka a vinula se pod ním, neustále nabírajíc na síle. V údolí už se vynořily rolnické domy – a k tomu dým, dým, stoupající vzhůru, dým, jež v sobě nesly jedině poselství: Čekáme na tebe, milujeme tě! Byl očekávan. A milován. Stovky dýmů ze stovek ohňů. Zasloužil si to. Ty dýmy se nedaly srovnat s ničím – ani s ovacemi, ani s poctami z rukou světových osobností, ani s přehládkami čestné stráže, ani s vlastním bohatstvím a mocí. Proto se při přeletu nad údolí vždy tak radostně usmíval.

Rolníci už ho očekávali. Přilétal výlučně ve dnech volna a jen za pěkného počasí. Ti, co tu žili, to dobře věděli. A také věděli, že po letu si prezident s chutí dopřeje miskou altajské skopové polévky kečě, uvařené na ohni. A tak stovky zdejších dobytkařů od rána vrhaly pohledy stíněné dlaní k nebi: Bude jasné? Pokud bylo, štípali dříví, rozdělávali ohně, věšeli nad ně kotle s čistou horskou vodou, pak běželi do ovčína, tam vybrali nejkrásnějšího mladého beránka, podřízli ho, stáhli, vyvrhli a vařili kečě. A čekali na svého prezidenta. Kvůli jeho neodmyslitelné černé kombiníze a černým křídům se mu tu začalo říkat Černý Čáp. Černý Čáp přilétal z Bílé hory a mohl se na hodinku stát hostem kterečí zdejší rodiny, již přinášel štěstí.

Vlétl do údolí. Řeka se vlévala do jezera s jasnou světlou vodou. Další jezero bylo smaragdové. Třetí černé. Pod ním pluly

louky, míhaly se koruny věkovitých smrků a modřínů. Zeleň postupně získávala jiný odstín a byla stále sytější. Dýmy se blížily, doslova jako sloupoví neviditelného chrámu Všelidové Lásky. Už jen plachtíl. Teď bylo třeba si vybrat. Zalétal vždy do nějaké nové rodiny. Naklonil se vpravo, stočil se k jezeru se smaragdovou vodou, prolétl nad ním a začal se připravovat na přistání. Plula pod ním zelená návrší s venkovskými staveními a neustále se přibližovala. Do nosu ho udeřila vůně ohně. A zároveň se ozval dětský pokřik:

„Černý Čáp! Černý Čáp!“

Stočil se ještě o něco doprava, přeletěl nad lesem, pak nad dvěma kopečky a před sebou za řadami smrků zahlédl osiřelý sloupek kouře. Tady ještě nikdy nebyl. Přehoupl se přes koruny stromů a ocitl se nad návrším s překrásnou loukou, dřevěným stavením a ovčínem. V elegantním kruhu sestoupil až k zemi a měkce přistál na louce nedaleko ohně.

Lidé se k němu rozběhli. Prezident si beze spěchu odepnul křídla, sejmul si přílbu a rukavice, odhodil je do trávy a rozepnul zip kombinézy. Pocit návratu na zem je vždy zvláštní, ale on jako profesionální letec na to byl zvyklý. Ale stejně – stát po tom všem na téhle šťavnaté alpské trávě bylo náramně příjemné.

Před sebou měl altajskou rodinu – tvořili ji děd, babička, mladý hospodář, jeho mladá žena, výrostek a dvě malé děti. Hleděli na něj s nýmým nadšením, jako na záznak. A on taky záznak byl – prezident republiky, který světu přinesl telur, Černý Čáp, žijící v Černé Protěži, který k tomuto ohni právě přiletěl přímo z nejvyšší hory Altaje.

„Mír vašemu domu,“ pronesl prezident altajsky.

Rodina hned ožila a s úklonami mumlala nadšené pozdravy. Pak se ozvaly motory dvou vrtulníků, pod návším se do trávy posadily dva stříhací stroje a z nich začala vyskakovat prezidentova ochranka.

Prezident si podal ruku se všemi členy rodiny. Nejen oba kluci, ale i děda s babičkou nebyli s to potlačit nadšení, neustále pokyvovali hlavami, usmívali se a cosi si mručeli pod nos. Každý, komu prezident stiskl pravici, se představil. Když dospěl až k mladé hospodyně, ta se také představila a špatnou francouzštinou prezidenta na statku uvítala. Trocard poděkoval a zeptal se, zda francouzsky mluví také její děti. Ukázalo se, že ano. A to pod-

statně lépe než jejich matka. Starší z chlapců prozradil, že u nich na škole učí mladá Francouzka, Mademoiselle Palanche. Très bien! Très bien! Prezident je velmi rád, že mladé generaci Teluřanů se otevírají nové možnosti. Máte to do školy daleko? Oh non, Monsieur le Président, très proche! Juste une demi-heure en vélo! Výborně! Řádné studium je v dnešním komplikovaném světě důležité jako nikdy předtím. A pomáhají děti svým rodičům? Oui, bien sur, Monsieur le Président. Skvěle! Co rodiče, jsou spokojeni s úspěchy svých dětí? Très, très satisfaits! Ohromně! Stařík se stařenou sice ničemu nerozuměli, ale potěšené přikyvovali. K těm se prezident obrátil kazašsky, protože tomuto jazyku rozumějí všichni Altaje:

„Jsou vaše zvířata zdráva?“

„Mal aman! Mal aman!“ zakývali staroušci hlavami ještě horlivěji.

„Tak je to správné, když jsou zvířata zdráva. Zdravý dobytek, to je zdraví vašich dětí a vnuček. Čistý vzduch Telurie, její nerostné bohatství, ekologie země – to všechno je záruka zdraví nás všech. Ostatně není nejvyšší čas, abychom všichni ochutnali dobré polévky? Vašemu prezidentovi v horách trochu vyhládl.“

Rodina se radostně zahemžila a za chvilku už prezident seděl i s celou altajskou rodinou u stolu, vneseného rovnou na louku, jeďl polévku kěče a přikusoval k ní čerstvě upečené placky, zadělané kyselým mlékem. Chuť téhle polévky, uvařené z ječměňového masa a čočky na ohni, byla pro Jeana-Françoise Trocarda stejně důležitá jako lyžařský sjezd z Bílé hory a let nad údolím. Také v tom byl kus tradice a oddělit jedno od druhého už se ani nedalo. Sedět u dřevěného stolu na louce s rolnickou rodinou, dělit se s ní o prosté jídlo, vdechovat čistý vzduch s vůní ohně, rozprávět s nimi o ekologii, o cenách obilí i o nových horských tunelech – co mohlo být po tom krkolomném sjezdu lepšího? A vysoká hora, již právě už kdoví pokolikáté položil na lopatky, ten Bílý Obr, zářící věčnými bělostnými sněhy, to mohl jen potvrdit: nic!

Prezident dostoloval, vytáhl z kapsy maličké přesýpací hodiny s telurovým pískem uvnitř a hologramem telurského státního znaku zvenčí a daroval je hlavě rodiny. Tenhle dárek od něj do- stával každý, u koho se zastavil na návštěvě. Hodiny odměřovaly přesně jednu minutu.

Pak se vše rozloučil s celou rodinou, posadil se do vrtulníku a vrátil se do svého horského sídla. Dopřál si koupel a osvěžující čaj, načež se odebral do ložnice, lehl si do postele a spal až do sedmi. Spánek po vysokohorském sjezdu se vyznačoval tím, že trval vždy dlouho a byl velmi hluboký.

Jakmile se Trocard probudil, odešel do sprchy, vzal si večerní oblek, vypil šálek nepříliš silné kávy, vykouřil egyptskou cigaretu a odebral se do své pracovny. Slunce už zmizelo za západním hřebenem a pracovnu zalévalo příjemné rovnoměrné světlo. Hory zešedly a jako by podstoupily; mistry je pokrýval mlžný závoj. Rozsvítil se i glóbus, který teď roh pracovny ozařoval příjemným modravě nazelenalým světlem. Prezident učinil pohyb rukou – a ve vzduchu před ním naskočily hologramy všech dvanácti telurských ministrů. Hlavní zpráva dne už jim byla známa a na svého prezidenta se všichni dívali s přívětivými úsměvy.

„Blahopřejí vám, pánové,“ pronesl prezident. „Cesta na východ je volná.“

Ministři mu odpověděli gratulacemi a potěšenými replikami. Pak už začala mimořádná schůze vlády, která se protáhla na tři hodiny a kousek. Skončila neobvykle: prezident požádal o šampaňské a pak s pohárem v ruce vstal. Také ministři drželi v rukou své poháry se šampaňským. Prezident postupně přistupoval k jednomu hologramu za druhým a s každým ministrem si přitůkl. Vládcí Telurie si připili na svou zemi.

Když hologramy zhasly, prezident pracovnu opustil a přesunul se do podzemního podlaží. Tam, v prostorném salonu na marocký způsob, ho už dlouho očekávaly dvě ženy ve večerních róbách, halčích jejich nádherné postavy. Jedna měla hlavu rysi ce, druhá laně. Laň kouřila tenkou cigaretu, vsazenou do dlouhé špičky, Rysice si na zrcadlový stolec nasypala pár kokainových řádků. Jakmile ženy spatřily prezidenta, obě vstaly a spěchaly k němu.

„Jeane-Françoisi!“ zabečela Laň, objala ho a políbila na pravou tvář.

„Jeane-Françoisi!“ zapředla Rysice a přitiskla se srstnatou hlavou k jeho levé tváři.

„Zdravím vás, dívanky moje,“ usmál se lehce prezident. „To jste se načekaly, co?“

„Načekalííí!“

„Na-če-ka-ly...“

V objetí všichni tři došli k nízké pohovce, usedli na ni a zabohřili se do květovaných polštářů. Laň prezidentovi podala pohár šampaňského, Rysice mu až k nosu pozvedla porcelánovou lžičku s kokainem. Prezident prášek vdechl a hned vzápětí, druhou nosní dírku, si dopřál další dávku. Což byla jeho večerní norma. Trocard to s drogami nepřeháněl. Laň otřela jeho světelný solidní nos velejemným batistovým kapesníčkem.

„Très bon...“ zamumlal prezident a usrkl z poháru.

„Řiká se, že cesta na východ je teď volná...“ zabroukala Rysice.

„Všechny překážky jsou ty tam, že ano?“ pohlédla na něj ostýchavě Laň.

„Ano, ty tam,“ odpověděl s pohledem upřeným stranou.

„Takže naše země bude ještě bohatší?“

„A ještě mocnější?“

„Ano.“

„Což dnes oslavíme?“

„Ano.“

„Čeká nás tedy sváteční večere?“

„Ano.“

Trocard se nerozpovídal ani po kokainu. Jeho oči zavadily o vyřezávanou stolní kazetu s cigaretami. Rysice jednu vytáhla a vložila mu ji mezi rty. Laň mu zapálila. Prezident vdechl kouř a znovu upil šampaňského. Seděli mlčky. Když prezident dokouřil, Laň mu zbytek cigarety ze rtů vytáhla a udusila ho v popelníku.

Prezident dopil šampaňské a pohár postavil na stolec. Pohlédl na ženy. A pak je obě lehce pleskl po koleni:

„Nejvyšší čas odebrat se do naší savany, zvířátka.“

Obě se jemně rozesmály a pomohly mu vstát. Opět v objetí přešli přes celý salon a přistoupili ke dveřím. Prezident přiložil ruku k zámku a dveře se otevřely. Vstoupili do kruhové šeré místnosti, která se vzápětí automaticky uzavřela. Uprostřed místnosti stálo nízké čtvercové pódium, ozářené narůžovělým světlem. V rozích pódia sošně stáli čtyři okouzující adolescenti obého pohlaví jen v turbanech a bederních rouškách. V rukou drželi velké vějíře z palmových listů a plavnými pohyby paží celé pódium ovívali. Bylo tu horko, cvrlikaly cikády a vše vonělo jihem. Prezident

přistoupil až k pódiu a dopadl na něj zády. Bylo měkké. Prezident ležel s rukama i nohama rozhozenýma ve tvaru písmene X. Díval se do růžového stropu. Z jeho mužné tváře zářila jistota a potřeba činu. Rysice i Laň rychle shodily šaty. Laň byla štíhlá, s malými nadénky, na bříše nad vyholeným klínem měla filigránsky vytetované rostlinné motivy. Rysice byla naopak příjemně plná, s velkými bílými prsy, bílým tělem a narezlou srstí na Venušině pahorku. Její dlouhý tenký falos byl vztyčený. Ženy se posadily vedle prezidenta a začaly mu rozvazovat boty.

„Je Jean-François připraven k safáááříí?“ zabečela Laň.

„Připravil a nabíl si Jean-Frrrançois svou zbrbraň?“ zaryčela Rysice.

„Ano!!!“ zvolal prezident do růžového stropu.

XXIV

Ach, jak pohledný je koňský trh v Koňkovu!

Ze všech světa stran sem kvapem plíí koňští obchodníci se svým živým zbožím.

Nejen z Kolmoskovie, z Jaroslavu staroslavného, ze saratovských inkubátorů, z voroněžských a baškirských farem valašských a z dalekých států stahují se sem stáda koní, i vůz z hišpánské Kordóby sem přijel a moskevským krasavicím ku potěše moudravé dámské kobylky přivezl, o čínských siao-minech s pevnou hrudí ani nemluvě – vída, jak tu stojí po pětících, kosmatými hřívami pohazují a své pány vyhlížejí! Koně pavlodarští, čenkeští, mongolští, tatarští, ivanovští, provensálští i bavorští. Ti všichni se v Koňkovu ani spočítat nedají! Dobře šest venst čtverečních trh zabírá, a pořád si handlíří stěžují; že místa je málo a koně se tu ani nemůžou pořádně proběhnout a svou krásu a sílu předvést.

Váňa se svým ryzáčkem koňářikem přijel na jarmark, sotva se rozběsklo. Vyjel z metra, schránu s koňářikem si hodil na záda a vykročil. Jde, kouká a raduje se. Kolem je tolik koní, že člověk neví, kam se podívat dřív. Jsou tu běžní koně všech ras a barev, i poníci, i valaši a tažní koně, i zmaření polokoní, i komicí klopýtavci, i rychlíci, i *khlěáskové*. Po koutech se tísní stáda *malých* všemožných velikostí. Hemží se a rámusí tak, že se vám chce smát.

Pak se Váňa podíval na stádečko malých žíhaných koníků a rozesmál se – tak legrační byli! Všichni byli v zásadě bílí, jenže posetí černými skvrnkami, jako by na ně někdo barvu cákl. Jejich tak čtyřicet, tisknou se do kouta, teničce řehtají, oči mají černé jako bobulky rybízu, drobné zoubky cení na svého majitele. A ten, mohutný a tlustý, stojí s rukama zkříženýma na prsou a důležitě pokuřuje; docela jako by s tím stádečkem neměl nic společného.

„Co za ty koníky chceš, strejdo?“ ptá se Váňa.

„Půldruha sta,“ opácí koňák a ani se na Váňu nepodívá.

„A hromel!“ mlaskne Váňa jazykem.

Ovšem... to žíhané stádečko za takové peníze stojí, to zase ano. A Váňa šel dál. Přestože hodina byla dosti časná, trh už halasí!

naplno. Lidé se handrkují, uzavírají sázky a potřásají *makovicemi*. Však je taky kolem koní jako máku! Po malých se ukázali i větší. Tažní valaši! Tyčí se tu, jeden větší než druhý. Někteří jsou dvakrát vyšší než člověk a někteří narostli ještě mnohem víc. Stojí tu v naprostém klidu, brvou nepohnou – a kolem nich se hemží lidé, kteří s nimi obchodují. Jenže valaši jim nevěnují ani tu nejmenší pozornost. Jako by o ně v těch obchodech nešlo: jen si nás prodávejte a nakupujte – nás nezajímáte!

Váša pokročil dál... a ztratil řeč – uviděl největšího koně z celého trhu. Byl to žlutavý valach velký jako dvoupatrový dům. A jako dům taky stojí, ani se nehne. Hřívu má ryšavou, sám je zbarvený jako polední oblak, nohy má huňaté a nad kopyty tak silné, že by je dva chlapi nebjali. Váša došel s otevřenou hubou až k němu a zaklonil hlavu, až mu čepice spadla.

Valach mezitím frkl tak, až mu z uší vylétla hejna vrabců. Nadechl se širokánskou hrudí, pšoukl, že to zadunělo jako rána z děla a snesl takovou hromadu kobyliců, že byste to ani na pěti kolečkách neodvezli.

Váša svou čapku sebral ze země a valachovi se poklonil až popás:

„Sláva ti, koni bohatýrskéj!“

V tu chvíli se v bedně ozval i jeho drobný koňáček: Koukej myslet i na mě. A bylo to tak – nejdřív si hledme vlastních obchodů. Váša začal hledat místo, kde se s těmihle malými koňáčky obchoduje, a rychle ho našel. Zaplatil dvacetikopějku kyrgyzskému dohlížíteli, postavil se na vyhrazené místo, otevřel bednu a pomodlil se: „Svatej Frole a Lavre, sešlete mi co nejrychlejc kupce.“

A nakonec měl Váša štěstí: neuplynulo ani půl hodiny a objevil se handlíř, samé zlato, brokát a hedvábí, se třemi *rozumbra-dami*, z lebky mu trčí telurový hřeb. Dohandlovali se až k deseti rublům i se schránou. Váša se pokřičoval a desetirublovku strčil do čepice. Teď už jen koupím ženě živorodý šátek, dětem sladkosti, mamince pastilky a pojedu si pěkně k nám do Aprelevky. Prošel celým tržištěm zpátky k metru, jenže najednou mu přímo do cesty vstoupila hospoda. Krásná, nová, zámožná. Nad krytým vchodem září živý obraz: Rudohubý číšník ukazuje rukou na stůl, mrká a volá: „Když jsi zavřel krám, užij si teď sám!“ A na tom stole bylo jídla... až člověku sliny tekly: růžová šunka,

ruměné pirohy, zelené okurky, ve džbánů chladný kvas, v opocené karafě ještě studenější vodka – a uprostřed toho všeho se kouří z pečené husy!

Váša vůbec nechápal, kde se v té hospodě najednou vzal – asi ho tam noby samy zanesly. Posadil se ke stolku, objednal si malou karafku smirnovky a k tomu pirožek na přikousnutí. Sotva do sebe hodil pár sklenek, kouká, že na něj mávají od sousedního velkého stolu: Přisedni k nám, kraja-ne! Tak si přisedl, dopřáli si ještě a dali se do řeči. Nejdřív hostili oni Vášu, potom Váša je. Vtom se tam objevili zpěváčci a spustili Vášovu oblíbenou. Ne-nadávej, ženo má. Váša se zkrátka rozjel tak, že se probral až v noci, když jím tatarský strážný hrubě zatřásl a vyhodil ho za bránu tržiště. Váša se posadil pod lampu pouličního osvětlení, v hlavě mu hučelo a nic si nepamatoval. Vstal, odploužil se k nejbližšímu hydrantu a napil se vody. Pak si vybavil, že na trhu prodal za deset rublů svého koňáčka. Obrátil kapsy na ruby, ale byly prázdné. Jak já se ale domů vrátím s prázdnou? napadlo ho. Za ty peníze chtěl postavit novou lázeň. Kvůli tomu koňáčka celý rok chovali, ovšem a jetelem krmili a vůbec – jak mohli, tak ho hýčkali. Žena, duše zlatá, pro koňáčka schránu z březové kůry spletla, dcerunky mu do hřívý vpletly barevné stuhy a maminka mu kopýtka postříbřila. Jenže teď nemá ani schránu, ani koňáčka, ani deset rublů...

A náš milý Váša začal ronit hořké slzy.

Chère filette,

Tobě, již tolik miluji, jsou dokonale známy nejen mé slabůstky, ale i mé hříchy. A vše, co souvisí s Alim, je můj těžký hřích. Zda se před ním stydím? To nepochybně. Ale lituji toho, co se stalo? Ne – mně je líto, kolik bolesti jsem způsobila Tobě. To, co se stalo, žádnou bolest způsobit nemuselo. To záviselo jen a jen na mně, a ne na prostomyslném a vůči nám oběma nekonečně laskavém Alim, který byl připraven rozetnout náš mučivý uzel. Na rozdíl od nás dvou je to silný a statečný člověk, který dokáže nejen pro-padnout horoucímu citu, ale také pálit mosty. No a můj hřích, má milovaná, spočívá v tom, že když se Ali všechno dověděl a pod-pálil most svého vztahu ke mně, začala jsem oheň hasit svými slza-mi a lamentacemi, létala jsem nad ním jako pták Ruch, mávala jsem smyslnými křídly a most nakonec přece jen uhasila, a tak po celé ty dva měsíce doutnal, dýmal a pohupoval se nad propastí. Ten dýmající zuhelnatělý most mého vztahu s Alim musel Tvému srdci přinášet utrpení. To mě velmi bolí. A teď, když se konečně zřítíl, bolí to dvojnásob, protože doba, kdy jsem tomu mostu ve zřícení bránila, už se nedá vrátit. Jsem ale odhodlána tenhle hřích odčinit. Zítra koupím kousíček stříbrného kovu, zrozeného v útro-bách dalekých hor, aby nám pomohl vrátit to, co jsme ztratily. Jistě dobře víš, s kým se setkám ve tvém rodném městečku a oč ho pro tebe požádám. A pokud je mi souzeno zemřít, měla bys vědět, že jsi pro mě vždy byla, jsi a budeš nejmilovanější člověk na celé Zemi. Nemám nikoho, kdo by mi byl dražší než Ty.

Miluji tě, navěky tvá
Fatima

P.S. Ať se se mnou stane cokoli, zapřísahám Tě: nechť se tvé srdce zbaví zloby vůči Alimu. Kromě toho, jakých vnitřních pory-vů a jak silného vztahu je schopen, navíc osvobodil nás rodný Groningen od křížáků. Jeho nádherné mladé tělo je křížem krá-žem poseto jizvami po barbarských kulkách, levé rameno má se-žehnuté napalivem. My dvě za dnešní mírový život a pohodu jako snad nikdo vděčíme právě jemu. Mysli na to.

Pravoslavní!
Soudruzi!
Občane!

Uzurpátor, který uchvátil moc v našem rodném Podolsku, pije vaši krev. Jako Moloch uchvátí trůn, který předčasně opustil kníže Stanislav Borisovič, světlo naše přejasně. Nohy uzurpátora šlapou po zádech našeho pracujícího lidu, prsty jeho rukou se kře-čovitě zatínají do knížečích trůnu. Uzurpátor je obklopen krvavý-mi opričníky, kteří ho k moci protlačili tajným převratem. Toliko Bohu je povědomo, kolik krve pravoslavně prolily tyto obludy rodu lidského, když uzurpátorovi vykřizely cestu. Ruce těchto dvounohých zvířat jsou po lokte potřísněny krví. Ošálili našeho důvěřivého metropolitu Sofronije, oklamali vdovu, kněžnu Sofii, dábělsky očarovali následníka Sergeje Stanislavoviče, oblastní výbor si podplatili hřeby telurovými, pak uspořádali ostudnou čistku v městském výboru strany a nakonec uzurpátor a jeho opričníci uspořádali 2. prosince v městské Dumě tajné hlasování, na jehož základě moc v našem rodném Podolsku přešla do jejich rukou. Ani naši církevní hodnostáři, ani stranický aktiv, ani šlechta, ani městská Duma nedokázali dábělskému tlaku uzur-pátora a jeho kliky vzdorovat. Těmto netvorům, schovávajícím se za své kříže a stranické průkazky, byl snad nápomocen sám Satan. Na základě falešných obvinění byli zatčeni náměstci a ta-jemníci primátora Stěpanov, Fridemann, Čan Mo-wen, Kozlov-skij a Berkutovič, dále pak plukovník státní bezpečnosti Smirnov, dumští diakoni Volkov a Pak, do žaláře byli uvrženi podnikatelé Rahimov, Suon Wej, Rabinder, manželé Chloponinovi, kupci Za-lesskij, Popov, Alichanov a rovněž bratři Ivanovové. Za záhad-ných okolností zahynul při lovu šlechtic I. I. Achmejev, který se v městské Dumě proti současně uzurpaci moci aktivně stavěl. Výsledkem čistky na městském výboru strany, již uzurpátor se svými opričníky také zorganizoval, byli ze strany vyloučeni tak-o-ví zasloužilí komunisté jako soudruh Mokryj, soudruh Volobujev a soudruh Chryzoprasis. Z vedení městského a oblastního výboru bylo vypuzeno celkem devatenáct komunistů. Proti komunistovi

Voroťnikoví, který si na ostudném „očistném“ zasedání na městském výboru strany podřezal žíly a vlastní krví potřísnil tvář nového prvního tajemníka městského výboru, hraběte Kwitkovského, bylo zahájeno trestní stíhání. Za odvázná a čestná obvinění uzurpátora a jeho bandy byl své farnosti zbaven a v klášteře uvězněn zastánce všeho lidu otec Nikolaj Abdullo. Banda loupežníků nebyla s to obstát před spalujícím žářem jeho obžalobných kázání. Jeho žena, Zulfija Rachimovna, se ze samého smutku a bédování zhroutila v horečkách a porodila mrtvé dítě. Jakmile uzurpátor a jeho poskoci uchvátili v Podolsku veškerou moc, začali se zmocňovat našeho nerostného bohatství i výrobní základny. Kupříkladu v září zosnovali odprodej 62 % akcií Podolskopromu společnosti Matveje Nordstedta, který svou pověst poskvrnil přátelstvím s nepřítelem podolského lidu a bývalým předsedou městské Dumy D. A. Alexejevem. Kaolinové doly v důsledku děbelských machinací dumského diakona Volodina připadly společnosti Mosgomsalk, přestože původně byl majitelem ložiska známý podolský velkochovatel dobytka N. A. Mokšev. Oprávněné se tedy ptáme: Proč pan Mokšev chvatně své majetky v Bobří dolině prodal a v srpnu letošního roku Podolsk opustil? Ostatně, kde se dnes pan Mokšev nalézá? Z rozsahu zvůle a nezákonnosti, jichž se v naší otcině dopouští uzurpátor a jeho cháška, vstávají všem poctivým občanům vlasy na hlavě hrůzou. Kolmoskevská naše země úpí a krvácí pod okovanými holínkami netvorů. Jak dlouho budeme ještě my, Podolští, snášet uzurpátorův krutý výsměch? Jak dlouho bude náš pracující lid ohýbat hřbet pod knoutou opričníků, kteří podobně jako kdysi fašisté okupovali podolský Křeml? Jak dlouho budou naši pravoslavní nuceni dívat se na kurevstva, narkomani a kacířské hříchy krvavé kliky? Jak dlouho se ještě máme smířovat s černokněžnými čarami a s běsovským vymýváním mozků? Jak dlouho ještě budou poctiví komunisté hlasovat „pro“ v městském výboru strany, bandou uzurpátora zcela ztluřeném a prakticky rozdrčeném?

Bratři a sestry! Je nejvyšší čas definitivně skoncovat s nezákonností v naší vlasti!

Prvč s uzurpátorem a jeho bandou!

15. prosince přijďte všichni na mítink!

Sraz u chrámu ve 14:00.

Telur (*Tellurium*) – chemický prvek VI. B skupiny, v Mendělejevově chemické tabulce prvků pod číslem 52. Patří mezi chalcogeny. Je to křehký stříbřitě bílý kov. Patří mezi vzácné prvky a ložisek přírodního teluru je opravdu málo – po celém světě najdeme jen čtyři. Poprvé byl objeven roku 1782 v transylvánských zlatých dolech. Známá je kolem 120 minerálů teluru obsahujících; nejčastější jsou telurid olova, mědi, zinku, zlata a stříbra. Telur a jeho slitiny se používají v elektrotechnice, radiotechnice, při výrobě žáruvzdorné gumy, chalkoidního skla a také v polovodičovém a supravodičovém průmyslu. Mimořádné vlastnosti čistého přírodního teluru vešly ve známost teprve nedávno. Roku 2022 čínští archeologové objevili nedaleko altajské vesnice Turočak starobylý zoroasterský chrám, založený ve IV. století př. n. l. přímo nad ložiskem ryzího teluru. Byla to vlastně jeskyně, před okolním světem spolehlivě ukrytá. Jeskyni, již se později začalo říkat *Maktulu* (Proslavená) zdobily skalní nápisy a vyobrazení slunce, vykládané ryzím telurem. Soudě podle všeho zoroastriáni tento symbol uctívali. V jeskyni Maktulu bylo nalezeno čtyřicet sedm koster, ležících ve stejných pozách s rukama zkříženými na prsou. Všechny nalezené lebky byly na stejném místě proražené malými klínky (délka 42 mm) z ryzího teluru. V oltářní nische pod telurovým sluncem se pak našla bronzová kladívka a telurové klínky, uspořádané do půlkruhu. Těmito kladívky se klínky do lebek nalezených koster zatloukali. Vchod do jeskyně byl zazděný zevnitř. Později vědci z Pekingského ústavu pro studium mozku společně s kolegy ze Stanfordské univerzity provedli řadu pokusů na dobrovolnících a dospěli k fenomenálním výsledkům: zoroasterské telurové klínky, zatlučené do určitého místa na hlavě, způsobují stav trvalé euforie a ztrátu schopnosti vnímat čas. Vzácné ale nejsou ani případy letálního vyústění. Roku 2026 proto pokusy s telurovými hřeby zakázala příslušná konvence OSN a hřeby samotné byly prohlášeny za těžkou drogu, jejíž výroba a distribuce byly přísně zakázány. Po vojenském převratu v barabinské provincii Altaj, o který se zasloužila normandská okřídlená legie Blankytní sršni (*Les Frelons bleus*), se tu konalo referendum, v němž se většina obyvatelstva rozhodla pro odtržení

od Barabinu. 17. ledna 2028 se tu tak na místě provincie Altaj zrodil nový stát – demokratická republika Telurie. Prvním prezidentem DRT byl zvolen velitel okřídlené legie Blankytní sršní plukovník Jean-François Trocard. Telurii postupně uznalo 24 států světa. Kromě chovu dobytka, vývozu teluru a dalších vzácných kovů se základním zdrojem příjmů pro Telurany stala tzv. telurská psychická chirurgie, tedy trepanace lebky holýma rukama podle metodiky starobylých zoroastriánů a následné léčení nejruznějších nemocí včetně zhoubných nádorů mozku, schizofrenie, autismu, roztroušené sklerózy a Alzheimerovy choroby. Telurie je jediná země na světě, kde telurové hřeby nejsou považovány za drogu. Pokusy o mezinárodní sankce proti vládě DRT se zatím nesesetkaly s úspěchem. Rada států (např. Austrálie, Velká Británie, Írán, Kalifornie, Prusko, Bavorsko, Normandie, Albánie, Srbsko, Valašsko, Halič, Moskovie, Barabin či Bajkalská republika) diplomatické styky s Telurií zatím nenavázala. Občanům těchto států na území DRT není vstup dovolen.

„A není on, pánové, nejvyšší čas takřkajíc na menší zastávku?“ zeptal se lenivě protahovaným hlasem Mikitok, mnoucí si bílé pěstěné ruce, zdobené dvěma prsteny – platinovým, do něž byl vsazen černý safír s vyrytým nápisem „Plný zdar“, a zlatý, tenkrát s briliantovým monogramem „M“.

Brigáda podřimující v křeslech, potažených kůží v barvě růžového mramoru, se ochable zaševalila. Poslední přestávku si dořáli nedaleko Bobrujska a samozřejmě ji využili na oběd, který uvařil brigádní kuchař Du Xuan – a byl to oběd bohatý, skládající se ze sedmi chodů a ukončený desertem, koňakem, vodní dým-kou a lehkou procházkou jarním lesem. Na staromódních hodinách salonu bylo tři čtvrtě na šest.

„Na snídani je teda brzy,“ protáhl se hubený Laert s kůží téměř po celém těle pokrytou živým tetováním a mormolonovými šupinami.

„Čajík bych si ale dal,“ drsně se poplácal po vpadlých tvářích Arnold Konstantinovič.

„Zhruba to jsem měl na mysli, velectené panstvo.“ Mikitok v důvěrném gestu přiložil ruce na prsa, zaklonil krásnou kučeravou hlavu s pečlivě zastríženou bradkou a sténavě zapěl: „Óóóó, muká mááá smrtééélnááá...“

„Mám vzbudit brigádyra?“ složil rozumbradu v podobě starého foliantu Latif s úzkou tváří a orlím nosem.

„Vzbuď ho,“ přikývl subtilní širokolící a úzkoooký Serge, rozepnul si bezpečnostní pás a zazvonil na stewarda.

Latif s typickou kavkazskou uctivostí položil své krásné ruce, lehce pokryté černými chlupy, na předloktí brigádyra, který podřimoval ve vedlejším křesle. V kulaté ušlechtilé a moudré Witteho tváři, v níž vždy sídlil výraz samozřejměho a věcného klidu, dokonce i když spal, tenhle výraz nechyběl ani teď. Oči měl zavřené. „Něco si přejete?“ zeptal se brigádyr příjemným sebejistým hlasem, aniž otevřel oči.

Ten nevzrušený hlas přiměl všechny kromě spícího a pochru-pujícího Ivana Iliče pohnout se a zavakat přezkami pásů.

„Něco ano, brigádyre,“ pronesl Latif s úsměvem téměř synovským a měkce sevřel Witteho loket.

„A to přání nás požívá málem jako Leviathan.“ Míkitok nastal v rozumbadě zrcadlo a narovnal si motýlka broskvové barvy. „Trnou mi všechny končetiny!“

„Měli bychom se krapet protáhnout!“ oznámil všem obvyklým rozkazovacím způsobem Arnold Konstantinovič.

Serge pohlédl oknem ven:

„On i terén je tu příhodný.“

Za oknem už třetí hodinu ubíhal stále stejný motiv – smíšený časné jarní les vpravo a trosky Velké ruské zdi vlevo.

Do vagonu vstoupil v každém ohledu úhledný steward Antonius s nápoji a osvěžujícími ubrousky.

„Zastavíme.“ prohodil brigadýr a konečně otevřel hnědozelené oči.

Vagon se lehce zhoupl, začal zpomalovat a za chvíli zastavil úplně.

„Skvělé!“ malý, sporný a věčně energický Arnold Konstantinovič vyskočil z místa, nasadil si skripec, bodře se rozhlédl, sáhl do skříňky pro semišovou bundu a začal si ji čiperně navlékat.

Míkitok si k tváři přiložil vlhký teplý ubrousek a s rozkoší ho přitiskl:

„Smrti smrti mááá!“

„Čajový dýchánek na čerstvém vzduchu!“ nařídil Witte stewardovi a lokl si vody, vylepšené limetkou.

„Provedu.“ přikývl Antonius s okouzlujícím a zároveň lišáckým úsměvem.

Salonem už se linula lehká symfonická hudba. Všichni se začali připravovat na piknik. Jen Ivan Iljič dál sladce posupával a nořil své kypřé tělo do křesla s opěradlem co nejvíc položeným.

„Ten se má!“ poznamenal se závistivým lehkým úsměvem Míkitok, když procházel kolem Ivana Iljiče k toaletě.

„Probudte se, Ivane Iljiči.“ Serge popleskal spáče po rameni. Spáček ale nersagoval.

„Nebudte lva, jen ať si pospí.“ Laert přistoupil k oválným dveřím salonu, otočil dveřní rukojeť, dveře odjely stranou a lidem ve voze se otevřel výhled na květnový les s halasně zpívajícími ptáky. Pode dveřmi se začaly vysouvat schůdky.

„Jen ho vzbudte, rozhodně ho vzbudte!“ potřásl rezolutně hlavou Arnold Konstantinovič. „Nebo vstane sám, urazí se a vyčte nám to!“

„A my se budeme omlouvat jako ty poslední ptáci,“ usklíbl se Laert a přešel si ubrouskem po stříbřitém obočí.

Serge přistoupil ke spícímu. Sklonil se a do velkého dětsky růžového ucha s velkým lalůčkem pronesl:

„Budíček, Ivane Iljiči, jde se na čaj.“

Jenže velká, kulatá a nápadně zrůžovělá tvář Ivana Iljiče vykazovala známky štěstí tak velkého a hlubokého, jeho plné rty se třáslý tak dychtivě a vypouštěly vzduch s nedbalostí tak bezstarostnou, že Serge jen pokýval vyholenou hlavou, od Ivana Iljiče odešel a zamířil k východu.

Latif se usmál na Witteho, jemuž Antonius právě pomáhal navléct schwarzwaldský kabátec bořičné barvy s dubovými listy a žaludy na tmavých klopách:

„Tady budem rozhodně potřebovat vaši rozhodnost, brigadýře.“

Brigadýr se shovívavě pousmál, přistoupil ke spáči, rychle se nad ním sklonil a zvučně ho políbil na tvář. Zdálo se to neuvěřitelné, ale polibek Ivana Iljiče probudil. Ten zamlaskal rty, pak vydal hluboký nosový zvuk a otevřel maličké, zateklé ale živé a bystré oči a nechápavě jimi ohledával salon.

„Cože... to už jsme na místě?“ pronesl silným a i v rozespalosti jasným hlasem.

„Ještě ne,“ odpověděl mu brigadýr.

„Jdeme si dopřát čajík, Ivane Iljiči,“ usmál se na něj Latif.

„A šááálky třířskat!“ zaúpěl tenorem Míkitok a přehodil si přes ramena krémový plášť.

Široká kyprá hrud' Ivana Iljiče se zvedla; nadechl se tak, jako by do sebe hodlal vtáhnout nejen veškerý vzduch interiéru, vyčištěný klimatizací, ale i ten jarní, svěží, který se sem oválnými dveřmi dral zvenčí:

„Ale to je... divukrásné!“

Všichni se rozesmáli, zamířili k východu a začali jeden po druhém salon opouštět a s rukama držícíma se zábradlí po schůdkách sestupovat dolů. Schůdky se lehce pohupovaly, jako by cestující nečekala pevná země, ale plovoucí přístaviště, k němuž právě dorazila loď. Jako první sestoupil na povadlou, léta nekosenou trávu, již už zdola prorážela svěží zelená, Serge; povšiml si čtyř strážných, kteří se po lanech spustili ještě před ním, ulomil suchý kmínek bolševníku a šlehaje jím po stejné suchém bylí